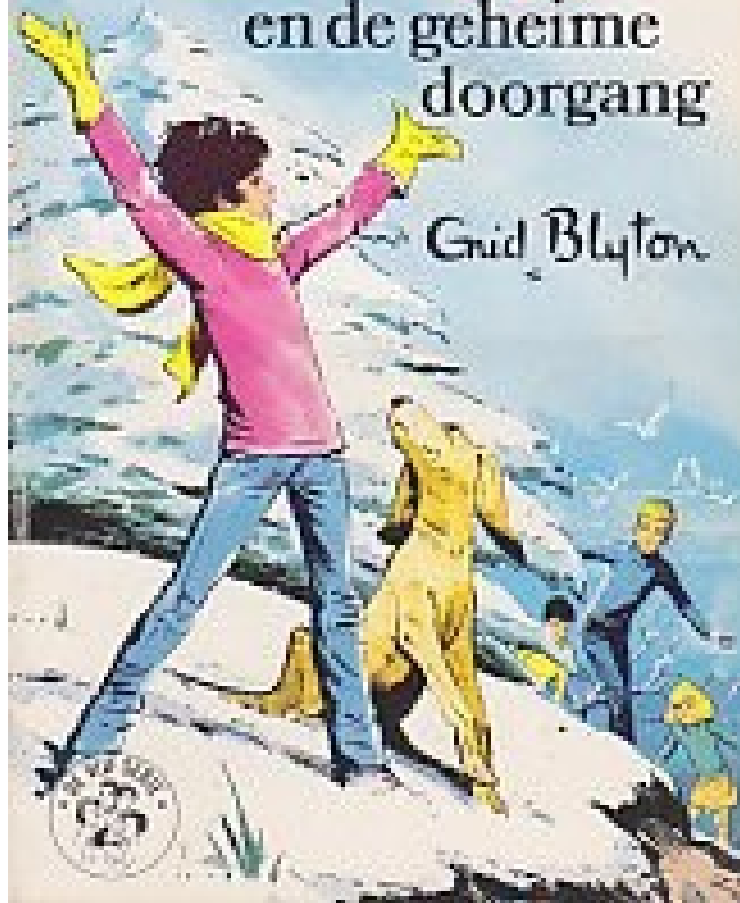

DE VIJF

en de geheime
doorgang

Enid Blyton

De onderwijzer had vast een afspraak met hen gemaakt!

DE VIJF

en de geheime doorgang

twaaifde druk

H.J.W. BECHT-AMSTERDAM

Enid Blyton

Oorspronkelijk verschenen bij Hodder & Stoughton Ltd.,
Londen onder de titel

FIVE GO ADVENTURING AGAIN

Voor Nederland bewerkt door W. A. Fick-Lugten
Omslagontwerp en illustraties Jean Sidobre

© Enid Blyton

© voor Nederland:

H. J. W. Becht's Uitgeversmaatschappij B.V., Amsterdam
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of

openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

ISBN 90 230 0279 2

Een en ander over dit boek.

Wéér een avonturenboek van ENID BLYTON! Dit boek, dat op zichzelf een afgerond geheel geeft, komt opnieuw met een verhaal over de vier kinderen en hun hond, met wie in ‘De Vijf en het gestrande Goudschip’ duizenden kinderen kennismemaakt hebben en van wie zij zijn gaan houden. Ditmaal beleven de ‘Vijf’ weer een werkelijk zéér spannend avontuur en Georgina – of ‘George’, zoals zij zich liever laat noemen – is daarin tegelijkertijd het stoute meisje en de heldin!

Een Kerstvakantie in Kirrin-Cottage – een nieuwe huisonderwijzer om hun tijdens de Kerstvakantie les te geven – zijn afkeer van Tim, de hond; de ruzies, die George hierdoor met hem krijgt; een geheimzinnige linnen lap, die zij vinden, met raadselachtige aanwijzingen over een geheime gang! Verschuifbare panelen; kasten met schijn-schotten; bewegende stenen; een geheime gang; gestolen documenten – dit alles vormt een allerboeiendst boek, dat geen enkel kind

wil dichtslaan, als het eenmaal begonnen is met lezen.

In deze avonturenverhalen is **ENID BLYTON** op haar best. Julian, Dick, Georgina, Annie en Tim, de hond, leven voor ons op deze bladzijden en vol emotionele spanning leven wij geboeid met hen mee...

Eerste Hoofdstuk - KERSTVAKANTIE

Het was de laatste week vóór de Kerstvakantie en alle meisjes op de Gaylands-school verlangden al naar de veelbelovende Kersttijd. Toen Annie aan tafel kwam voor haar ontbijt, lag er bij haar bord een brief voor haar.

„Kijk, George," zei ze tegen haar nichtje, dat naast haar zat, „een brief van Paps en gisteren heb ik er nog pas een gehad van hem en Mams samen!"

„Dan hoop ik maar, dat het geen slecht nieuws is," zei George. Zij wilde niet hebben, dat iemand haar Georgina noemde en nu zeiden zelfs ook de onderwijzeressen George tegen haar. Zij leek werkelijk veel op een jongen met haar kortgeknipte krulhaar en haar jongensachtige manieren! Bezorgd keek zij naar Annies gezicht, terwijl deze de brief zat te lezen.

„Och, George! Wij kunnen in de Kerstvakantie niet naar huis!" zei Annie met tranen in haar ogen. „Mams heeft opeens roodvonk gekregen en Paps moet in huis blijven, tot blijkt, of hij het ook krijgt. Zij kunnen ons dus niet thuishebben. Is het niet al te afschuwelijk?"

„Hè, wat spijt me dat," zei George. Zij vond het even erg voor

haarzelf als voor Annie, omdat Annies moeder haar met haar hond, Tim, had uitgenodigd, de Kerstvakantie bij hen door te brengen. Zij hadden haar van alles beloofd, dat zij nog nooit gezien had: een levende beelden-spel, het circus, een groot Kerstfeest met een prachtige Kerstboom! Nu zou van dat alles niets kunnen komen ...

„Wat zullen de jongens er wel van zeggen?“ zei Annie, want haar gedachten vlogen naar haar beide broertjes, Julian en Dick. „Nou kunnen zij óók niet naar huis!“

„En — wat gaan jullie dan nu doen in de vakantie?“ vroeg George. „Willen jullie niet bij mij op Kirrin-Cottage komen logeren? Ik weet zeker, dat mijn moeder het heel prettig zou vinden, jullie weer bij zich te hebben. Wat hebben wij het toch dolgezellig gehad, toen jullie in de grote vakantie bij mij waren!“

„Wacht even — laat me de brief eerst uitlezen om te zien, wat Paps verder nog schrijft,“ zei Annie en nam het briefje weer op. „Arme Mams! Ik hoop toch zó, dat zij zich niet akelig ziek zal voelen!“

Zij las weer enige regels en liet toen zón blijde uitroep horen, dat George en de andere meisjes ongeduldig op haar uitleg wachtten.

„George! Wij gaan weer naar jouw huis, — maar o, wat allervervelendst! In de Kerstvakantie komt dan een huisonderwijzer bij ons, gedeeltelijk om een oogje op ons te

houden en het zodoende je moeder wat gemakkelijker te maken, maar óók, omdat Julian en Dick tweemaal griep hebben gehad in de tijd tussen de twee vakanties en nu op school zijn achter geraakt."

„Een huisonderwijzer! Wat ellendig — ik wil wedden, dat ik nu óók gedwongen zal worden, in de vakantie te leren," zei George neerslachtig. „Als mijn vader en moeder mijn rapport zien, zullen zij er wel van schrikken, hoe weinig ik weet. Maar per slot is dit de eerste keer, dat ik op een behoorlijke school ga en er zijn massa's dingen, die ik nooit heb geleerd."

„Wat zal het een afgrijselijk vervelende vakantie zijn met zo'n onderwijzer al die tijd achter ons aan," zei Annie bedrukt. „Ik geloof vast, dat ik wel een goed rapport krijg, want voor mijn proefwerk heb ik goeie cijfers — maar voor mij is er ook niets aan, al krijg ik geen lessen met jullie samen. Hm, ja — misschien kon ik er dan met Tim op uitgaan. Hij krijgt in elk geval géén les!"

„Ja — dat wil ik tóch!" zei George dadelijk. Zij kon het idee niet verdragen, dat Annie elke morgen met haar lieve Tim op stap zou gaan, terwijl zij, George, hard zat te ploeteren met Julian en Dick.

„Zeg niet zo iets gek, George! Tim kan toch immers geen les hebben?" zei Annie.

„Hij kan aan mijn voeten zitten, terwijl ik leer," zei George. „Het zal mij vreselijk goed helpen, hem daar te voelen. Eet

nu toch alsjeblieft gauw je worst op, Annie! Wij zijn haast allemaal al klaar. Over een minuutje gaat de bel en dan heb jij nog zowat niets gegeten."

„Ik ben blij, dat het met Mams niet zo héél erg is," zei Annie, terwijl ze haastig haar brief nog even uitlas. „Paps schrijft, dat hij al aan Dick en Julian heeft geschreven – en ook aan jouw vader, om hem te vragen, voor ons een onderwijzer aan te nemen. Hè, zeg, wat is het toch een miserabele tegenvaller! Ik wil niet beweren, dat ik het niet prettig zal vinden, weer naar Kirrin-Cottage terug te gaan en het Kirrin-eiland terug te zien – maar nu hebben wij met Kerstmis daar in Kirrin geen poppenkast, levende beelden, circus of andere feestelijkheden in het vooruitzicht!"

Spoedig brak de laatste schooldag aan. Annie en George pakten haar koffers, bonden er adressen aan en genoten van het geroezemoes en de opwindning der laatste dagen. De grote schoolbussen reden voor en de meisjes stapten in.

„Naar Kirrin terug!" zei Annie. „Kom, Timmy, beste ouwe jongen, je mag tussen George en mij in zitten."

Op Gaylands-school mochten de leerlingen hun eigen lievelingsdieren bij zich houden en Tim, Georges grote bruine straathond, had zich daar erg bemind gemaakt. Behalve de keer, dat hij de vuilnisman achterna was gelopen en een vuilnisbak had weggesleept, had hij zich werkelijk aldoor heel goed gedragen in de schooltuin en in Georges

leslokaal.

„Ik weet zeker, dat jij een heel goed rapport zult krijgen, Tim," zei George, terwijl zij hem knuffelde. „Wij gaan weer naar huis, zeg! Vind je dat prettig?"

„Woef, woef, woef!" blafte Tim blij met zijn diepe basstem. Kwispelstaartend ging hij op zijn achterpoten staan en van de bank achter hem klonk een gil: „George!!! Laat Tim toch gaan liggen! Hij kwispelt mijn hoed af."

Al gauw waren de beide meisjes met de hond Tim in Londen, waar zij op de trein naar Kirrin gebracht werden.

„Ik wou maar, dat de jongens ook vandaag hadden kunnen komen," zuchtte Annie. „Dan hadden we samen naar Kirrin kunnen reizen. Dat zou nog eens leuk zijn geweest!"

Julian en Dick gingen pas de volgende dag en zouden dan ook meteen naar Kirrin doorreizen. Annie verlangde er hard naar, hen terug te zien. De tijd tussen de zomer- en Kerstvakantie duurde altijd wel heel lang, als je elkaar tussentijds niet zag. Zij had het gezellig gevonden, met George samen te zijn. Met hun drieën, de broers en het zusje, — hadden zij die zomer bij George gelogeerd en samen allerlei heel interessante avonturen beleefd op het kleine eilandje dicht bij de kust. Daarop stond een ruïne van een oud kasteel en in de kerkers — onderaardse spelonken — hadden de kinderen een zoekgeraakte goudschat ontdekt.

„Wat zal het heerlijk zijn, weer naar Kirrin-eiland te roeien,

George," zei Annie, terwijl de trein naar het Westen denderde.

„Deze keer zal dat niet kunnen," zei George., 's Winters is de zee om het eiland heen heel erg woest. Het zou te gevaarlijk zijn, als wij probeerden, daar nu te roeien."

„Och, wat jammer!" riep Annie teleurgesteld uit. „Ik had gehoopt, daar allerlei leuke avonturen te beleven."

„'s Winters vallen in Kirrin geen avonturen te beleven," zei George. „Het is er heel koud — als het sneeuwt, zitten wij soms totaal afgesloten van de buitenwereld, kunnen dan zelfs niet naar het dorp lopen, omdat de zeewind de sneeuwbanken zo hoog opjaagt!"

„Oooo! Maar dat is dunkt mij juist héél interessant," zei Annie.

„Niks hoor," zei George. „Het is stomvervelend, niets anders te kunnen doen dan de hele dag thuis te zitten koekeloeren of met schoppen de sneeuw weg te ruimen."

Het leek haar beiden eeuwig lang te duren, eer de trein bij het stationnetje was, waar de reizigers moesten uitstappen. Maar eindelijk was het dan toch zover, dat hij stilstond bij het smalle perron. Opgewonden sprongen de meisjes er uit en keken, of er iemand was om haar af te halen. Ja, hoor! Daar stond Georges moeder.

„Dag, George, lieveling! Dag, Annie!" zei Georges moeder en omhelsde allebei de meisjes. „Annie, ik heb zó met je

moeder te doen! — Maar gelukkig gaat het aardig goed! Je zult wel blij zijn, dat te horen."

„Heerlijk!" zei Annie. „Lief van u, dat wij mogen komen logeren, tante Fanny. Wij zullen ons best doen, u geen last te bezorgen. En oom Quentin? Ziet hij er niet tegenop, in wintertijd vier kinderen om zich heen te hebben? Wij zullen nu niet zo dikwijls als van de zomer kunnen uitgaan, om hem niet in zijn werk te hinderen!"

Georges vader was een geleerde; een heel knappe man, maar zo vreselijk gauw boos! Hij had heel weinig geduld met kinderen en in de zomervakantie waren zij alle vier zo nu en dan erg bang voor hem geweest.

„Ja, zie je," zei tante Fanny, „je oom werkt inderdaad nog steeds heel hard aan zijn boek. Je moet weten, dat hij bezig is, bepaalde formules uit te werken — nu nog streng geheim, — en hierover een boek schrijft. Hij zegt, dat hij, — als alles tot in bijzonderheden is uitgewerkt en kant en klaar, — het boek moet overhandigen aan een hoge autoriteit en dat zijn denkbelden dan in toepassing gebracht zullen worden tot welzijn van het land."

„O, tante Fanny, wat interessant!" riep Annie. „Wat is dat geheim?"

„Dat kan ik je niet zeggen, dwaas meisje," lachte haar tante. „Maar kom mee — het is te koud om hier te blijven staan praten. Tim ziet er verbazend gezond en welgedaan uit,

George."

„O, Moeder, hij heeft het op school zo heerlijk gehad!" zei George. „Ja — heus! Hij heeft de oude sloffen van de keukenmeid kapotgebeten en ..."

„En telkens, als hij de poes zag, die in de stal de ratten moet wegvangen, joeg hij die weg," zei Annie.

„Op een keer heeft hij in de provisiekast een vleespastei opgesmuld," zei George, „en een andere keer..."

„Lieve hemel, George, dan zullen ze stellig na de vakantie Tim daar niet terug willen hebben," zei haar moeder verschrikt. „Heeft hij erg straf gehad? Ik hoop maar van wel."

„Nee — juist niet," zei George en kreeg een erge kleur. „Ziet u, Moeder, wij dragen zelf de verantwoordelijkheid voor wat onze lievelingsdieren doen en als Tim dus iets stouts deed, kreeg ik er straf voor, omdat ik hem niet goed had vastgelegd of zoiets ..."

„Nu — dan heb jij zeker wel heel wat straf gehad," zei haar moeder, terwijl de hittenwagen over de bevroren wegen reed. „Ik vind het heus een heel goed idee." — Dat zei ze met een lach in haar ogen. — „Eigenlijk geloof ik, dat ik het ook maar zal doen: jou straffen, als Tim zich misdraagt!"

De meisjes lachten; zij voelden zich blij en opgewonden. Vakantie was iets heerlijks. Het was prettig, naar Kirrin-Cottage terug te gaan. Morgen kwamen de jongens en dan was het al gauw Kerstmis.

„Daar heb je dat lieve, oude Kirrin-Cottage," zei Annie, toen het aardige, ouderwetse huis in het gezicht kwam. „O, kijk eens! Daar is Kirrin-eiland ook al!" Zij keek naar de zeekant, waar de bouwvallen van het oude kasteel op het eiland verzezen ... wat hadden zij daar die zomer spannende avonturen beleefd!

De meisjes liepen het huis binnen. — „Quentin! Quentin!" riep Georges moeder. „Quentin, hier zijn de meisjes!"

Oom Quentin kwam uit zijn studeerkamer aan de andere kant van het huis. Annie vond hem er nog groter en knorriger uitzien dan vroeger. „Nóg bozer gezicht!" dacht ze bij zichzelf. Oom Quentin mocht dan erg knap zijn — Annie had toch maar liever te maken met iemand, die zo gezellig en gemoedelijk was als haar eigen vader. Beleefd gaf zij haar oom een hand en keek toe, terwijl George hem kuste.

„Nu," zei oom Quentin tegen Annie, „ik heb gehoord, dat ik een huisonderwijzer voor jullie moet zoeken! Tenminste voor de beide jongens. Jullie mogen wel zorgen, dat je erg goed oppast bij die gouverneur, hoor!"

Dit moest eigenlijk een grapje verbeelden, maar het klonk George en Annie allesbehalve leuk toe. De mensen, bij wie je erg goed moest oppassen, waren meestal uiterst precies en vervelend. Allebei waren ze blij, toen Georges vader weer naar zijn studeerkamer terugging.

„Je vader heeft de laatste tijd veel te hard gewerkt," zei

Georges moeder tegen haar. „Hij is doodop. Ik dank de hemel, dat zijn boek bijna af is. Hij had gehoopt, het met Kerstmis af te hebben, om te kunnen meedoen met de spelletjes en pretjes, maar nu zegt hij, dat daarvan niets kan komen."

„Wat jammer, zei Annie beleefd — maar in haar hart vond zij het nog zo kwaad niet. Zó gezellig zou het heus niet wezen, als oom Quentin meedeed met raadspelletjes en zo. „O, tante, ik verlang toch zó naar Julian en Dick — en wat zullen die het prettig vinden, George en Tim weer te zien! Tante, niemand noemt George op school 'Georgina', zelfs onze klasse-onderwijzeres niet. Eigenlijk hoopte ik, dat ze het eens zouden doen, want ik wou wel eens zien, wat er gebeurde, als ze geen antwoord gaf! George, je hebt het leuk gevonden bij mij op school, hè?"

„Ja, zeker," zei George. „Ik had gedacht, dat het naar zou zijn met zoveel andere kinderen, maar het is achteraf juist leuk geweest. Moeder — hoor eens — mijn rapport zult u wel niet erg goed vinden, vrees ik. Er zijn bar veel dingen, waar ik slecht in ben, omdat ik ze nog nooit heb gehad."

„Och ja, je was ook nog nooit op school geweest!" zei haar moeder. „Als je vader er boos over is, zal ik hem dat wel uitleggen. Gaan jullie je nu opknappen. Het is laat geworden voor de thee. Je zult wel veel trek hebben!"

De meisjes gingen de trap op naar haar slaapkamertje. „Ik

ben blij, dat ik niet alleen ben in de vakantie," zei George. „Sedert ik jou en de jongens ken, heb ik het veel leuker gehad. Hela, Tim, waar ben jij gebleven?"

„Hij gaat het hele huis doorsnuffelen om zich te overtuigen, dat het zijn eigen huis is," zei Annie giechelend. „Hij wil weten, of de keuken nog hetzelfde ruikt en de badkamer en zijn mand. Voor hem is het vast even prettig, weer thuis te zijn als voor ons."

En zo was het! Tim vond het een feest, weer thuis te wezen. Hij holde om Georges moeder heen, besnuffelde vriendschappelijk haar benen en was dolblij, haar weer te zien. Hij rende de keuken in, maar kwam er al gauw weer uit, omdat daar iets onbekends was: Johanna, het keukenmeisje, – een dik, amechtig vrouwtje, dat hem argwanend bekeek.

„Eén keer per dag mag je in de keuken komen voor je eten," zei Johanna. „Dat is alles. Ik zal wel zorgen, dat de worst, het vlees en de kip niet onder mijn neus worden weggekaapt. Ik weet heus wel, hoe ik het heb met honden."

Tim rende naar de bijkeuken en snuffelde daar in alle hoeken, stoof naar de eetkamer en ook naar de woonkamer en was blij, dat alles nog dezelfde bekende reuk had. Hij hield zijn neus bij de deur van de studeerkamer, waar Georges vader zat te werken en snoof er zeer diep en behoedzaam... Hij had geen lust, daar binnen te gaan. Tim was al even schichtig voor Georges vader als de kinderen!

Hij holde naar de slaapkamer van de meisjes terug. Waar stond zijn mand? Aha! Daar was hij bij de brede vensterbank. Mooi zo! Dus hij mocht weer slapen in de kamer van de meisjes. Hij rolde zich in zijn mand in elkaar en sloeg rumoerig met zijn staart op de vloer.

„Blij, weer thuis te zijn," zei zijn staart. „Blij (klop) – weer (klop) – thuis (klop) – te (klop) – zijn (klop)!"

Tweede Hoofdstuk - ALLEN WEER BIJEEN

De volgende dag kwamen de jongens. Annie en George gingen hen met Tim afhalen. George mende het hittenwagentje en Tim zat naast haar. Annie kon haast niet wachten, tot de trein stilstond. Zij holde het perron langs en keek, terwijl de trein nog reed, in alle compartimenten, of zij Julian en Dick zag.

Toen ontdekte zij hen. Zij hingen uit een raampje in de laatste wagon naar haar te wuiven en te juichen.

„Annie! Annie! Hier zijn we! Dag, George! O, daar heb je Tim!"

„Julian! Dick!" gilde Annie. Tim begon te blaffen en te springen. Het was me een herrie van belang.

„O, Julian, wat heerlijk, jullie weer te zien!" riep Annie, terwijl ze haar broers omhelsde.

Tim sprong tegen hen op en likte hen beiden vol blijdschap. Hij was door het dolle heen! Nu had hij alle kinderen van wie hij veel hield bij zich.

Verheugd stonden de drie kinderen met de hond bij elkaar en praatten allen tegelijk, terwijl de kruier de bagage uit de

goederenwagen haalde. Opeens merkte Annie, dat George weg was. Zij keek overal naar haar uit, maar George was nergens te bekennen, hoewel ze samen met Annie op het perron had gestaan.

„Waar is onze beste George?" vroeg Julian. „Ik heb haar toch gezien, toen ik uit het raam hing te wuiven."

„Zij is stellig naar de hit," zei Annie. „Zeg tegen de kruier, dat hij de koffers op het wagentje zet, Julian. Kom mee! — We gaan George opsnoeren."

George stond bij de hit, die zij bij het bit vasthield. Annie vond, dat zij er knorrig uitzag. De jongens gingen naar haar toe.

„Dag, George, ouwe jongen!" riep Julian en omhelsde haar; Dick evenzo.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Annie, die niets van haar plotseling stilzwijgen begreep.

„Ik geloof, dat George zich buitengesloten voelde," zei Julian grinnikend. „Rare, ouwe Georgina!"

„Je zult me geen Georgina noemen!" zei het meisje kwaad. De jongens lachten.

„Aha! Nog altijd die beste snibbige, ouwe George? Goed, hoor!" zei Dick en gaf haar een vriendschappelijk klopje op haar schouder. „O, George, wat fijn, je weer terug te zien! Weet je nog wel van al onze wonderbaarlijke avonturen in de zomervakantie?"

George voelde haar slechte stemming verdwijnen. Zij had zich inderdaad buitengesloten gevoeld, toen zij het hartelijk welkom had gezien tussen de twee jongens en hun zusje, — maar tegenover Julian en Dick kon iemand onmogelijk lang blijven mokken. Nooit verdroegen zij, dat iemand zich een buitenstaander voelde, mopperde of uit zijn humeur was.

De vier kinderen bestegen het hittenwagentje. De kruier zette er de koffers in. Het paste precies! Tim zat bovenop de koffers uit alle macht te kwispelen en omdat hij hijgde van blijdschap hing zijn tong ver uit zijn bek.

„Jullie waren goed af, zeg, dat je Tim bij je had op school," zei Dick en klopte de hond vriendelijk op zijn rug. „Op onze school zijn huisdieren verboden waar! Verbazend vervelend voor jongens, die van dieren houden."

„De jongste van de twee Thomsons hield stilletjes witte muizen," zei Julian. „Op een keer ontsnapten ze en toen trapte het hoofd van de huishouding er bijna op bij het omslaan van een hoek in de gang. Zij gilte van wat ben je me; iedereen kwam er op af."

De meisjes schaterden. Altijd vertelden de jongens vermakelijke verhalen, als zij van school terugkwamen.

„En Kennedy houdt er slakken op na," vertelde Dick. „Je weet, dat slakken een winterslaap houden — maar Kennedy bewaarde ze op een te warme plek; daardoor werden ze te vroeg wakker, kropen allemaal uit hun doos en tegen de

muren op. Je had ons eens moeten horen lachen, toen dé onderwijzer onder aardrijkskunde aan Thomson vroeg, Kaapstad aan te wijzen — en er precies op die plek een slak zat!"

Ook nu lachte iedereen. Het was heerlijk, weer bij elkaar te zijn. Zij waren bijna even oud: Julian twaalf, George en Dick elf en Annie tien. Zij gingen de vakantie en Kerstmis tegemoet — dus geen wonder, dat ze zelfs om dit kinderachtige grapje schaterden.

„Gelukkig, dat het goed gaat met Mams, hè?" zei Dick, terwijl de hit met een aardig gangetje over de harde weg draafde. „Het viel me wel tegen, dat ik niet naar huis kon, moet ik je zeggen; ik was graag naar Aladdin met de Wonderlamp gaan kijken en naar het Circus — maar ja, toch is het ook weer prettig, in Kirrin-Cottage te kunnen zijn. Ik wou maar, dat wij nog eens zulke spannende avonturen beleefden. Deze keer zal daar echter wel totaal geen kans op zijn!"

„Eén ding is al héél vervelend in deze vakantie," zei Julian. „En dat is het leren bij die huisonderwijzer! Ik heb gehoord, dat wij er een krijgen, omdat Dick en ik deze maanden zoveel schooltijden hebben verzuimd door onze ziekte en we de volgende zomer toelatingsexamen moeten doen."

„Ja," zei Annie. „Ik ben benieuwd, hoe hij zal zijn. Ik hoop maar, dat het een aardig type is. Oom Quentin is er vandaag op uit, om iemand voor ons aan te nemen."

Julian en Dick zaten gezichten tegen elkaar te trekken. Zij wisten al vooruit, dat iemand, die door oom Quentin was uitgekozen, vast geen gemoedelijke kerel zou zijn. Oom Quintins idee over een geschikte onderwijzer zou wel wezen; iemand, die streng, droog, nors was! Maar, kom, dat was van later zorg! Hij zou pas over een dag of wat komen. En hij kon nog leuk zijn! De jongens vrolijkten weer op en trokken Tim aan zijn dikke vacht. De hond deed net, of hij kwaad gromde en hen wilde bijten. Hij trok zich niets aan van droge frikken! Die Tim bofte daar even ...!

Toen ze in Kirrin-Cottage kwamen, waren de jongens blij, tante Fanny terug te zien en aardig wat opgelucht, nadat ze gezegd had, dat hun oom nog niet thuis was.

„Hij wilde enige heren spreken, die gesolliciteerd hebben op de advertentie, waarin we een huisonderwijzer vroegen,” vertelde zij. „Hij zal nu wel gauw terugkomen.”

„Moeder, ik hoef toch zeker geen les te hebben in de vakantie?” vroeg George. Zij hadden haar er niets over gezegd en ze wilde graag weten, waar ze aan toe was.

„Jawel, kind, dat is afgesproken!” zei haar moeder. „Je vader heeft je rapport bekeken en al is dat niet bepaald slecht en al hadden wij heus geen prachtige cijfers verwacht, toch zien wij daaraan wel, dat je in sommige vakken achter bent. Met een beetje extra-lessen haal je dat gauw genoeg in.”

George keek lelijk op haar neus. Eigenlijk had ze het wel zo'n

beetje zien aankomen, maar het was evengoed vervelend.

„Dus Annie is de enige, die in de vakantie niets hoeft uit te voeren," zei ze.

„Ik doe heus wel mee, hoor," troostte Annie haar. „Misschien niet altijd, George, als het bar mooi weer is, bijvoorbeeld, — maar meestal wel — om jullie gezelschap te houden."

„Dank je zeer!" zei George. „Maar dat is niet nodig, ik heb Timmy toch!"

Georges moeder twijfelde daaraan. „Eerst eens zien, wat de onderwijzer daarvan zegt," merkte zij op.

„Hé, Moeder! Als de onderwijzer zegt, dat ik Tim niet bij me mag houden, denk ik er eenvoudig niet over, mee te doen aan die lessen!" begon George kwaad.

Haar moeder schoot in een lach. „Pff, pfff — daar hebben wij onze opvliegende, dwarse George weer!" zei ze. „Jongens, gaan jullie je handen wassen en je haar opknappen. Jullie lijken wel alle roet uit de pijp te hebben opgevangen."

De kinderen gingen met Tim naar boven. Wat was het toch verbazend prettig, weer met zijn vijven bij elkaar te zijn! Altijd rekenden zij Tim mee. Overal ging hij met hen mee naar toe en hij leek werkelijk woord voor woord te verstaan, wat ze zeiden.

„Ik ben zó benieuwd, wat voor man oom Quentin uitkiest," zei Dick, terwijl hij zijn nagels borstelde. „Als hij maar een fideel type kiest, jolig en vol grappen, iemand, die begrijpt, dat

het lang geen pretje is, in de vakantie les te krijgen, en zijn best doet, dat vervelende weg te werken door zijn lessen zo gezellig mogelijk te maken. Ik denk wel, dat we elke morgen zullen moeten leren."

„Maak voort, Dick, ik heb echt trek in het lekkers bij de thee. Over die onderwijzer horen wij alles gauw genoeg," zei Julian. Allen gingen naar beneden, naar de eetkamer. Johanna had allerlei soorten broodjes klaargemaakt en een grote cake gebakken. Van geen van beide was veel over, toen de kinderen klaar waren!

Juist, toen zij van tafel wilden opstaan, kwam oom Quentin thuis. Hij leek zeer voldaan over zichzelf, gaf, de beide jongens een hand en vroeg, of zij het na de grote Vakantie prettig hadden gehad op school.

„Heeft u een onderwijzer kunnen krijgen, oom Quentin?" vroeg Annie, die kon zien, dat allen zaten te popelen om dit te weten.

„Ja, ja — zeker!" zei haar oom. Terwijl tante Fanny thee voor hem inschonk, ging hij zitten en zei: „Drie sollicitanten heb ik gesproken en bijna de laatste aangenomen, toen een ander in grote haast kwam opdagen en zei, dat hij pas op het laatste ogenblik de advertentie had gezien en nu hoopte, nog niet te laat te zijn."

„Hebt u hem genomen?" vroeg Dick.

„Ja," zei zijn oom. „Het leek mij een zeer intelligente kerel —

hij wist zelfs veel af van mij en mijn werk! En hij had puike aanbevelingsbrieven bij zich ..."

„Ik geloof niet, dat de kinderen al deze bijzonderheden behoeven te weten," zei tante Fanny binnensmonds. „Dus — je hebt hem gevraagd, hier te komen?"

„Ja, zeker! Hij is heel wat ouder dan die anderen," zei oom Quentin. „Die waren me wel wat jong — en hij leek veel verantwoordelijkheidsgevoel te hebben en ook een heldere kop! Ik weet zeker, dat hij je goed zal bevallen, Fanny. Hij zal hier uitstekend op zijn plaats zijn. Ik kreeg de indruk, dat ik het prettig zou vinden 's avonds met hem te praten."

De kinderen konden het gevoel niet van zich afzetten, dat alles over die onderwijzer vrij verontrustend klonk. Hun oom lachte de bezorgde gezichten vriendelijk toe.

„Jullie vinden Mijnheer Roland stellig aardig," zei hij. „Hij weet wel, hoe hij met de jeugd moet omspringen, — ziet in, dat hij jullie stevig moet aanpakken en zorgen, dat je aan het einde van de vakantie heel wat meer weet dan aan het begin."

Dat klonk nóg onrustbarend! Het speet hun alle vier hartgrondig, dat tante Fanny de onderwijzer niet had uitgezocht in plaats van oom Quentin.

„Wanneer komt hij?" vroeg George.

„Morgen," zei haar vader. „Jullie kunnen hem samen van het station gaan halen. Dat is voor hem een prettige ontvangst."

„Wij hadden met de bus naar de stad willen gaan om daar te

winkelen, Kerstcadeaus en zo in te slaan," zei Julian, die merkte, dat Annie heel erg teleurgesteld keek.

„Daarvan kan niets komen! Jullie moeten stellig Mijnheer Roland gaan afhalen," zei zijn oom. „Ik heb hem al gezegd, dat jullie aan het station zouden zijn. Je moet doen, wat je gezegd is en hard werken met hem, want je vader betaalt een hoog salaris voor dat onderwijs. Ik betaal één derde, omdat ik wens, dat George ook les van hem krijgt. — Dus, George, je doet maar flink je best!"

„Dat zal ik proberen," zei George. „Als hij aardig is, zal ik erg mijn best doen."

„Je zult je best doen — of je hem aardig vindt of niet!" zei haar vader kwaad. „Hij komt met de trein van half elf. Jullie moeten zorgen, op tijd aan het station te zijn."

„Ik hoop maar, dat hij niet al te streng is," zei Dick die avond, toen zij een poosje met hun vijven alleen waren. „Als al die tijd iemand ons op de kop zit, is onze hele vakantie naar de maan. En ik hoop ook, 'dat hij van Timmy houdt."

Dadelijk keek George op. „Of hij van Timmy houdt?" zei ze. „Natuurlijk houdt hij van Timmy! Hoe zou het kunnen van niet?"

„Nou — je vader had anders van de zomer niet bar veel met hem op," zei Dick. „Ik voor mij snap niet, dat iemand het land aan die lieve Tim zou kunnen hebben, maar er zijn mensen, die aan alle honden een hekel hebben; dat weet jij net zo

goed als ik, George."

„Als die Mijnheer Roland niet van Tim houdt, voer ik geen steek voor hem uit," zei George. „Geen steek!"

„Zij zit alweer op de kast, hoor!" zei Dick lachend. „Geloof maar gerust, dat de vonken er nog afvliegen, als meneer Roland aan onze Tim het land durft te hebben!"

Derde Hoofdstuk - DE NIEUWE HUISONDERWIJZER

De volgende morgen scheen stralend de zon; de zeedampen, die het de laatste dagen mistig en kil hadden gemaakt, waren opgetrokken en aan de ingang van Kirrin-Baai kwam Kirrineiland prachtig te zien. Verlangend staarden de kinderen naar de kasteelruïnes.

„Ik wou maar, dat we naar het kasteel konden," zei Dick. „De zee ziet er aardig kalm uit, George."

„Om het eiland heen is de zee erg woest," zei George. „Dat is altijd zo in de winter. Ik weet zeker, dat Moeder ons niet laat gaan."

„Het is een heerlijk eiland — en alleen van ons samen!" riep Annie. „Want je zei toch, dat je het voor altijd en eeuwig ook aan ons zoudt geven, George?"

„Ja, zeker," zei George. „Dat doe ik ook... met de kerkers en alles. Kom — we moeten de hittenwagen uit de stal rijden en de hit aanspannen. Als we hier de hele dag naar het eiland blijven kijken, komen we te laat aan de trein."

Zij spanden het paard voor de hittenwagen en gingen over de hardbevoren paden naar het station. Kirrin-eiland verdween achter de rotsen, toen zij landwaarts afsloegen.

„Heeft al het land hier in de buurt vroeger aan jouw familie toebehoord?“ vroeg Julian.

„Ja – alles,“ zei George. „Nou hebben wij niks anders meer over dan ons eigen huis, Kirrin-eiland – en die boerderij daarginds: Kirrin-hoeve.“

Met haar zweep wees zij het huis aan. Aan de overkant van een heideveld zagen de kinderen op een heuvel een heel eind van hen af een mooie, ouderwetse boerderij staan.

„Wie woont daar?“ vroeg Julian.

„O, een oude boer met zijn vrouw,“ zei George. „Toen ik klein was, waren zij heel aardig voor mij. Als jullie willen, zullen wij er eens heengaan. Moeder zegt, dat zij te oud worden om nog genoeg inkomsten uit het boerenbedrijf te halen en nu om rond te komen 's zomers betalende logé's in huis nemen.“

„Hoor je dat? De trein fluit al in de tunnel!“ zei Julian opeens.

„Rijd zo hard mogelijk, George, anders zijn we vast niet bijtijds aan het station!“

De hit zette het in een korte galop en zo konden zij precies op tijd vóór het station stilstaan.

„Wie gaat hem op het perron afhalen?“ vroeg George. „Ik niet. Ik moet op Tim en de hit passen.“

„Ik heb geen zin," zei Annie. „Ik blijf George gezelschap houden."

„Nou — dan moeten wij wel gaan," zei Julian; Dick en hij sprongen uit het wagentje. Juist holden zij het perron op, toen de trein stopte.

Er kwamen niet veel mensen uit. Een vrouw met een mand klom uit een coupé; fluitend sprong een jongeman, de zoon van de bakker uit Kirrin, op het perron; moeizaam kwam een oude man de trein uit. Géén van allen kon de onderwijzer zijn!

Toen stapte, geheel vooraan, een zeer eigenaardig uitziende man uit: kort en dik, met een zeemanshaard. Hij had doordringende blauwe ogen; zijn dikke haardos was doorspikkeld met grijs. Hij keek het perron af en wenkte de kruier.

„Dat zal Meneer Roland zijn," zei Julian tegen Dick. „Ga mee — we zullen het hem vragen. Er is niemand anders, die het kan zijn."

De jongens liepen op de man met de baard toe. Beleefd nam Julian zijn pet af. „Is u Mijnheer Roland?" vroeg hij.

„Ja," antwoordde de man. „Ik veronderstel, dat jullie Julian en Dick zijn?" „Ja, Meneer," zeiden de jongens tegelijk. „Wij hebben hier het hittenwagentje staan voor uw bagage."

„Ha — mooi zo!" zei Mijnheer Roland. Zijn scherpe, blauwe ogen monsterden de jongens van top tot teen; daarna lachte

hij. Hij beviel Julian en Dick wel. Hij leek geschikt en vrolijk. „Zijn de beide meisjes hier ook?" vroeg Mijnheer Roland, terwijl zij het perron afliepen met achter hen de kruier, die de bagage droeg.

„Ja — George en Annie staan met de hittenwagen op het stationsplein," antwoordde Julian.

„George en Annie?" zei Mijnheer Roland vragend. „Ik dacht, dat de anderen meisjes waren. Ik wist niet, dat er nóg een jongen bij was."

„O, George is een meisje, ziet u," zei Dick met een lachje. „Eigenlijk heet zij Georgina."

„En dat is nog al zo'n prachtige naam!" zei Mijnheer Roland.

„George vindt van niet," zei Julian. „Zij geeft gewoon geen antwoord, als iemand haar 'Georgina' noemt. Zegt u maar liever George tegen haar, Meneer."

„Zozo!" zei Mijnheer Roland op ijzige toon. Julian keek hem eens opmerkzaam aan. „Niet helemaal zo aardig, als hij zich voordoet," dacht de jongen.

„Tim is er ook," zei Dick.

„O, en — is die Tim een jongen of een meisje?" informeerde Mijnheer Roland voorzichtig.

„Een hond, Meneer!" zei Dick grinnikend.

Mijnheer Roland leek een beetje onthutst. „Een hond?" vroeg hij. „Ik wist niet, dat er een hond in huis was. Daarover heeft je oom mij niets verteld."

„Houdt u niet van honden, Meneer?" vroeg Julian verbaasd.

„Neen!" antwoordde Mijnheer Roland kortaf. „Maar ik zal wel niet veel last hebben van jullie hond, denk ik. Aha! Dit zijn dus de kleine meisjes? Hoe maken jullie het?"

Een klein meisje genoemd te worden, beviel George in het geheel niet. Ten eerste had zij er een hekel aan als 'klein' beschouwd te worden en ten tweede deed zij altijd haar best, zoveel mogelijk op een jongen te lijken. Zonder iets te zeggen gaf zij Mijnheer Roland een hand. Annie lachte hem toe en haar vond hij dadelijk veel aardiger.

„Tim! Geef Mijnheer Roland netjes een hand," zei Julian tegen Tim. Dat was een van Tims knapste kunstjes. Heel beleefd kon hij zijn rechterpoot uitsteken en in iemands hand leggen. Mijnheer Roland keek op de grote hond neer en Tim keek onverstoorbaar terug.

Daarna keerde Tim heel langzaam en vastberaden Mijnheer Roland de rug toe en klom in de hittenwagen! Gewoonlijk stak hij grif zijn poot uit, als het hem bevolen werd — en nu stonden de kinderen verwonderd naar hem te kijken.

„Tim! Wat bezielt jou?" riep Dick. Zwijgend, zonder zich te verroeren, liet Tim zijn oren hangen.

„U valt niet in zijn smaak," zei George en keek Mijnheer Roland aan. „Dat is heel eigenaardig; meestal houdt hij van mensen. Maar misschien heeft u zelf niets met honden op?"

„Neen! Inderdaad niet!" zei Mijnheer Roland kortaf. En wat

vriendelijker vervolgde hij: „Als jongen ben ik eens heel erg door een hond gebeten; daarna ben ik er nooit meer in geslaagd, met honden goede maatjes te worden. Maar — ik wil wedden, dat jullie Timmy het op den duur wel met mij zal kunnen vinden."

Allen klauterden in het wagentje. Met hangen en wurgen ging het precies! Tim keek naar Mijnheer Rolands enkels, of hij verbazend graag daarin had willen happen. Annie giechelde.

„Tim doet wel héél onvriendelijk," zei ze. „Het is maar goed Mijnheer Roland, dat u hier niet gekomen is, om hem les te geven!" Met een lachje keek zij de huisonderwijzer aan en hij glimlachte terug, waarbij hij al zijn schitterend-witte tanden liet zien. Zijn ogen waren even helderblauw als die van George.

Annie vond hem echt aardig. Terwijl de jongens om beurten menden, maakte hij grapjes met hen en beiden kregen de indruk, dat oom Quentin per slot nog niet zo'n gekke keus had gedaan.

Alleen George zei geen woord. Zij doorvoelde, dat de onderwijzer een hekel had aan Timmy en George had geen zin, goede vrienden te worden met iemand, die niet op het eerste gezicht van Tim ging houden. Ook vond zij het erg raar, dat Tim Mijnheer Roland geen poot had willen geven. „Het is een snuggere hond," dacht zij. „Hij weet, dat die man hem niet mag lijden en daarom wou hij geen poot geven. Ik neem je dat niet kwalijk, hoor, beste Tim! Ik zou ook

niemand een hand willen geven, die het land aan mij had."

Tante Fanny bracht, na de begroeting, Mijnheer Roland naar zijn kamer. Toen ze weer beneden kwam, zei ze tegen de kinderen: „Nu — hij lijkt me heel aardig en toeschietelijk, maar wat staat het vreemd, zo'n vrij jonge man met een dichte baard!"

„Vrij jong!" riep Julian een beetje verontwaardigd uit. „Maar tante, hij is vreselijk oud! Op zijn minst veertig."

Tante Fanny lachte. „Lijkt hij je zó oud toe?" zei ze. „Nu — oud of niet, hij zal toch vast wel aardig voor jullie zijn; dat weet ik zeker."

„Zeg tante, onze lessen beginnen toch immers pas na Kerstmis?" vroeg Julian ongerust.

„Natuurlijk niet!" antwoordde zijn tante beslist. „Het is pas over een week Kerstmis en denk je, dat we Mijnheer Roland nu al hebben laten komen, om hem tot na de Kerstdagen niets te laten uitvoeren?"

Daartegen kwamen de kinderen in opstand. „Wij hadden nog naar de stad gewild, om er te gaan winkelen, cadeautjes en zo kopen voor Kerstmis," pruttelde Annie.

„Nu, dat doen jullie dan maar eens op een middag," zei haar tante. „Alleen 's morgens krijgen jullie elke dag drie uur les. Daar zullen jullie heus niet van doodgaan, hoor!"

Juist kwam de nieuwe onderwijzer de trap af en tante nam hem mee naar ooms kamer. Even daarna kwam zij met een

opgetogen gezicht terug.

„Mijnheer Roland kan het al heel goed vinden met je oom," zei ze tegen Julian. „Zij zullen best kunnen opschieten samen. Mijnheer Roland lijkt aardig goed op de hoogte te zijn van je ooms werk!"

„Nou — dan hoop ik maar, dat hij het grootste deel van zijn tijd aan oom besteedt," prevelde Julian binnensmonds.

„Zeg, jongens, gaan jullie mee wandelen?" vroeg Dick. „Het is zulk heerlijk weer. Vandaag krijgen we toch zeker geen les, hè tante?"

„Neen," zei zijn tante. „Morgenochtend beginnen jullie. Gaan jullie nu samen op stap. Zulk mooi weer als vandaag hebben we 's winters niet dikwijls."

„Laten we naar Kirrin-hoeve gaan," stelde Julian voor. „Daar lijkt het me zo enig! Wijs jij, hoe we lopen moeten, George?"

„Mij best," zei George. Zij floot Timmy, die uitgelaten kwam aanrennen.

Met hun vijven liepen ze het tuinpad af en sloegen daarna een hobbelige weg in, die naar de boerderij op de heuvel liep, dwars over laaggelegen heidevelden.

Het was een heerlijke wandeling in het decemberzonnetje. Hun voetstappen dreunden op de hardbevroren weg en Tims afgestompte nagels gaven een tikkend geluid onder zijn heen en weer draven; hij was méér dan blij, weer met zijn vier vriendjes op stap te zijn.

Na een tijdje over de hei gelopen te hebben kwamen de kinderen bij de boerderij. Deze was gebouwd van witte stenen en stond schilderachtig tegen de heuvelhelling. George deed het hek open en liep het erf op. Zij hield Tim aan zijn halsband vast, want ergens in de buurt hoorde zij twee waakhonden blaffen.

Daar kwam iemand achter de naastbijzijnde schuur vandaan. Het was een oude baas en George riep luidkeels: „Dag, Sanders! Hoe gaat het er mee?”

„Kijk eens aan — daar hebben we warempel Jongheer George!” zei de oude man grinnikend. Ook George grinnikte. Zij vond het fijn, Jongheer George genoemd te worden inplaats van Jongejuffrouw.

„Dit zijn mijn neefjes en nichtje,” schreeuwde George en keerde zich om naar de anderen. „Hij is stokdoof,” zei ze.

„Jullie moeten hard schreeuwen, anders hoort hij je niet.”

„Ik heet Julian!” riep deze luid en ook de anderen noemden hun naam. Allervriendelijkst glimlachte de boer tegen de kinderen.

„Komen jullie er in, bij moeder de vrouw,” zei hij. „Zij zal allemenselijk blij zijn, jullie te zien. Wij kennen jongheer George al van toen zij nog een kleuter was en ook haar moeder, toen die nog een baby was; ook haar grootmoeder hebben we nog gekend.”

„U is zeker wel héél erg oud?” vroeg Annie.

De boer lachte haar toe.

„Even oud als mijn tong en een beetje ouder dan mijn tanden," grapte hij, zich verkneuterend over zijn eigen moppigheid. „Kom nu binnen, allemaal!"

Zij gingen samen de keuken in, waar een klein vrouwtje bedrijvig heen en weer dribbelde. Zij was even blij als haar man, de kinderen te zien.

„Kijk, kijk," zei ze. „Wat heb ik je in lang niet gezien, Jongeheer George! Ik hoorde, dat je naar kostschool was."

„Ja," zei George, „maar nu ben ik thuis met vakantie. Hindert het erg, vrouw Sanders, dat ik Tim heb meegebracht en mag ik hem nou loslaten? Ik denk wel, dat hij zich koest zal houden, maar dan moeten jullie honden ook vriendelijk tegen hem zijn."

„Gerust hoor!" zei de oude vrouw. „Laat hem zijn gang maar gaan. Op het erf kan hij mooi met Ben en Rikki stoeien. Nou — wat willen jullie drinken? Warme melk? Cacao? Koffie? En gisteren heb ik krentenbroodjes met sucade en snippers gebakken. Die moeten jullie meteen eens keuren."

„De vrouw heeft het van de week erg druk, zie je, met van alles te bakken en te braden," zei de oude boer, terwijl zijn vrouw zich trippelend naar het provisiekamertje spoedde.

„We krijgen van het jaar bezoek met de Kerstdagen."

„Zo?" vroeg George verbaasd, want zij wist, dat het bejaarde echtpaar nooit kinderen had gehad. „Wie komen er dan?"

Mensen, die ik ken?"

„Twee artisten uit de grote stad Londen," zei de oude man met een gewichtig gezicht. „Zij hebben ons een brief geschreven om te vragen, of ze met de Kerstdagen en daarna drie weken hier konden logeren — en ze boden ons er goed wat geld voor op de koop toe! Daardoor heeft mijn ouwetje het zo druk als een klein baasje zonder knecht!" Weef grinnikte hij om zijn grappigheidje.

„Komen ze hier schilderen?" vroeg Julian, die zichzelf ook een beetje als artist beschouwde. „Dan zou ik wel graag eens met hen komen praten. Zelf schilder ik ook vrij goed. Misschien kon ik nog iets van hen leren!"

„Kom maar gerust, als je er lust in hebt," zei de oude vrouw Sanders, terwijl zij een flinke kan chocolademelk voor hen klaarmaakte. Ook zette ze een grote schaal Kerstbroodjes op tafel en de kinderen aten er gretig van.

„Mij dunkt, dat die kunstenaars het wel vreselijk eenzaam zullen vinden, in zo'n afgelegen streek en dan nog wel met Kerstmis," zei George. „Kennen zij hier in de omtrek de een of ander?"

„Ze hebben geschreven, dat ze kip noch kraai kennen," zei vrouw Sanders. „Maar ja — artisten zijn altijd een beetje anders dan andere mensen ...! Ik heb al eens meer van die lui hier gehad. Ze lijken juist wel graag in hun eentje rond te lummelen. Deze twee hebben tenminste elkaar nog. Die

zullen het hier best naar hun zin hebben, verwacht ik."

„Dat mag dan ook wel, nu jij je zó hebt uitgesloofd om allerlei lekkere dingen voor hen klaar te maken," zei haar echtgenoot.

„Kom — ik moet eens achter de schapen aan. Goeiendag, allemaal, jongelui! Kom maar weer eens gauw bij ons kijken!"

Hij vertrok. De oude vrouw bleef doorbabbelen tegen de kinderen, onderwijl druk voortmakend met haar werk in de grote keuken. Tim kwam binnenhollen en maakte het zich knus op het kleedje voor de ouderwetse haard.

Opeens zag hij een streepjeskat met het haar overeind langs de wand glippen, uit vrees voor de vreemde, grote hond.

Met een verrukt: „Woef, woef, woef!" sprong hij overeind en op de poes af. Deze vluchtte de keuken uit naar de met eiken panelen betimmerde ouderwetse hall. Zonder zich te storen aan George, die hem streng terugriep, holde Tim haar achterna.

De poes probeerde bovenop een grote, oude, staande klok te springen. Met een blij geblaf sprong ook Tim omhoog. Daarbij glipte een poot uit en kwam hij met een schok tegen een gepolitoerd paneel aan — en toen gebeurde iets zéér buitengewoons!"

Het paneel verdween achter dat ernaast, en — in de oude wand kwam een donkere nis te zien! George, die Tim was nagehold de hall in, gaf een luide kreet van verbazing: „Kijk! Vrouw Sanders, kom eens hier kijken!"

Met een blij gebelaf sprong ook Tim omhoog...

Vierde Hoofdstuk - EEN OPWINDENDE ONTDEKKING

Vrouw Sanders kwam met de drie kinderen aansnellen, toen zij George's geschreeuw hoorde.

„Wat is er?“ riep Julian. „Wat is er gebeurd?“

„Tim sprong naar de kat, maar gleed uit en sloeg toen met een bons tegen de betimmering aan,“ zei George. „En dat paneel schoof opzij: kijk! Daar zit een gat in de wand.“

„Een geheim kastje!“ riep Dick opgewonden en tuurde spiedend in de nis. „Verdraaid! Wist u, dat dit paneel kon verschuiven, vrouw Sanders?“

„Jazeker!“ zei het oudje. „Dit huis zit vol met zulke rare dingen. Ik wrijf dit paneel altijd voorzichtig op, want als ik in de bovenhoek te hard druk, schuift het weg.“

„Wat zit er achter dat paneel?“ vroeg Julian. De opening was maar even groter dan zijn hoofd en toen hij dat erin stak, zag hij niets. Het was pikdonker. De afstand van de stenen muur tot de betimmering bedroeg ongeveer twee decimeter.

„Haal een kaars, haal gauw een kaars,“ zei Annie

opgewonden. „Heeft u soms een zaklantaarntje, vrouw Sanders?"

„Nee kind," zei vrouw Sanders. „Maar een kaars kun je wel van me krijgen. Er staat er een op de schoorsteen in de keuken."

Als de wind ging Annie die halen. Julian stak haar aan en zette haar in de nis achter het paneel. De anderen duwden hem weg om er ook in te kijken.

„Uit de weg!" riep Julian geërgerd. „Je beurt afwachten! Laat mij eerst eens secuur kijken!"

Hij keek heel nauwkeurig de opening na, maar er was werkelijk niets bijzonders te zien. Alleen een donker gat en daarachter de stenen wand. Hij gaf hu de kaars aan Dick en beurtelings namen de kinderen een kijkje in het gat. De oude vrouw was in de keuken alweer aan het werk gegaan. Zij was lang en breed gewend aan dat schuifpaneel!

„Ze zei, dat het huis vol was met dergelijke rare dingen," zei Annie. „Wat voor andere dingen zouden er nog zijn, zeg? Laten wij het eens vragen!"

Zij schoven het paneel weer op zijn plaats en gingen terug naar vrouw Sanders. „Vrouw Sanders, wat zijn er nog meer voor eigenaardigheden in Kirrin-hoeve?" vroeg Julian.

„Boven is nog een kast met een loos achterschot," zei vrouw Sanders. „Kijk maar niet zo benieuwd en enthousiast! Er zit totaal niets achter, hoor! En hier bij de haard ligt een grote

vloertegel, die je kunt oplichten. Ik veronderstel, dat de mensen van vroeger veel behoefte hebben gehad aan geschikte plekken om van alles te verstoppen."

De kinderen liepen naar de steen, die zij had aangewezen. Er zat een ijzeren ring in en hij kon gemakkelijk opgelicht worden. Eronder was een uitgeholde plek, waar een kistje in kon staan. Nu was die leeg, maar het was toch een fantastisch idee.

„Waar is die kast?" vroeg Julian.

„Mijn oude benen zijn vandaag te moe om naar boven te sjouwen," zei de boerin. „Gaan jullie maar liever alleen. Bovenaan de trap rechtsaf en dan de tweede deur in, die je daar ziet. Achterin die kamer is de kast. Doe de deur maar open en voel over de vloer, tot je aan een gleuf in het hout komt. Daar moet je hard drukken, dan schuift het achterschot weg." De vier kinderen holden met Timmy naar boven; alle vier met hun mond nog vol krentenbrood. Dit was een bar interessante morgen!

Zij ontdekten de hangkast en deden de deur open. Alle vier gingen ze op de knieën met hun handen de vloer aftasten om de gleuf te zoeken. Annie vond haar.

„Ik voel een ingedeukte plek," zei ze; hoewel zij heel hard drukte, bleken haar vingers niet krachtig genoeg, om het mechanisme te doen werken. Julians handen schoten te hulp. Er klonk geknars. Toen zagen de kinderen het loze schot

opzijschieten. Daarachter kwam een grote, open plek te zien, groot genoeg voor een vrij magere man om zich er te verschuilen.

„Wat een verbazend goede verstopp lek!" riep Julian. „Iedereen kon zich daar verschuilen, zonder dat iemand het wist!"

„Ik ga erin," zei Dick. „Dan moeten jullie mij opsluiten; wat zal dat griezelig zijn!"

Hij ging in de nis staan. Julian schoof het schot op zijn plaats en er was geen schijn van Dick te bekennen.

„Wel wat nauw!" riep hij. „En afschuwelijk donker! Laat me er weer uit!"

Om beurten gingen de kinderen in de ruimte achter de kast staan en lieten zich opsluiten. Annie vond het al te griezelig.

Toen zij weer in de warme keuken terug waren, zei Julian tegen de boerin: „Wat een reusachtig leuke kast! Ik wou, dat wij ook in een huis woonden met zoveel geheimen!"

„Mogen we nog eens terugkomen om allerlei spelletjes met die kast te bedenken?" vroeg George.

„Nee, mijn kind, daar zal niets van kunnen komen. Een van die twee heren moet de kamer hebben, waar die kast in is."

„Och," zei Julian teleurgesteld, „Vertelt u het hem nog, vrouw Sanders, van dat loze schot?"

„Ik denk het niet," zei het oude vrouwtje. „Alleen kinderen, zoals jullie, vinden dat soort dingen machtig mooi; zo'n paar

heren uit de stad kan het niets schelen."

„Wat zijn grote mensen toch eigenaardig," merkte Annie verwonderd op. „Ik weet heel zeker, dat ik later, al ben ik honderd jaar, nóg in de wolken zal zijn over een schuifpaneel of een geheime deur."

„Ik dito," zei Dick. „Mag ik nog eens gaan neuzen in dat nisje in de hall, vrouw Sanders? Dan neem ik de kaars mee."

Zelf wist Dick eigenlijk niet, waardoor hij daar opeens nog eens wilde gaan snuffelen. Het was maar zon bevlieging. De anderen namen niet de moeite, met hem mee te gaan, want er was werkelijk niets anders achter die betimmering te bekennen dan de oude, stenen muur.

Dick greep de kaars en ging de hall in. Hij drukte op het paneel en het verdween. Hij zette de kaars met de kandelaar erin en keek nog eens goed. Er was in het geheel niets te bespeuren. Dick trok zijn hoofd terug, stak zijn arm in de nis en streek, zover hij kon reiken, met zijn hand over de muur. Juist wilde hij zijn hand weer terugtrekken, toen hij een gat in de muur voelde.

„Wat raar!" dacht Dick. „Waarvoor zou dat gat precies daar zitten?"

Hij stak er zijn wijsvinger en duim in en betastte het gat. Binnenin voelde hij wat zitten, zoiets als een vogelstokje. Dat kon hij net vastgrijpen. Hij peuterde met zijn vingers aan het ding, maar er gebeurde niets. Toen kreeg hij het stevig te

pakken en trok eraan.

De steen kwam er gewoon uit! Dick was zó verbluft, dat hij de zware baksteen uit zijn hand liet vallen, zodat die met een plomp achter de betimmering op de grond viel.

Na dat gedreun kwamen de anderen naar hem toe hollen.

„Wat deed je daar, Dick?“ vroeg Julian. „Heb je iets stukgemaakt?“

„Nee,“ zei Dick met een kleur van schrik. „Zeg... ik stak mijn hand erin... en vond een gat in één van de muurstenen — daarin voelde ik en kreeg tussen mijn vinger en duim een soort stangetje te pakken. Daaraan trok ik en jawel! Ineens kwam de hele steen eruit; ik schrok er zó van, dat ik hem liet vallen. Dat hebben jullie gehoord.“

„Verdraaid!“ zei Julian. Hij probeerde Dick opzij te schuiven.

„Laat mij eens kijken!“

„Nee, Julian,“ zei Dick en duwde hem terug. „Dit is een ontdekking van mijn Wacht nou, tot ik gekeken heb, of ik in dat gat ook iets kan vinden. Ik kan er erg slecht bij.“

Ongeduldig wachtten de anderen. Julian moest zich inhouden, om Dick niet weg te duwen van de nis. Dick stak zijn arm zo ver mogelijk uit en hield zijn hand zó, dat hij achter de plek kon komen, waar de steen had gezeten. Zijn vingers betastten het gat overal en sloten zich om iets heen, dat wel een boek leek. Behoedzaam en voorzichtig haalde hij het eruit.

„Een oud boek!" riep hij.

„Wat staat erin?" vroeg Annie benieuwd.

Voorzichtig bladerden zij erin. De bladen waren zó droog en bros, dat enkele meteen verpulverden.

„Het lijkt me een boek met recepten," zei Annie, toen haar scherpe ogen enige woordjes hadden ontcijferd van het oude, bruine, verbleekte handschrift. „Wij zullen het aan vrouw Sanders laten zien!"

De kinderen brachten het boek aan de boerin. Zij lachte om hun stralende gezichten, nam het boek in haar handen en keek erin — totaal niet opgewonden, zoals zij!

„Ja," zei ze, „een receptenboek en niets anders. Kijk eens naar die naam op de voorpagina! Alice Mary Sanders. Dat moet mijn mans overgrootmoeder geweest zijn. Die stond bekend om haar heilzame middelen tegen elke ziekte, hebben ze mij verteld. Ze zeiden, dat zij alle ziekten van mensen en dieren kon genezen, waaraan ze ook leden."

„Wat bar jammer, dat wij haar schrift haast niet kunnen lezen," zei Julian teleurgesteld. „En het hele boek is zó vergaan; het verpulvert in je vingers. Het is vast heel erg oud."

„Zou er nog iets anders in dat nisje zitten?" opperde Annie. „Julian, voel jij er eens in. Jouw arm is langer dan die van Dick."

„Er leek niets anders in te zitten," zei Dick. „Het is maar een heel klein plekje — een paar decimeter ruimte achter de dikke

van de steen, die naar beneden viel."

„Nou — ik zal mijn arm er eens zo ver mogelijk insteken. Je kunt nooit weten," zei Julian.

Allen gingen weer naar de hall terug. Julian stak zijn arm in de holte achter het paneel en liet hem langs de muur glijden tot waar de steen eruit was. Daarin stak hij zijn hand en betastte met zijn lange, lenige vingers het nisje om te onderzoeken, of er soms nóg iets inzat. En — jawel hoor! Er was nog iets in! Iets zachts en plats, dat net voelde als leer. Gretig kromde de jongen zijn vingers eromheen en trok het er behoedzaam uit, een beetje bang, dat het van ouderdom uit elkaar zou vallen.

„Ik vind wat!" riep hij en zijn ogen schitterden. „Kijk! Wat zou het zijn?"

De kinderen drongen om hem heen. „Het lijkt wel een beetje op vaders tabakszak," zei Annie, terwijl zij het bevoelde. „Hetzelfde model. Zit er iets in?"

Het was een tabakszak, heel donkerbruin, van zacht leer en heel erg versleten. Voorzichtig trok Julian het klepje los en rolde het zakje uit. Er zaten nog een paar heel kleine blaadjes tabak in, — maar er was óók nog iets anders! Stijf opgerold zat héél onderin een stukje linnen. Julian haalde het eruit en rolde het los. Hij spreidde het vlak uit op de hall-tafel. De kinderen bekeken het nauwkeurig. Op het linnen waren tekens of merken te zien van zwarte inkt, die nog bijna niet was verbleekt. Maar geen van vieren kon er iets uit

wijswoorden.

„Een kaart is het niet!" zei Julian. „Het lijkt me zoiets van een code, een soort geheimschrift. Ik ben zo benieuwd, wat het betekent! Ik wou maar, dat we het konden ontcijferen. Het is vast een of ander geheim."

Met kloppend hart staarden de kinderen naar het lapje. Het was zo verbazend oud! Er was stellig een geheim aan verbonden. Wat zou dat kunnen wezen?

Zij liepen gauw naar vrouw Sanders om het haar te laten zien. Die zat nog aldoor haar oude receptenboek te bestuderen en haar van voldoening stralende gezicht hief zij op van het boek om naar de kinderen te kijken.

„Iets heel bijzonders is dit boek!" zei ze verrukt. „Ik kan het schrift wel bijna niet lezen, maar hier heb ik bijvoorbeeld een recept tegen pijn in de rug. Dat ga ik voor mijzelf proberen. Elke avond doet mijn rug toch zó erg pijn! Moeten jullie horen!"

Maar de kinderen hadden totaal geen zin, naar recepten tegen rugpijn te luisteren. Zij legden het linnen lapje in vrouw Sanders' schoot.

„Kijkt u eens! Waar slaat dit op? Weet u dat, vrouw Sanders? Dat hebben wij gevonden in een soort tabakszak, die we ontdekt hadden op die plek achter het paneel!"

De boerin nam haar bril af, veegde de glazen mooi schoon en zette hem weer op. Opmerkzaam bekeek zij de

vreemdsoortige tekens op het lapje.

Zij schudde haar hoofd. „Nee — dat is abracadabra voor me, hoor; ik kan er slot noch zin aan vinden. En — wat hebben jullie daar nog meer? Dat lijkt wel een oude tabakszak. Zo — daar zal mijn oude John blij mee zijn, denk ik. De zijne is zó oud, dat de tabak erdoor valt. Deze is ook wel aardig versleten, maar kan toch nog mooi een tijd mee.”

„Vrouw Sanders, is u op het lapje gesteld? Wilt u het graag zelf houden?” vroeg Julian aarzelend, maar ook gretig: Hij wilde het graag mee naar huis nemen en op zijn gemak bestuderen. Hij was overtuigd, dat er het een of ander sensationeel geheim achter stak en kon de gedachte niet verdragen, dat hij het bij vrouw Sanders zou moeten laten.

„Je moogt het gerust hebben, jongeheer Julian, als je dat graag wilt,” zei de vriendelijke vrouw lachend. „Dat receptenboek houd ik zelf en John krijgt de tabakszak. Dat oude vodje mag je meenemen, hoor; maar ik snap niet, waarom je daar zo erg op gesteld, bent. Kijk, daar komt John net aan!”

Met luide stem schreeuwde zij tegen de oude boer: „Zeg, John, hier heb je een tabakszak! Die hebben de kinderen ergens achter dat schuif paneel in de hall gevonden!”

John nam de zak aan en bevoelde hem. „Wat is het een rare!” zei hij. „Toch altijd nog beter dan die van mij! Nou — jongelui, ik wil jullie niet wegjagen, maar weet je, dat het al over enen is? Hoog tijd voor jullie om te gaan eten, zou ik zo

zeggen."

„Drommels!" zei Julian, toen hij op de klok keek, „we komen vast te laat thuis. Dag vrouw Sanders, dank u heel hartelijk voor dat lapje en de tractatie. Wij zullen ons best doen, te ontcijferen wat erop staat en het u dan vertellen. Dag meneer Sanders! Jongens, laten we toch hard voortmaken! Waar is Tim? Kom, Tim, we zijn veel te laat!"

Als een pijl uit de boog holden zij weg; het was werkelijk erg laat geworden en het gehele eind naar huis moesten zij hardlopen, waardoor zij bijna niet tegen elkaar konden praten. Toch waren ze zó opgetogen over hun ontdekkingen, dat ze onderweg nog hijgend een en ander tegen elkaar zeiden.

„Wat zou er op dat oude lapje staan?" hijgde Julian. „Ik wil het vinden. Ik weet zeker, dat 't iets geheimzinnigs is."

„Zullen wij het thuis vertellen?" vroeg Dick.

„Beslist niet," zei George, „we houden het geheim."

„Als Annie iets begint los te laten, moet je haar onder tafel een trap geven, net als verleden zomer," zei Julian grinnikend. — Die arme Annie vond het altijd vreselijk moeilijk, een geheim te bewaren en moest dikwijls gewenkt, geknepen of geschopt worden, als ze dingen begon te verklappen.

„Ik zeg geen woord," zei Annie verontwaardigd. „En haal het niet in je hoofd, mij te schoppen, hoor! Dan geef ik juist een gil en moeten de grote mensen precies weten waarom."

„Na het eten zullen we heel wat uit te knobelen hebben over het lapje," zei Julian. „Ik wil wedden, dat we zullen ontdekken, wat erop staat, als wij maar alles op haren en snaren zetten om het te vinden."

„Daar zijn we, moeder! Dag! Net nog niet te laat, hè?" zei George, toen zij het huis binnenkwamen. „Vliegensvlug zullen we onze handen wassen. Wij hebben het zó enig gehad!"

Vijfde Hoofdstuk - EEN ONAANGENAME WANDELING

Na het eten gingen de kinderen naar de slaapkamer van de jongens en spreidden daar op tafel het lapje uit. Hier en daar stonden woorden slordig erop getekend in drukletters. Er was een windroos op te herkennen met een 'O' ernaast, die stellig Oost betekende. Verder stonden er ruwweg acht vierkanten op geschetst en in één daarvan stond middenop een kruis. Echt mysterieus was het!

„Zeg, jongens, ik geloof dat het Latijnse woorden zijn," zei Julian, toen hij probeerde, ze te ontcijferen. „Maar ik kan ze niet erg goed lezen. En eigenlijk geloof ik, dat ik niet zou weten, wat ze betekenen al kon ik ze lezen. Ik wou, dat we iemand wisten om het aan te vragen; iemand, die dit soort Latijn kent.

„Je vader kan dat toch zeker wel vertalen, George?" vroeg Annie.

„Ik denk van wel," zei George.

Maar niemand had lust, het George's vader te vragen. Hij kon

hun dat geheimzinnige lapje wel eens afpakken. Hij zou er wellicht in het geheel niet meer aan denken, als hij het in zijn kamer had, kon het zelfs wel verbranden! Geleerden waren zulke eigenaardige mensen!

„En mijnheer Roland?" zei Dick. „Die is onderwijzer. Die weet er alles van."

„Hem vragen we niks, zolang we niet wat meer van hem afweten," zei Julian, voorzichtig. „Hij lijkt gemoedelijk en welwillend, maar je kunt niet weten... Verdraaid nog an toe! Ik wou maar, dat we er wijs uit konden worden."

„Bovenaan staan twee woorden," zei Dick en deed zijn best, ze te spellen: „VIA OCCULTA. Wat denk jij, dat ze kunnen betekenen, Julian?"

"Nou — het enige, dat ik ervoor bedenken kan, is: Geheime Weg of zoiets. VIA is 'weg'. Dat heb ik geleerd, toen we Italië hadden bij Geschiedenis en meneer over de Romeinse keizers vertelde. OCCULTA moet zoiets betekenen als 'wat we niet kunnen weten', 'geheim' dus," zei Julian met een diepe rimpel in zijn voorhoofd van het ingespannen nadenken.

„Geheime Weg!" riep Annie met schitterende ogen. „O — ik hoop maar, dat het dat is! Geheime Weg. Wat interessant! Wat voor soort geheime weg zou het zijn, Julian?" „Hoe kan ik dat nou weten, idioot?" zei Julian. „Ik weet zelfs niet, of die woorden werkelijk 'geheime weg' betekenen. Ik heb er alleen maar naar geraden."

„Als het dat heus betekende, zouden op het lapje aanwijzingen kunnen staan om die 'geheime weg', waar die dan ook is, te vinden," zei Dick. „O, Julian, is het niet om uit je vel te springen, dat we het niet kunnen ontcijferen? Doe er nog eens je uiterste best op. Jij kent meer Latijnse woorden dan ik."

„Maar het is zo moeilijk te bedenken, wat voor letters het eigenlijk zijn; het is zulk raar antiek schrift!" zei Julian en ging opnieuw aan het gissen. „Nee hoor. Nee — ik schiet er niks mee op. Ik kan er niks van maken."

Zij hoorden iemand de trap opkomen; de deur ging open. Mijnheer Roland keek naar binnen.

„Dag, samen!" zei hij. „Ik vroeg me al af, waar jullie allemaal gebleven waren. Hoe denken jullie over een wandelingetje over de klippen?"

„Wij komen al," zei Julian, terwijl hij het oude lapje oprolde.

„Wat heb je daar? Iets interessants?" vroeg de heer Roland.

„Het is een...," begon Annie en meteen begonnen allen tegelijk te praten uit vrees, dat Annie het geheim zou verklappen.

„Het is een prachtige middag om te gaan wandelen."

„Kom, laten we ons gauw gaan aankleden."

„Tim! Tim! Waar zit je?" George floot schel en doordringend. Tim was onder een bed gekropen en kwam daar onderuit krabbelen. Annie kreeg een kleur, toen tot haar

doordrong, waarom alle anderen haar zo schielijk in de rede waren gevallen.

„Stommerd!" mompelde Julian. „Klein kind!"

Gelukkig vroeg de heer Roland verder niets over het linnen lapje, dat hij Julian had zien oprollen. Hij stond naar Tim te kijken.

„Moet hij ook mee?" vroeg hij. Verontwaardigd staarde George hem aan. „Natuurlijk!" zei ze. „Nooit gaan we ergens heen zonder hem."

Mijnheer Roland ging de trap af en de kinderen maakten zich klaar, om de deur uit te gaan. George was uit haar humeur. Het idee alleen al om Tim thuis te laten, maakte haar kwaad.

„Jij domoor, haast had je ons geheim verraden," zei Dick tegen Annie.

„Ik dacht er niet om," zei het kleine meisje beduusd. „In elk geval lijkt meneer Roland me heel aardig. Ik geloof, dat we hem best kunnen vragen, ons te helpen om die rare woorden te ontcijferen."

„Je moet aan mij overlaten, daarover te beslissen," zei Julian schoolmeesterig en geërgerd. „Nou waag je 't niet, je ook nog maar één woord te laten ontglippen, hoor je!"

Zij liepen de tuin uit; Timmy ook. Mijnheer Roland had zich niet ongerust behoeven te maken over de hond, want Timmy wilde niet eens in zijn buurt komen. Dat was werkelijk heel vreemd. Hij ging zo ver mogelijk van de onderwijzer vandaan

lopen en nam niet de minste notitie van hem, zelfs niet, als mijnheer Roland iets tegen hem zei.

„Gewoonlijk is hij niet zo," zei Dick. „Het is heus een allervriendelijkste hond."

„Nu — aangezien ik met hem in hetzelfde huis moet wonen, wil ik toch mijn best doen, goede maatjes met hem te worden," zei de onderwijzer. „Hier Timmy! Kom dan! Ik heb een biscuitje in mijn zak."

Bij het woord 'biscuitje' spitste Tim zijn oren, maar hij keek zelfs niet de kant van mijnheer Roland op. Met zijn staart tussen zijn benen ging hij naar George. Liefkozend klopte zij hem op zijn rug.

„Als iemand niet in zijn smaak valt, krijgt die hem zelfs niet met een koekje of een bot naar zich toe, al roept hij nóg zo," zei ze.

De heer Roland gaf het op. Hij stak het biscuitje weer in zijn zak. „Die hond ziet er raar uit, vind ik," zei hij. „Een vreselijke straathond! Ik moet zeggen, dat ik de voorkeur geef aan zuivere rashonden."

George werd vuurrood. „Hij ziet er niet raar uit!" barstte ze uit. „Niet half zo raar als u. Het is geen vreselijke straathond! Het is de liefste hond van de wereld."

„Je bent me wel een beetje al te brutaal!" zei mijnheer Roland stijfjes. „Ik verkies geen brutaliteiten van mijn leerlingen aan te horen, Georgina!"

Dat hij 'Georgina' tegen haar zei, maakte George nóg woedender. Zij keek hem aan met een gezicht van drie dagen slecht weer en bleef opzettelijk zó treuzelen met Tim, dat ze ver achter hem kwam te lopen. De anderen vonden het onplezierig. Zij kenden maar al te goed George's boze buien, wisten hoe onuitstaanbaar ze was, als ze dit wilde zijn!

Sinds de eerste dagen van hun verblijf bij haar thuis die zomer was zij zóveel aardiger en opgewekter geworden! Zij hoopten maar, dat zij niet zo dom zou wezen, de boel op stelten te zetten. Dat zou hun Kersttijd lelijk vergallen!

Mijnheer Roland nam verder geen notitie meer van George. Hij richtte geen enkel woord tot haar, maar liep met de anderen vooruit en deed zijn best, zo gezellig mogelijk te zijn. Inderdaad kon hij heel leuk iets zeggen en allen aan het lachen maken. Hij gaf Annie een hand en zij liep, echt van de wandeling genietend, vrolijk naast hem te huppelen.

Julian had medelijden met George. Het was wel heel akelig, zich buitengesloten te voelen en hij wist, hoe sterk George zich daarover ergerde. Hij twijfelde eraan, of zij het wel goed zou opnemen, als hij eens voor haar in de bres sprong. Maar dat kón tenminste een prettiger stemming scheppen.

„Mijnheer Roland,” begon hij, „zoudt u mijn nicht bij de naam willen noemen, die zij graag hoort? 'George'? Zij heeft toch zo'n vreselijke hekel aan dat 'Georgina'! En zij is dol op haar Tim! Ze kan onmogelijk hebben, dat iemand iets

onaangenaams over hem zegt."

Mijnheer Roland leek zeer verbaasd. „Heus, beste jongen," zei hij op vrij onprettige toon, „ik weet wel, dat je dit zegt met een goede bedoeling, maar ik denk er geen ogenblik over, je raad in te winnen over een van mijn leerlingen. Bij mijn omgang met Georgina ga ik volgens mijn eigen inzichten tewerk en niet volgens de jouwe! Ik wil met jullie allen goede vrienden worden en ik ben overtuigd, dat mij dit zal gelukken — maar Georgina behoort zich even verstandig te gedragen als jullie drieën!"

Julian had het gevoel, netjes op zijn plaats gezet te zijn. Hij kreeg een kleur en keek Dick aan. Dick gaf hem een kneepje in zijn arm. De jongens wisten wel, dat George lastig en gauw aangebrand kon zijn, vooral als iemand haar wilde scheiden van haar geliefde hond en niets van hem wilde weten, — maar volgens hen kon de onderwijzer ook wel een beetje water in zijn wijn doen en zich wat beter in haar gevoelens verplaatsen. Dick ging langzamer lopen en kwam naast haar.

„Je hoeft heus niet bij mij te komen lopen, hoor!" zei George dadelijk en fonkelend keken haar ogen. „Blijf jij maar liever bij je vriend Roland."

„Dat is geen vriend van me," zei Dick. „Stel je niet zo idioot aan, zeg!"

„Dat doe ik niet," zei George met ietwat stokkende stem. „Ik heb jullie wel met hem horen lachen en grapjes maken! Loop

maar weer door en amuseer je! Ik heb Timmy."

„George, nou hebben we Kerstvakantie; laten we allemaal goede vrienden zijn. Toe nou!" zei Dick. „Laten we onze Kersttijd niet bederven."

„Ik kan onmogelijk overweg met iemand, die een hekel aan Tim heeft," zei George koppig.

„Nou — per slot heeft meneer Roland hem een koekje willen geven," zei Dick, die zijn uiterste best deed, vrede te stichten.

George zei niets. Op haar kleine gezichtje lag een boze, uitdagende uitdrukking. Opnieuw probeerde Dick het: „George! Beloof me dan, dat je in elk geval zult proberen, wat aardiger te zijn tot na Kerstmis. Laten wij toch in 's hemelsnaam de hele Kersttijd niet bederven door dat mokken! Kom, George!"

„Nou — goed dan," stemde George tenslotte toe. „Ik zal het proberen."

„Kom dan bij ons lopen," zei Dick. George zette er wat meer vaart in en toen ze de anderen hadden ingehaald, deed zij haar best, niet langer zo nijdig te kijken. Mijnheer Roland kon wel raden, dat Dick had geprobeerd, George in haar humeur te brengen en nu betrok hij haar ook weer in het gesprek. Maar onmogelijk kon hij een lachje op haar gezicht toveren; wel antwoordde zij nu tenminste beleefd.

„Is dat Kirrin-hoeve?" vroeg de heer Roland, toen de boerderij in zicht kwam.

„Ja. Kent u die boerderij?" vroeg Julian verbaasd.

„Neen, neen!" antwoordde mijnheer Roland haastig. „Ik heb er wel eens over gehoord en was benieuwd, of het die hofstede daar was."

„Vanmorgen zijn we er geweest," zei Annie. „Het is er zo interessant!" Zij keek de anderen aan, terwijl ze zich afvroeg, of die het kwalijk zouden nemen, als zij iets vertelde over de dingen, die zij 's morgens hadden gezien daar. Julian dacht even na. Per slot kon het geen kwaad, hem iets te vertellen over de steen in de keuken en het loze achterschot in de kast. Dat vertelde vrouw Sanders stellig gewoon aan iedereen, die het maar horen wilde. Ook kon hij gerust iets zeggen over het verschuifbare paneel in de hall en vertellen, dat zij daar een oud receptenboek hadden ontdekt. Over het lapje linnen met de onverklaarbare tekens en letters behoefde hij niets los te laten.

Hij vertelde de onderwijzer dus over de interessante dingen in de ouderwetse boerenhoeve, maar zei in het geheel niets over het linnen lapje en de vreemdsoortige letters. Mijnheer Roland luisterde met de grootste aandacht toe.

„Wat is dat opmerkelijk!" riep hij uit. „Hoogst merkwaardig, inderdaad! Allerinteressantst! Zei je, dat die oude mensen daar geheel alleen wonen?"

„Tijdens en na Kersttijd krijgen zij twee mensen te logeren," zei Dick. „Schilders. Julian was van plan, hen eens te gaan

opzoeken om met ze te praten. Hijzelf schildert ook vreselijk goed, weet u?"

„Heus?" vroeg mijnheer Roland. „Nu — dan moet hij me eens wat van zijn eigen schilderstukjes laten zien. Maar hij doet beter, niet naar de boerderij te gaan. Die mensen zullen niet lastiggevalen willen worden, dunkt me. Zij konden het wel eens vervelend vinden."

Deze opmerking versterkte bij Julian het koppige voornemen, juist wél te gaan praten met die artisten, zodra hij er de kans voor kreeg!

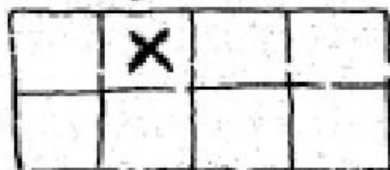
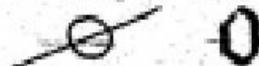
Over het algemeen was het verder een prettige wandeling, behalve dat George stil bleef en Tim zich zoveel mogelijk wegghield uit de nabijheid van de onderwijzer. Toen ze bij een dichtgevroren vijver kwamen, gooide Dick stokjes op het ijs om die door Tim te laten apporteren. Het was echt leuk om hem op zijn lange poten te zien voortglissen, terwijl hij aldoor zijn best deed, gewoon te hollen! .

Om beurten wierpen zij met stokjes en Tim apporteerde die allemaal, behalve dat van de onderwijzer. Toen hij een stokje weggooid, keek de hond het onbewegelijk na en nam er verder geen notitie van. Het leek wel, of hij zodoende wilde zeggen: „Wat? Een stokje van jou? Nee, man, dat haal ik niet voor je!"

„En nu naar huis," zei de heer Roland, die net deed, of het hem totaal niet kon schelen. „Wij komen prachtig op tijd voor

de thee!"

via occulta

paries
liq.
nens

solum lapideum
cellula

Zesde Hoofdstuk - LES VAN MIJNHEER ROLAND

De volgende morgen waren de kinderen allesbehalve opgewekt. Les! Wat afschuwelijk, als je vakantie had! Maar mijnheer Roland was zo kwaad nog niet... De avond tevoren had hij niet bij de kinderen in de huiskamer gezeten, maar was in de studeerkamer gaan zitten praten met hun oom. Zij hadden dus ruimschoots gelegenheid gehad om het raadselachtige lapje weer tevoorschijn te halen en het heel goed te bekijken.

Maar het leidde tot niets. Niemand kon er iets uit opmaken. Geheime Weg! Wat betekende dat? Waren het werkelijk aanwijzingen voor een geheime weg? Waar was de weg — en waarom was hij geheim? Het was om er urenlang van te worden, dat niet te kunnen ontdekken.

„Ik heb nu toch heus het gevoel, dat we het gauw aan iemand moeten vragen," had Julian met een zucht gezegd. „Dit geheimzinnige raadsel kan ik niet meer uitstaan; aan één stuk door pieker ik er over."

Hij had er die nacht zelfs over gedroomd en nu was het ochtend met lessen voor de boeg. Hij was benieuwd, met wat voor vakken mijnheer Roland zou beginnen – Latijn misschien. Dan kon hij hem vragen, wat de woorden: VIA OCCULTA betekenden.

Mijnheer Roland had van hen allen het rapport bestudeerd en aangetekend, voor welke vakken zij een slecht cijfer hadden. Zij waren niet best in Frans en Latijn. Zowel Dick als George hadden onvoldoende voor rekenen. Zij beiden moesten in die drie vakken bijgewerkt worden. Meetkunde was Julians zwakste punt. Annie had eigenlijk geen bijlessen nodig.

„Maar als je het prettig vindt, met ons mee te doen, zal ik je een en ander laten schilderen," zei Mijnheer Roland, haar met zijn doordringende ogen vriendelijk aankijkend. Hij mocht Annie graag. Zij was niet zo moeilijk en dwars als George.

Annie was dol op tekenen en verven. „O, ja," zei ze. „Ik zou graag wat maken met waterverf. Ik kan bloemen schilderen, Mijnheer Roland! Uit mijn hoofd zal ik rode klaprozen en blauwe korenbloemen voor u schilderen."

„Om halftien beginnen wij," zei de heer Roland. „Wij krijgen de zitkamer voor leerkamer. Nemen jullie je boeken mee daar naar toe en zorgt, precies op tijd klaar te zitten."

Klokslag half tien zaten de kinderen daar met hun boeken

vóór zich om de tafel. Annie had water, verfdoos, penselen en papier bij zich staan. Jaloers keken de anderen daarnaar. Wat bofte die Annie, te mogen schilderen, terwijl zij zich moesten afbeulen met Latijn en rekenen!

„Waar is Tim?“ vroeg Julian zachtjes, terwijl ze op hun onderwijzer wachtten.

„Onder tafel,“ zei George uitdagend. „Ik weet zeker, dat hij stil zal liggen. Jullie moeten geen van allen iets over hem zeggen. Ik wil, dat hij daar blijft liggen. Zonder Tim er bij, wil ik géén les hebben!“

„Ik zie niet in, waarom hij er niet bij zou mogen wezen,“ zei Dick. „Hij is zo gehoorzaam! Ssttt! Daar is Mijnheer Roland!“ Met zijn krullende zwarte baard om mond en kin kwam de onderwijzer de kamer in. In het bleke winterse zonlicht, dat gefiltreerd door de vitrages de kamer binnenscheen, zagen zijn ogen er héél streng en scherp uit. Hij zei de kinderen, te gaan zitten.

„Eerst zal ik in jullie rekenboeken nazien, hoe ver jullie daarin zijn gekomen. Geef me dat van jou, Julian!“

Spoedig zat het kleine klasje rustig te werken. Annie zat ijverig met heldere kleuren een waterverftekening van klaprozen en korenbloemen te maken. Mijnheer Roland prees die erg en Annie vond hem bijzonder aardig.

Opeens steeg van onder de tafel een diepe zucht op. Het was Tim, wie het stilliggen de keel ging uithangen. Verbaasd keek

Mijnheer Roland op. Dadelijk zuchtte George heel diep, in de hoop, dat hij haar ervan zou verdenken tevoren zo luidruchtig gezocht te hebben.

„Je lijkt wel moe, Georgina," zei Mijnheer Roland. „Om elf uur zullen we even pauzeren."

George trok een gezicht. Zij had er een vreselijke hekel aan, Georgina genoemd te worden. Behoedzaam zette zij haar voet op Tims rug, om hem te waarschuwen, dat hij geen geluid meer mocht geven. Tim likte haar voet.

Even daarna, juist toen het klasje allerstilst was, kreeg Tim onweerstaanbare lust, zich eens terdege op zijn rug te krabben. Hij kwam overeind, ging weer met een bons liggen, gromde even en begon zich als een razende te krabben. Ineens werden alle kinderen erg luidruchtig om het leven, dat Tim maakte, te overstemmen.

George ging met haar voeten over de vloer zitten schuifelen. Julian begon hevig te hoesten en liet een van zijn boeken op de grond vallen. Dick stommelde tegen de tafel en begon hard en haastig tegen de onderwijzer te redeneren: „Dit is toch zó'n bar moeilijke som! Ik doe er echt mijn best op, meneer, maar hij wil niet uitkomen!"

„Vanwaar dit plotselinge rumoer?" vroeg de heer Roland verwonderd. „Houd op met dat geschuifel, Georgina!"

Tim ging weer rustig liggen. De kinderen gaven een zucht van verlichting. Zij hielden zich weer keurig bedaard en mijnheer

Roland zei tegen Dick, dat hij wel even met zijn rekenboek bij hem mocht komen.

De onderwijzer nam het in zijn handen, strekte zijn benen onder tafel uit en leunde achterover om iets tegen Dick te zeggen. Tot zijn stomme verbazing stootten zijn voeten tegen iets zachts en warmes — en plotseling voelde hij een vinnige beet in zijn enkel! Met een kreet van pijn trok hij zijn voeten terug.

Verschrikt gaapten de kinderen hem aan. Hij bukte zich en keek onder de tafel. „Het is dat beest!" zei hij vol afkeer. „Dat nare dier heeft in mijn enkel gehapt. Hij heeft een hap uit mijn broek gebeten. Breng hem weg, Georgina!"

George zei geen stom woord. Zij bleef zitten, of ze niets had gehoord.

„Zij geeft geen antwoord, als ze Georgina wordt genoemd," herinnerde Julian hem.

„Zij zal mij antwoorden, hoe ik haar ook verkies te noemen!" zei de heer Roland zacht en boos. „Ik wens die hond hier niet in de kamer te hebben. Als je hem niet op staande voet wegbrengt, ga ik naar je vader, Georgina."

George keek hem ijskoud aan. Zij wist heel goed, dat, als zij Tim niet wegbracht en mijnheer Roland haar haar vader ging, deze zou gebieden, Tim in het vervolg vast te zetten in de kennel achter in de tuin — en dat zou afschuwelijk zijn. Er zat niets anders op dan te gehoorzamen. Met een vuurrood

gezicht en zulke rimpels trekkend, dat haar ogen haast verdwenen achter die plooiën, stond ze op en zei tegen Tim: „Kom mee, Tim. Het verwondert me totaal niet, dat je hem hebt gebeten. Als ik een hond was, deed ik het ook!”

„Geen brutaliteiten, Georgina!” bulderde mijnheer Roland.

De anderen starden George aan. Zij begrepen niet, hoe zij zulke ongepaste dingen durfde zeggen. Als zij kwaad was, leek ze wel voor niemand enig ontzag te hebben.

„Zodra je de hond hebt weggebracht, kom je terug, hoor!” gebod de onderwijzer.

George trok een lelijk gezicht, maar was heel gauw weerom. Zij zat in de knel. Haar vader stond op goede voet met de heer Roland en wist, hoe dwars George kon zijn, — wanneer zij zich zo ondeugend gedroeg, als ze eigenlijk zou willen, moest stellig juist Tim eronder lijden; waarschijnlijk zou hij dan niet meer in huis mogen komen. Terwille van Tim gehoorzaamde zij dus de onderwijzer — maar van dat ogenblik af had zij vreselijke hekel aan hem en door haar hartstochtelijke aard koesterde zij tegen hem bittere, diepe wrok.

Het speet de anderen wel voor George en Tim, maar zij deelden niet haar intense afkeer voor de nieuwe onderwijzer. Hij maakte hen dikwijls aan het lachen, toonde veel geduld tegenover hun fouten. Hij deed hun voor, hoe zij papieren pijlen en bootjes konden maken en leerde hun leuke

kunstjes. Julian en Dick vonden het leuke dingen en bewaarden ze, om op school aan de andere jongens te laten zien.

Die morgen gingen de kinderen na de les nog een halfuurtje de tuin in om te genieten van de vorstige winterzonneshij. George haalde Tim.

„Arme, ouwe jongen," zei ze. „Wat een schandaal, jou de kamer uit te sturen! Waarvoor hapte je ook naar hem? Ik vind het wel een heel goed idee van je, Tim, maar begrijp heus niet, hoe je ertoe kwam."

„George, met mijnheer Roland valt niet te spotten, hoor, dat verzeker ik je," zei Julian. „Haal zoiets toch niet in je hoofd! Je komt daardoor maar in de narigheden. Hij is taai, zeg. Hij verdraagt niet veel van ons. Maar ik geloof, dat hij best is om mee om te gaan, als we hem maar op onze hand zien te krijgen!"

„Nou — zie jij dan maar goeie maatjes met hem te worden," zei George, en haar stem klonk minachtend en honend. „Ik denk er niet over, hoor! Als ik eenmaal een hekel aan iemand heb, heb ik het land aan hem en deze kerel kan ik niet luchten of zien!"

„Waarom niet?" vroeg Dick. „Zeker alleen maar, omdat hij niets wil weten van Tim?"

„Voornamelijk daarom, maar ook, omdat... ik van binnen een erge afkeer van hem heb," zei George. „Ik moet niets van die

valse mond hebben."

„En daar zie je juist niks van," zei Julian. „Z'n snor en baard bedekken die helemaal."

„Ja — maar daar tussenin zie je zijn lippen," zei George halsstarrig, „en die zijn dun en wreed. Let daar maar eens goed op. Ik wil niets te maken hebben met mensen met dunne lippen. Altijd zijn die boosaardig en hardvochtig. En van zijn kille ogen wil ik ook niets weten. — Jullie mogen voor mijn part allemaal zo stroopsmeerderig doen, als je wilt; ik doe niet mee!"

Julian wilde niet boos worden op het kleine, koppige meisje. Lachend keek hij haar aan en zei: „Wij gaan heus niet met de strooppot lopen, hoor! We gebruiken alleen ons verstand; zó zit het. Jij moest ook liever wat wijzer zijn, George, ouwe jongen!"

Maar als George zich eenmaal iets in het hoofd had gezet, dan hielp er geen lieve-moederen aan. Zij trok een beetje bij, toen zij hoorde, dat ze allen samen met de bus naar de stad zouden gaan — zonder de onderwijzer. Haar vader wilde hem een proefneming laten zien.

„Ik neem jullie mee naar de stad en dan mogen jullie daar naar hartelust winkelen," zei tante Fanny tegen de kinderen. „Daarna gaan we in een lunchroom een uitgebreide thee gebruiken en nemen terug de bus van zes uur."

Dat werd nog eens een heerlijke middag! Zij gingen met de

bus van twee uur en denderden over de weggetjes door het boerenland, tot zij in de stad aankwamen. Daar waren de etalages vrolijk en schitterend. De kinderen hadden al hun geld bij zich en deden hun best daar zoveel mogelijk moois van te kopen. Er waren zovéél mensen, aan wie zij iets wilden geven!

„We moeten, dunkt me, ook iets voor mijnheer Roland kopen, vinden jullie ook niet?“ zei Julian.

„Ik doe het,“ zei Annie. „Van mij krijgt hij een pakje sigaretten. Ik weet, welk merk hij altijd rookt.“

„Stel je voor! Een cadeautje voor die man kopen!“ zei George geërgerd.

„Waarom zou ze het niet doen, George?“ vroeg haar moeder verbaasd. „Och, lieve kind, ik hoop toch zó, dat jij je eens wat verstandiger jegens hem zult gaan gedragen! Geef toch niet toe aan je heftige antipathie tegen die arme man! Ik zou niet graag willen, dat hij zich bij je vader over je beklaagde.“

„Wat koop jij voor Tim, George?“ vroeg Julian, om het gesprek gauw op iets anders te brengen.

„Het grootste bot, dat de slager maar heeft!“ zei George. „Wat koop jij voor hem?“

„Ik wed, dat Tim — als hij geld had — voor ons allemaal iets zou kopen,“ zei Annie. „Het is de liefste hond van de wereld!“ Zodra Annie dit over Tim zei, vergaf George haar gezegde over dat kopen van een cadeautje voor de onderwijzer. Zij

kwam weer geheel in haar humeur en begon te bedenken, wat zij voor iedereen zou kopen.

Zij werden getraceerd op een heerlijke, uitgebreide thee met allerlei zalige taartjes en haalden nog net de bus van zes uur, om mee naar huis te gaan. Tante Fanny liep meteen door naar de studeerkamer om te kijken, of Johanna goed voor de thee van de beide heren had gezorgd. Stralend kwam ze de kamer weer uit.

„Nu heb ik toch heus je oom nog nooit zo opgewekt gezien," zei ze tegen Dick en Julian, „Het is koek en ei tussen die twee, hoor! Hij heeft jullie onderwijzer allerlei proeven voorgedaan. Het is voor hem zó prettig, eens iemand te hebben om mee te praten, die iets afweet van al die dingen!" 's Avonds deed de heer Roland spelletjes met de kinderen. Tim was in de kamer en wéér probeerde de onderwijzer, beter op streek te komen met hem, maar de hond wilde totaal niets van hem weten.

„Even knorrig als zijn vrouwtje," lachte de onderwijzer en keek naar George, die gadesloeg, hoe koppig Tim weigerde naar de heer Roland toe te gaan, en daarover in haar vuistje scheen te lachen. Zonder iets te zeggen, keek zij de onderwijzer boos aan.

„Zullen wij hem morgen vragen, of VIA OCCULTA 'Geheime Weg' betekent?" vroeg Julian aan Dick, toen zij zich die avond uitkleedden. „Ik zou toch zo dolgraag willen weten,

of dat echt zo is. Hoe vind jij mijnheer Roland, Dick?"

„Dat weet ik eigenlijk niet goed," zei Dick. „Heel veel dingen vind ik geschikt van hem. Maar opeens valt hij me dan weer erg tegen. Ik heb het niet op zijn ogen begrepen. En George heeft groot gelijk met wat zij zegt over zijn lippen. Die zijn zo dun en zo stijf samengeknepen, dat er haast niets meer van overblijft."

„Nou — ik vind hem heel aardig," zei Julian. „Alleen verdraagt hij geen gekheid, dat is 't 'm. Ik voor mij geloof, dat we hem gerust dat hele lapje kunnen laten zien om te vragen, of hij eens voor ons zou willen bedenken, wat dat schetsje en die letters betekenen."

„Ik dacht, dat jij het ook als een geheim van ons alleen beschouwde," zei Dick.

„Ja, — eerst wel — maar wat hebben we aan een geheim, als wij zelf de betekenis niet kunnen uitpuzzelen?" vroeg Julian.

„Weet je, wat wij konden doen? Hem vragen, of hij ons de woorden wil uitleggen en hem niet het lapje zelf laten zien."

„Maar sommige woorden ervan kunnen wij zelf niet lezen," zei Dick. „Dus dat brengt ons geen steek verder. Je zoudt hem dat hele ding moeten laten zien en hem vertellen, waar wij het vandaan hebben."

„Nou — dat zien we dan nog wel!" zei Julian en stapte zijn bed in.

De volgende morgen hadden zij weer les van half tien tot half

een. George kwam zonder Tim binnenstappen. Zij was uit haar humeur, dat het moest, maar zag er geen heil in, weerspanning op te treden door te zeggen, dat zij zonder Tim niet kwam. Nu hij mijnheer Roland in zijn enkel had gebeten, had hij zich in een kwaad daglicht gesteld en de onderwijzer het volste recht gegeven, hem onder de les niet langer in de kamer te willen hebben. Niettemin zette George een gezicht als een donderwolk.

Tijdens de Latijnse les maakte Julian van de gelegenheid gebruik om te vragen, wat hij zo graag wilde weten. „Mijnheer," zei hij, „zoudt u mij ook kunnen zeggen, wat VIA OCCULTA betekent?"

„VIA OCCULTA," zei de onderwijzer en fronste zijn voorhoofd. „Ja — dat wil zeggen: 'Geheim pad' of 'Geheime weg. Waarvoor wil je dat weten?'"

In spanning luisterden alle kinderen toe. Hun hart bonsde van opwinding. Julian had het dus bij het goede eind gehad. Op dat typische linnen flardje stonden aanwijzingen tot een verborgen weg, een geheime gang misschien, — maar waarheen? Waar begon en eindigde die?

„O, dank u wel, mijnheer," zei Julian. „Dat wilde ik alleen maar even weten." Even opgewonden als zij knipoogde hij tegen de anderen. Konden zij nu toch ook maar de andere tekens en letters ontcijferen! Dan zouden zij in staat zijn, het mysterie te ontraadselen! Maar, kom — over een paar dagen

kon hij dat wel weer eens vragen. Op de een of andere manier moest het raadsel toch op te lossen zijn.

„Dus: Geheime Weg," zei Julian in zichzelf, terwijl hij een meetkundevraagstuk maakte, „Geheime Weg! Ik zet alles op haren en snaren om erachter te komen."

Zevende Hoofdstuk - AANWIJZINGEN VOOR DE GEHEIME WEG

De volgende paar dagen hadden twee van de vier kinderen werkelijk maar heel weinig tijd, om over de geheime weg te peinen, want Kerstmis naderde met snelle schreden en er was zeer veel te doen.

Er moesten Kerstkaarten worden getekend en geschilderd voor hun moeders, vaders, vriendjes en vriendinnetjes. Het huis moest versierd worden. Zij gingen er met mijnheer Roland op uit, om takjes hulst te halen, en kwamen zwaarbeladen thuis.

„Jullie lijken zelf wel een Kerstkaart," zei tante Fanny, toen zij met de hulst vol rode besjes het tuinpad opliepen. Mijnheer Roland had een groep appelbomen ontdekt met op de bovenste takken mistletoe en daarvan brachten zij ook wat takjes mee. De bessen leken wel lichtgroene, glanzende parels.

„Mijnheer Roland moest boven in die boom klimmen om ze eraf te halen," zei Annie. „Hij kan zo best klimmen als een

aap!"

Iedereen lachte, behalve George. Nooit lachte zij om iets, waarin de onderwijzer betrokken was. Zij legden hun voorraad neer in het portiek en gingen zich opknappen. Die avond zouden ze het huis versieren.

„Laat oom Quentin zijn studeerkamer ook mooi maken?" vroeg Annie. Daar stonden nu allerlei geheimzinnige instrumenten en reageerkolven en -buisjes en vol verbazing bekeken de kinderen die, als zij zich in de kamer gewaagd hadden — en dat kwam maar héél zelden voor!

„Geen sprake van! In mijn kamer geen geknoei!" zei oom Quentin dadelijk. „En daarmee uit!"

„Oom, waarvoor dienen al die rare dingen in uw studeerkamer?" vroeg Annie, die met grote ogen alles opnam. Oom Quentin-lachte. „Ik ben aan het speuren naar een geheime samenstelling," erkende hij.

„Wat dan?" vroeg Annie.

„Daar begrijp jij toch geen steek van," zei haar oom. „Al deze 'rare' dingen, zoals jij ze noemt, moet ik gebruiken voor mijn proeven en in mijn boek schrijf ik, wat die experimenten uitwijzen. Uit alles tezamen haal ik een geheim recept, dat heel veel nut zal afwerpen, als het klaar is."

„U wilt een geheim recept zoeken en wij een geheime weg," zei Annie, die voor de zoveelste keer vergat, dat de anderen geen ruchtbaarheid aan hun vondst verkozen te geven. Julian

stond bij de deur. Verontwaardigd keek hij Annie aan. Gelukkig nam oom Quentin al geen notitie meer van haar gebabbel. Julian trok haar mee, de kamer uit.

„Annie! De enige manier om jou geen geheimen te laten verklappen, zou zijn, je mond dicht te naaien, zoals Broeder Konijn wilde doen bij Meester Hond!" zei hij.

Johanna had haar handen vol aan het bereiden van Kerstlekkernijen. Uit Kirrin-hoeve was een enorme kalkoen gebracht, die in de provisiekamer hing.

Tim vond, dat die alleraanlokkelijkst rook en Johanna had de grootste moeite hem uit de keuken weg te houden.

Op een plank in de woonkamerkast stonden dozen vol pistaches en overal lagen geheimzinnige pakjes. Het was allemaal echt Kerstmisachtig! De kinderen waren in de wolken en erg opgewonden.

In het bosje achter in de tuin ging mijnheer Roland een mooi, frisgroen denneboompje uitgraven. „Dit is de Kerstboom," zei hij. „Hebben jullie er versieringen voor, kinderen?"

„Wij niet," zei Julian, die George 'neen' had zien schudden.

„Dan ga ik vanmiddag in de stad van alles voor jullie boom kopen," beloofde de onderwijzer. „Het zal heel leuk zijn, de boom aan te kleden. Wij zetten hem in de hall en op Kerstdag steken wij na de thee de kaarsjes aan. Wie gaat mee, kaarsjes en versieringen kopen?"

„Ik, ik, ik!" riepen drie van de kinderen. Het vierde zei echter

niets. Dat was George. Zelfs voor Kerstboommoois wilde dat koppige kind niet meegaan met mijnheer Roland. Nog nooit had zij een Kerstboom mogen hebben en eigenlijk verlangde zij er heel erg naar, maar voor haar was alle aardigheid eraf, nu het de heer Roland was, die de dingen kocht, waarmee de boom opgesierd zou worden.

Nu stond de prachtige boom in de hall te pronken, vol kaarsjes aan de takken en van boven tot beneden vol glinsterende en schitterende ornamentjes. Zilveren slingers beijzeld draad hingen als ijspegels omlaag en hier en daar liet Annie er vlokjes uitgeplozen Kerstwol op neerdwarrelen, die sneeuw moesten voorstellen. Het was werkelijk heel mooi om te zien!

„Prachtig!“ zei oom Quentin, toen hij de hall doorliep en mijnheer Roland de laatste hand aan de versieringen zag leggen. „Wat een mooie fee zweeft daar op het topje! Wie die pop krijgt, is goed af, hoor! Is die voor een zoet, lief meisje?“ Heimelijk hoopte Annie, dat mijnheer Roland haar die beeldige fee zou geven. In elk geval wist ze wel zéker, dat het popje niet voor George bestemd was. En trouwens George zou het vast niet van hem willen aannemen! Het was een buitengewoon mooie pop met haar wijde gazen rok en zilveren vleugeltjes.

Nu hadden Julian, Dick en Annie hun onderwijzer volledig aanvaard als leermeester en vriend. Eigenlijk was dat niet

alleen met hen zo — ook hun oom en tante en zelfs Johanna vonden hem wel aardig. George was natuurlijk de enige uitzondering en zij bleef met Timmy de heer Roland zo ver mogelijk uit de weg. Beiden keken even gemelijk, als de onderwijzer in de kamer was.

„Ik heb nog nooit een hond gezien, die zó kwaad kan kijken, zeg," zei Julian, terwijl hij naar Tim keek. „Hij heeft haast een even dreigend gezicht als George, heus!"

„En als mijnheer Roland in de kamer is, heb ik altijd zo'n gevoel, of George net als Tim haar oren laat hangen," giechelde Annie.

„Lachen jullie maar gerust," zei George zacht, maar heel boos, „ik vind jullie afschuwelijk akelig tegen me doen. Ik weet zeker, dat ik meneer Roland net zie, zoals hij is! Binnenin me word ik tegen hem gewaarschuwd en Tim ook!"

„Stel je niet zo gek aan, George," zei Dick kalmerend. „Je krijgt niet echt die waarschuwing — het komt alléén, doordat hij jou aldoor Georgina blijft noemen en omdat hij niet van Tim houdt. Ik wil wedden, dat hij niets kan doen aan zijn afkeer van honden. Er is per slot ook wel eens een heel beroemd staatsman geweest, Lord Roberts, die katten niet kon uitstaan."

„O, met katten is het iets heel anders!" zei George. „Als iemand niet van honden houdt, in het bijzonder niet van zo'n hond als onze Tim, moet er met hem werkelijk iets niet in de

haak zijn."

„Je schiet er niets mee op, met George te redeneren," zei Julian. „Als zij iets voor zichzelf heeft uitgemaakt, is er geen land meer met haar te bezeilen."

Woedend stoof George de kamer uit. De anderen vonden, dat zij zich gedroeg als een kip zonder kop.

„Ik sta gewoon versteld," zei Annie. „Op school is zij aldoor zó aardig en gezellig geweest! Nu doet ze erg vervelend, eigenlijk precies zoals de eerste dagen, toen wij haar van de zomer leerden kennen."

„Ik vind het bar geschikt van mijnheer Roland, die Kerstboom voor ons te halen en al die versieringen met ons te gaan kopen!" zei Dick. „Wel weet ik soms niet goed, wat ik aan hem heb, maar over het algemeen vind ik hem heus wel aardig. En wat betreft dat aan hem vragen, of. hij die dingen op dat raadselachtige lapje kan ontcijferen ...; nou, ik voor mij zou het niets erg vinden, om hem in ons geheim te betrekken."

„Ik zou hem juist graag alles vertellen," zei Annie, die druk bezig was een prachtige Kerstkaart voor de onderwijzer te maken. „Hij is ontzaglijk knap. Ik weet zeker, dat hij ons kan vertellen, hoe het zit met die geheime weg. Laten wij het maar aan hem vragen!"

„Best," zei Julian. „Ik zal het lapje aan hem laten zien. Vanavond is het de avond vóór Kerst. Dan zit hij bij ons in de

woonkamer, omdat tante Fanny bij oom Quentin cadeautjes voor ons gaat inpakken."

Die avond spreidde Julian dus, eer mijnheer Roland bij hen kwam zitten, het lapje op tafel uit. Verbaasd zag George dat.

„Elk ogenblik kan die man binnenkomen," zei ze. „Berg het maar liever gauw weg."

„Wij gaan hem juist vragen, of hij ons kan zeggen, wat die Latijnse letters betekenen," zei Julian.

„Dat moet je laten, Julian!" riep George ontsteld. „Hem ons geheim te vertellen! Hoe krijg je het in je hersens?"

„Nou — wij willen immers in ieder geval weten, wat het voor een geheim is, hè?" zei Julian. „Wij hoeven hem heus niet in te lichten, waar we het vandaan gehaald hebben of iets anders erover, behalve onze nieuwsgierigheid, wat er eigenlijk opstaat. Wij nemen hem helemaal niet in vertrouwen, maar vragen hem alleen ons met zijn knappe hersens te helpen!"

„Nee — geen haar op mijn hoofd had kunnen denken, dat je het hem zou vragen!" zei George. „Hij zal er eenvoudig alles over willen weten. Kijk maar, of het niet zo gaat! Hij is ellendig snuffelig."

„Wat bedoel je?" vroeg Julian verwonderd. „Ik vind hem in het geheel niet snuffelig."

„Gisteren zag ik hem spioneren in de studeerkamer, toen daar niemand was," zei George. „Hij zag niet, dat ik en Tim van buitenaf door het raam naar hem keken. Hij stak

nieuwsgierig overal zijn neus in,, de hele kamer rond."

„Je weet zelf wel, hoeveel belang hij stelt in je vaders werk," betoogde Julian. „Waarom zou hij dat niet secuur bekijken? Je vader heeft ook veel met hem op. Jij probeert maar alleen, zoveel mogelijk misselijke dingen over meneer Roland te zeggen!"

„Kom!" zei Dick, „nou moet het uit zijn met dat gekibbel! Het is de avond vóór Kerstmis. Laten we elkaar niet afbekken of in de haren vliegen."

Juist op dat ogenblik kwam de onderwijzer, binnen. „Allemaal druk bezig?" zei hij met onder zijn snorretje glimlachende lippen. „Zeker te druk om een spelletje kaart te spelen?"

„Mijnheer, zoudt u ons met iets willen helpen?" begon Julian. „Wij hebben hier een lapje met eigenaardige letters en tekens. De woorden lijken wel een of ander soort Latijn te zijn en wij kunnen er geen touw aan vastknopen!"

George gaf een boze grauw, toen Julian het lapje naar de onderwijzer schoof. Zij liep de kamer uit en sloeg met een smak de deur achter zich dicht. Tim nam zij mee.

„Onze lieve, zachtmoedige Georgina lijkt vanavond niet al te best gehumeurd te zijn," merkte de heer Roland op, terwijl hij het lapje naar zich toetrok. „Waar heb je dat opgescharreld? Wat een vreemdsoortig ding!"

Niemand gaf antwoord. Mijnheer Roland bestudeerde het een poosje en liet toen een verraste uitroep horen. „Aha! —

Nu zie ik, waarom jullie van de week de betekenis wilden weten van die Latijnse woorden — die, welke 'verborgen pad' of zoiets betekenden, weet je wel? Juist — die staan bovenaan op dit lapje."

„Ja," zei Dick. Alle kinderen schoven op naar mijnheer Roland, in de hoop, dat hij kans zou zien voor hen een tipje van het mysterie te ontsluiëren.

„Wij wilden enkel de betekenis weten van die andere woorden, meneer," zei Julian.

„Het is inderdaad iets zeer interessants," zei de onderwijzer, terwijl hij het zat na te speuren. „Blijkbaar zijn dit aanwijzingen om een opening of ingang van een geheim pad of geheime weg te vinden."

„Precies, wat wij al dachten!" riep Julian opgewonden uit. „Dat meenden wij zelf ook! O, meneer, leest u die aanwijzingen; kijkt u eens, wat u daaruit kunt opmaken!"

„Welnu — die acht vierkanten moeten denkelijk houten schotten of panelen voorstellen," zei de onderwijzer, en wees naar de ruwe schets, die op het linnen stond getekend.

„Wacht even — sommige woorden kan ik bijna niet lezen. Dit is verbazend interessant, hoor! SOLEM LAPIDEUM PARIES -LIGNEUS - en wat is dit hier? CELLULA? Ja - juist: CELLULA!"

De kinderen hingen aan zijn lippen. Houten panelen! Bepaald waren panelen bedoeld van de betimmering in

Kirrinhoeve.

Ingespannen zat de heer Roland op de oude drukletters te turen. Hij liet Annie een vergrootglas halen bij haar oom. Zij kwam daarmee terug en beurtelings keken zij door de loupe, waarmee zij de woorden driemaal zo duidelijk zagen.

„Nu...,” zei hun onderwijzer tenslotte, „voor zover ik hieruit kan opmaken, luiden de aanwijzingen zó: een kamer, die uitziet op het Oosten; acht houten panelen met ergens een opening in dat met kruisje erop; een stenen vloer... ja, dat wordt er dunkt me mee bedoeld: een stenen vloer en een kast. Dit is allemaal wel hoogst eigenaardig en interessant. Waar hebben jullie het eigenlijk opgescharreld?”

„Wij hebben het zo maar ergens gevonden,” zei Julian na een kort stilzwijgen. „Dank u hartelijk, meneer! Nooit zouden wij dat zelf hebben kunnen vinden. Ik veronderstel dus, dat de toegang tot de Geheime Weg gezocht moet worden in een kamer met uitzicht op het oosten.”

„Dat zou je wel zeggen,” zei de heer Ronald, en bekeek de linnen lap nog eens opmerkzaam. „Waar zei je ook weer, dat je dit had gevonden?”

„Dat hebben wij niet gezegd,” zei Dick. „Het is eigenlijk een geheim, ziet u?”

„Ik vind, dat je het mij wel kunt vertellen,” zei de onderwijzer en keek met zijn schitterende blauwe ogen Dick doordringend aan. „Ik kan buitengewoon goed geheimen

bewaren. Je hebt geen flauw idee, hoeveel heel vreemde geheimen ik wel ken."

„Nou – meneer," zei Julian langzaam, „om u de waarheid te zeggen, zie ik niet in, waarom u niet zou mogen weten, waar wij dit hebben ontdekt. Het zat in Kirrin-hoeve opgerold in een oude tabakszak. Ik veronderstel, dat die geheime gang daar ergens begint. Ik ben benieuwd, waar – en – waar zou hij heenlopen?"

„In Kirrin-hoeve gevonden!" riep mijnheer Roland uit. „Wel, wel, dat lijkt mij een interessante ouderwetse boerderij, moet ik zeggen. Ik zal er eens een keertje heengaan."

Julian rolde het lapje op en stak het in zijn zak. „Nou, wel bedankt, meneer," zei hij. „U heeft al een stukje van het raadsel voor ons opgelost – maar ons meteen voor een nieuw raadsel geplaatst! Na Kerstmis gaan we stellig de toegang tot de Geheime Weg in Kirrin-hoeve zoeken."

„Dan ga ik mee," zei de onderwijzer. „Misschien kan ik jullie daarmee wat op streek brengen. Tenminste ... als jullie er niets op tegen hebben om mij aan jullie avontuurlijke speurtocht te laten meedoen."

„U is ons zó behulpzaam geweest door de betekenis van die woorden te vertellen," zei Julian, „dat wij het prettig zullen vinden, als u met ons meegaat, meneer!"

„Ja zeker, dat vind ik ook," zei Annie.

„Dan gaan wij allen samen op zoek naar de Geheime Weg,"

zei de heer Roland. „Wat een opwindend werk zal het zijn, overal de panelen te bekloppen in de hoop, opeens een mysterieuze duistere doorgang te bespeuren!"

„George zal wel niet meewillen," mompelde Dick zacht tegen Julian. „Je had niet moeten zeggen, dat mijnheer Roland met ons meemocht, zeg! Nou zal je zien, dat die beste ouwe George ervoor bedankt van de partij te zijn! Je weet, hoe afschuwelijk zij dat zal vinden."

„Ja — dat is zo," zei Julian met het onaangename gevoel, onkameraa'dschappelijk geweest te zijn. „Maar laten we ons geen zorgen vóór de tijd maken. Na Kerstmis denkt George daar misschien wel anders over. Zij kan toch niet eeuwig en altijd zo blijven mokken!"

Achtste Hoofdstuk - WAT ER IN DE KERSTNACHT GEBEURDE

Opgetogen ontwaakten de kinderen op Kerstmorgen. Zij waren wakker en sprongen haastig uit bed om de cadeaus te gaan bekijken, die op verschillende stoelen opgestapeld lagen. Van alle kanten weerklonken blijde uitroepen en juichkreten. „O, een spoorstation! Precies zo een, als ik graag had! Van wie zou ik dat prachtige station hebben?"

„Een nieuwe pop — met slaapogen en echt haar! Ik noem haar Rozemarie. Zo ziet zij er precies uit."

„O, zeg! Wat een fijn groot boek! Helemaal over vliegtuigen! Van tante Fanny! Reusachtig lief van haar."

„Tim! Kijk eens, wat Julian jou heeft gegeven? Een halsband met rondom koperen knoppen. Nou — daarmee ben je het heertje, hoor! Ga hem bedanken met een hartelijke lik over zijn been!"

„Van wie komt dit? Zeg, van wie heb ik dat? Waar is de label? O, zeg — van mijnheer Roland. Wat aardig van hem! Kijk, Julian, een zakmes met drie mesjes."

Zo ging het maar door. De ene juichkreet na de andere! De vier opgetogen kinderen en de even uitgelaten Tim beleefden een paar heerlijke uren met het openmaken van hun pakjes, eer zij aan het late Kerstontbijt kwamen.

In de slaapkamers heerste een onbeschrijfelijke wanorde, toen de kinderen klaar waren met uitpakken.

„Van wie heb je dat boek over honden, George?" vroeg Julian, toen hij op George's stapel een heel mooi hondenboek zag liggen.

„Van meneer Roland," antwoordde George kortaf. Julian was benieuwd, of zij het zou willen aannemen. Eigenlijk verwachtte hij van niet. Maar — hoe uitdagend en halsstarrig het parmantige meisje anders ook was, nu had zij zich vast voorgenomen, de Kersttijd niet te bederven door 'moeilijk' te zijn. Toen dus de anderen de onderwijzer bedankten voor zijn geschenken, bedankte zij hem ook, al was het dan een beetje stijf en kortaf.

George had haar onderwijzer niets gegeven, maar de anderen wel en mijnheer Roland bedankte hen allen heel hartelijk, wat inderdaad warm en welgemeend klonk. Hij zei tegen Annie, dat hij haar Kerstkaart de mooiste, vond, die hij ooit gekregen had, en verrukt keek zij hem aan.

„Nu — ik moet zeggen, dat het allerprettigst is, hier met Kerstmis te kunnen zijn," betuigde de heer Roland, toen hij met de anderen 's middags aan het Kerstmaal zat bij de rijk

voorziene dis. „Zal ik de kalkoen voorsnijden, mijnheer Quentin? Daar ben ik een bolleboos in!"

Met kennelijk welgevallen reikte oom Quentin hem voorsnijmes en -vork over. „Wij vinden het prettig, u hier te hebben," zei hij hartelijk. „Ik moet zeggen, dat u hier al aardig thuisraakt — wij hebben heus allen het gevoel, of wij u al jaren kennen!"

Het was werkelijk een bijzonder prettige Eerste Kerstdag. Natuurlijk geen lessen en ook de Tweede Kerstdag mochten zij doen, wat zij zelf wilden. En óf de kinderen het er goed van namen! Aan tafel smulden zij om het meest en de gehele dag door snoepten zij volop van de heerlijke lekkernijen. Vol verlangen werd het ogenblik verbeid, dat de kaarsjes aangestoken zouden worden.

Toen deze brandden, was het een prachtig gezicht. Twinkelend en flonkerend verlichtten zij de overigens duister gelaten hall en de versierselen glansden en schitterden. Verbijsterd en verrukt zat Tim ertegen te knipogen.

„Hij vindt het even heerlijk als wij," zei George. En werkelijk, hoor: Tim genoot de hele dag evenzeer als de kinderen! Toen het bedtijd werd, waren allen door en door moe.

„Het zal niet lang duren, eer ik slaap," zei Annie gapend. „O, George, wat is het enig geweest, hè? Ik vond de Kerstboom prachtig."

„Ja — het was heerlijk," stemde George in en meteen sprong

zij in bed. „Daar komt moeder ons al toedekken. In je mand, Tim! In je mand!"

Tim nestelde zich in zijn mand bij het raam. Altijd lag hij daar al, als Georges moeder binnenkwam om de meisjes goedenacht te zeggen — maar zodra zij naar beneden was, zorgde de hond ervoor, met een vlugge sprong op Georges bed te belanden. In elkaar gerold viel hij daar in slaap met zijn kop op Georges voeten.

„Vind jij ook niet, dat Tim vannacht beter beneden kon gaan slapen?" vroeg Georges moeder. „Johanna zegt, dat hij in de keuken zó vreselijk veel gegeten heeft! Zij gelooft stellig, dat hij zal gaan overgeven."

„Och nee, moeder!" riep George dadelijk. „Tim beneden laten slapen in de Kerstnacht? Wat zou hij daar wel van denken!"

„Nu — mij goed hoor!" zei haar moeder lachend. „Ik had wel vooruit kunnen weten, dat ik met dat voorstel aan dovemans deur zou kloppen! Gaan jullie nu gauw slapen, George en Annie — het is erg laat en jullie hebben je slaap hard nodig."

Daarna ging zij de jongens welterusten wensen en warm instoppen. Die sliepen al bijna.

Twee uur daarna lag iedereen al lang en breed onder de wol. In huis was alles stil en donker. Vredig sliepen George en Annie in haar kleine bedden. Ook Tim sliep heerlijk en woog zwaar op Georges voeten.

Opeens werd George met een schok wakker. Tim gromde zachtjes. Hij hield zijn ruige kop omhoog en George wist, dat hij aandachtig naar iets luisterde.

„Wat is er, Tim?“ fluisterde zij. Annie werd niet wakker. Zacht bleef Tim doorgrommen. George ging rechtop zitten en pakte hem bij zijn halsband om hem tot zwijgen te brengen; zij wist, dat haar vader boos zou wezen, als hij door Tim wakker werd.

Nu Tim wist, dat het meisje wakker was, hield hij op met zijn gegrom. George wist eigenlijk niet goed, wat zij moest doen. Met Annie wakker te maken schoot zij niets op. Die zou alleen maar bang zijn. Waarom gromde Tim? Anders deed hij dat 's nachts nooit.

„Misschien moest ik maar liever eens gaan kijken, of alles wel in orde is," dacht George. Zij was in het geheel niet bang en zag er totaal niet tegenop door het stille, duistere huis te sluipen. Bovendien had zij Tim toch immers! Hoe kon iemand met Tim bij zich nog bang zijn!

Zij schoot haar ochtendjas aan. „Misschien is er wel een brandend stuk hout uit een van de open haarden gevallen, zodat een kleed is gaan schroeien," dacht zij, diep de lucht opsnuivend, toen zij de trap afging. „Net iets voor Tim om het te ruiken en ons te waarschuwen."

Met haar hand op Tims kop om hem goed stil te houden, sloop George zachtjes door de hall naar de woonkamer. Het

vuur lag daar rustig te smeulen: enkel een rode gloed, anders niet. Ook in de keuken was alles in orde. Het getrippel van Tim op het vloerzeil maakte vrij veel leven.

Aan de andere kant van het huis klonk gerucht. Nu gromde Tim opeens luid en zijn nekharen gingen steil overeind staan. George stond stil. Zouden het misschien inbrekers zijn?

Opeens rukte Tim zich los en stoof de hall door, een gangetje in naar de studeerkamer daarachter! Daar weerklonk een uitroep, gevolgd door een bons, alsof iemand om verviel.

„Het is een inbreker!" zei George en rende naar de studeerkamer. Daar zag zij op de vloer een brandende zaklantaarn liggen, die iemand had laten vallen. En nu vocht hij met Tim!

George knipte het licht aan en stond toen in de grootste verbazing de studeerkamer in te kijken. Daar lag mijnheer Roland in zijn kamerjas over de vloer te rollen, terwijl hij zijn best deed, zich los te trekken van Tim, die — hoewel hij niet beet — stevig met zijn bek de kamerjas vasthield.

„O, ben jij dat, George? Roep die ellendige hond van je bij je, hoor je!" zei de heer Roland zacht, maar woedend. „Wil je iedereen in huis laten wakkerschrikken?"

„Waarom sluipt u met een zaklantaarn rond?" vroeg George kortaf.

„Ik hoorde hier beneden leven en wou kijken, wat dat was," zei mijnheer Roland, terwijl hij rechtop ging zitten en

probeerde, de woedende hond van zich af te slaan. „Roep toch in 's hemelsnaam dat beroerde beest bij je!"

„Waarom heeft u het licht niet aangedaan?" vroeg George, zonder enige poging om Tim van hem weg te halen. Zij genoot er eigenlijk van, de boze en bange heer Roland zo wanhopig te zien.

„Ik kon het niet vinden," zei de onderwijzer, „het zit zoals je weet aan de verkeerde kant van de deur."

Dat was waar. Die schakelaar was erg lastig te vinden, als je niet wist, waar hij zat.

Mijnheer Roland deed nog steeds pogingen, de hond weg te duwen en opeens blafte Tim.

„Daar heb je het al! Nu blaft hij iedereen wakker," zei de onderwijzer nijdig. „Ik wilde niemand laten schrikken. Ik dacht, dat ik zelf zou kunnen ontdekken, of er iemand in huis was — een inbreker misschien. Daar is je vader al."

George's vader kwam met een grote pook aanzetten. Stomverbaasd bleef hij staan, toen hij de heer Roland op de grond zag liggen met Tim over zich heen.

„Wat moet dat hier?" riep hij uit.

Mijnheer Roland probeerde op de been te komen, maar Tim gaf hem geen kans. Streng riep Georges vader: „Hier, Tim!"

Tim keek naar George om te zien, of zijn vrouwtje instemde met haar vaders bevel, en hapte alleen naar mijnheer Rolands

enkels.

„Die hond is dol!" schreeuwde de onderwijzer van de vloer af.
„Hij heeft me al eens eerder gebeten en nu probeert hij het weer!"

„Tim, kom onmiddellijk hier!" bulderde Georges vader.
„George, die hond is vreselijk ongehoorzaam. Roep hem op slag bij je!"

„Af, Tim!" zei George zacht. Dadelijk kwam de hond bij haar staan met zijn nekharen nog steeds pal omhoog. Hij gromde zacht, alsof hij te kennen wilde geven: „Pas op je tellen, meneer! Pas op je tellen!"

De onderwijzer was ziedend. Hij stond op en zei tegen Georges vader:

„Ik hoorde beneden iets en ging met mijn zaklantaarn kijken, wat er was. Ik meende, dat het geluid uit uw kamer kwam en omdat ik weet, wat voor kostbare boeken en instrumenten u hier heeft, dacht ik, dat misschien een dief bezig was, zijn slag te slaan. Juist was ik in de kamer, of die hond kwam ergens vandaan aanhollen en gooide mij op de grond! George kwam ook en wilde hem niet terugroepen."

„Ik begrijp niets van je gedrag, George; totaal niets!" zei haar vader boos. „Ik hoop, dat je geen rare dingen zult gaan uithalen, zoals vroeger, eer je nichtje en neven hier van de zomer kwamen. En — wat hoor ik daar? Heeft Tim mijnheer Roland al eens gebeten?"

„George had hem tijdens de les bij zich onder tafel liggen," vertelde de heer Roland. „Dat wist ik niet en toen ik mijn benen uitstreckte, raakte ik Tim aan, die mij direct beet. Dat heb ik u niet eerder verteld, meneer, omdat ik u daarmee niet lastig wilde vallen. Zowel George als de hond hebben mij, zolang ik hier ben, steeds proberen te hinderen."

„Nu, dan moet Tim in het vervolg in de kennel blijven," zei Georges vader. „Ik wil hem niet langer in huis houden. Dat zal een goede straf voor hem zijn en meteen voor jou, George. Zo'n gedrag verkies ik niet langer te verdragen; mijnheer Roland is voor jullie allen zó buitengewoon aardig geweest!"

„En ik wil niet hebben, dat Tim buitenshuis wordt gezet!" riep George buiten zichzelf van verontwaardiging. „Het vriest hard en hij zou eenvoudig doodkwijnen!"

„Nu, dan moet hij maar doodkwijnen, hoor!" zei haar vader. „Het hangt er volkomen van af, hoe jij je nu in het vervolg gedraagt, of Tim nog een poot in het huis mag zetten in deze vakantie. Elke dag vraag ik mijnheer Roland, hoe jij je hebt gedragen. Als ik ongunstige rapporten over je krijg, blijft Tim buiten in zijn hok. Nu weet je het! Naar je bed terug — maar eerst mijnheer Roland om vergeving vragen!"

„Dat doe ik niet!" zei George en boosheid en verdriet beletten haar verder ook nog maar één woord uit te brengen. Zij stoof de kamer uit en de trap op. De beide heren keken haar na.

„Laat haar maar," zei mijnheer Roland. „Het is een zeer moeilijk meisje — en zij heeft zich nu eenmaal in het hoofd gehaald, het land aan mij te hebben. Maar het zal mij veel genoeg doen, mijnheer, te weten, dat de hond het huis uit is. Ik ben er lang niet zeker van, dat George hem niet op mij zou aanhitsen, als zij kon!"

„Dit alles spijt mij heel erg," zei Georges vader. „Ik vraag mij af, wat voor leven u heeft gehoord — ik denk, dat een stuk brandhout op de rooster is gevallen. Nu — wat moet ik vannacht verder doen met die nare hond? Hem wegbrengen naar zijn kennel, denk ik!"

„Laat u hem vannacht maar in huis blijven," zei de onderwijzer. „Boven hoor ik leven. De anderen zijn denk ik, ook wakker geworden. Laten wij vannacht verder maar geen opschudding meer geven."

„Wellicht heeft u gelijk," zei Georges vader erkentelijk. Hij had er weinig lust in, een weerspannig meisje en een woedende grote hond midden in deze ijskoude nacht onderhanden te nemen.

De beide heren gingen weer slapen. George kon niet in slaap komen. Toen zij boven gekomen was, waren de anderen ook wakker en zij had hun verteld, wat er gebeurd was.

„Nou, — George! Je bent toch ook net gek!" zei Dick. „Waarom zou meneer Roland eigenlijk niet naar beneden mogen gaan, als hij iets hoort? Jij ging toch óók naar beneden!"

Nou zullen we die brave ouwe Tim niet in huis mogen laten met dit ellendige koude weer!"

Annie begon te huilen. Zij vond het akelig te horen, dat haar onderwijzer, op wie zij zo gesteld was, door Tim omvergegooid was en nóg naarder vond zij het, dat Tim straf zou krijgen.

„Stel je niet aan als een baby!" zei George korzelig. „Ik huil niet eens en het is nog wel mijn hond!"

Maar toen allen weer vreedzaam in diepe rust waren, was Georges kussen wel héél nat! Tim kwam dicht bij haar om de tranen van haar wangen weg te likken. Zachtjes jankte hij. Als zijn vrouwtje bedroefd was, had Tim altijd veel verdriet ...

Negende Hoofdstuk - OP ZOEK NAAR DE GEHEIME GANG

Natuurlijk kregen zij de tweede Kerstdag geen les. George zag erg bleek en was heel stil. Tim was al naar de kennel gebracht en de kinderen konden hem wanhopig horen janken. Allen raakten zij van streek door zijn verdriet.

„O, George, ik vind het toch zo reusachtig akelig," zei Dick. „Ik wou maar, dat je niet dadelijk zo vreselijk nijdig werd over alles. Je bezorgt jezelf en ook Tim er alleen maar narigheid door."

George had te kampen met een wervelwind van tegenstrijdige gevoelens. Zij had nu zó'n vreselijke hekel aan mijnheer Roland gekregen, dat zij al akelig werd van naar hem te kijken... en toch durfde zij niet openlijk grof en opstandig te doen, omdat zij vreesde voor een ongunstig verslag aan haar vader, als zij niet gedwee was — en dan mocht ze misschien zelfs niet eens meer bij Tim gaan kijken! Voor een uitdagende natuur zoals zij had, was het heel moeilijk, zich tot gehoorzaamheid jegens haar onderwijzer te dwingen en zich

gepast te gedragen.

Mijnheer Roland nam totaal geen notitie van haar. De andere kinderen probeerden aldoor, George in hun gesprekken en plannetjes te betrekken, maar zij bleef stil en deed, of niets haar wat kon schelen.

„George! Wij gaan vandaag naar Kirrin-hoeve,” zei Dick. „Ga je mee? We gaan proberen, de uitgang van de Geheime Weg te ontdekken. Daar ergens moet hij beginnen.”

De kinderen hadden George verteld, wat de onderwijzer over het lapje had gezegd. Zij vonden het allen machtig interessant, hoewel de opwinding over Kerstmis het een paar dagen op de achtergrond had gedrongen.

„Ja — natuurlijk ga ik mee!” zei George, iets opgewekter. „Tim mag ook, hoor! Hij moet eens flink stappen.”

Maar toen het kleine meisje merkte, dat de onderwijzer óók van de partij zou zijn, veranderde zij ogenblikkelijk van gedachte. Voor geen geld ter wereld wilde zij samen met hem uit! Neen — dan ging ze maar met Timmy alleen wandelen.

„Maar George! Denk eens aan, hoe spannend het zal zijn, naar de toegang tot die geheime gang te speuren!” zei Julian.

„Als meneer Roland gaat, ga ik niet mee,” zei George.
„Nemen jullie je lieve meester maar mee!”

Zij liep met Tim de tuin uit: een eenzaam figuurtje, dat parmantig het pad afliep! De anderen keken haar ernstig na. Het was toch wel afschuwelijk! George zonderde zich meer

en meer af — maar wat konden zij daaraan verhelpen?

„Zo, kinderen, al gereed?" vroeg mijnheer Roland. „Gaan jullie maar vast vooruit, als je wilt. Ik zie jullie wel op de boerderij. Eerst moet ik nog iets in het dorp doen."

De drie kinderen gingen dus alleen op stap en het speet hun verbazend, dat George er nu niet bij was. Zij was echter nergens te bekennen.

De oude luijes waren blij, de kinderen weer te zien komen. Zij boden hun in de grote keuken gemberbroodjes en warme melk aan.

„Zo, — en, — zijn jullie nu teruggekomen om nog wat meer geheime dingen te ontdekken?" vroeg vrouw Sanders lachend.

„Ja, mogen wij nog wat zien op te sporen?" vroeg Julian. „Wij zijn allereerst op zoek naar een kamer met uitzicht op het oosten, met een stenen vloer en houten betimmering."

„Alle benedenkamers hebben stenen vloeren," zei vrouw Sanders. „Ga maar gerust op jacht naar geheimen, hoor, kinderen! Ik weet wel, dat jullie niets kapot zullen maken. Maar jullie mogen niet binnengaan in die kamer boven met de kast, waarin dat loze achterschot zit. Ook niet in de kamer daarnaast, wil je? Dat zijn de kamers van de beide artisten."

„Best," zei Julian — eigenlijk erg teleurgesteld, dat ze niet mochten neuzen in die interessante kast. „Zijn de heren thuis, vrouw Sanders? Ik zou graag met hen praten over schilderen

en schilderijen. Ik wil later óók schilder worden."

„Lieve deugd! Wil jij dat heus?" vroeg de boerin verbaasd.

„Wel, wel! En mij lijkt het altijd maar zo'n wonder, dat ze nog geld krijgen voor dat verf opsmeren!"

„Het is kunstenaars niet te doen om geld, maar juist om het schilderen zelf!" zei Julian wijs. Dat verwonderde vrouw Sanders nog meer. Lachend schudde zij haar hoofd.

„Raar volk is het," zei ze. „Nou ja — gaan jullie je gang maar met dat snuffelen naar wat je nog hoopt op te sporen. Maar vandaag kun je niet met die twee kunstenaars praten, jongeheer Julian, ze zijn uit."

Toen de kinderen hun broodjes en melk op hadden, stonden zij van tafel op en wisten eigenlijk niet, waar zij hun onderzoek moesten beginnen. Zij moesten wezen in een kamer of kamers, die uitkeken op het oosten. Dat was de eerste opgave.

„Welke kant van het huis ligt op het oosten, vrouw Sanders?" vroeg Julian. „Weet u dat ook?"

„De keuken ligt pal op het noorden," zei de boerin. „Dus dààr is het oosten." Zij wees naar rechts.

„Dank u wel," zei Julian. „Kom mee, jongens." De drie kinderen gingen uit de keuken rechtsom en zagen de deuren van drie vertrekken: een soort bijkeuken, die bijna nooit meer werd gebruikt, — een klein kamertje, dat de oudé Sanders als rommelhokje benutte — en een kamer, die

vroeger pronkkamer was geweest, doch nu koud en ongebruikt was.

„Overal zijn stenen vloeren," zei Julian.

„Dan moeten we in alle drie de vertrekken gaan neuzen," zei Annie.

„Welnee — dat hoeft niet," zei Julian. „Om te beginnen al niet in de bijkeuken."

„Waarom niet?" vroeg Annie.

„Omdat er stenen wanden zijn, slimmerdje — en wij panelen moeten hebben," zei Julian. „Gebruik toch je hersens, Annie!"

„Ziezo — alvast één kamer, die we kunnen uitschakelen," zei Dick. „Kijk, Julian, in het rommelkamertje en in de pronkkamer zijn beide betimmeringen! Allebei moeten we doorzoeken."

„Er moet een bepaalde reden voor zijn, dat in de aanwijzingen acht panelen zijn getekend," zei Julian, terwijl hij het linnen lapje weer bekeek. „Het zou een goed idee zijn te kijken of er een plek is met maar acht panelen. Onder een raam of zo, weet je."

Het was verbazend interessant, de beide kamers rond te snuffelen! De kinderen begonnen met de kleinste kamer. Deze was rondom betimmerd met donker eikenhout, maar er was geen enkele plek met slechts acht panelen. De kinderen gingen dus naar de volgende kamer.

Daar was de betimmering anders: niet zo oud blijkbaar en ook niet zo donker. Ook waren de vierkanten van een andere afmeting. De kinderen probeerden gaandeweg elk paneel door erop te kloppen of ertegen te duwen; zij verwachtten elk ogenblik er een te zien wegglijden, evenals dat in de hall was gebeurd.

Maar zij vingen overal bot! Er gebeurde totaal niets. Zij waren nog druk aan het speuren, toen zij in de hall voetstappen en stemmen hoorden. Iemand keek de kamer in. Het was een lange, magere man met een bril op zijn grote neus.

„Zo, kinderen!" zei hij joviaal. „Vrouw Sanders vertelde, dat jullie bezig waren, een schat te zoeken of zoiets. Schieten jullie al op?"

„Niet al te best, meneer," zei Julian beleefd. Hij keek de man aan en zag achter hem nog iemand staan; jonger, met eigenaardig scheve ogen en een heel grote mond. „Ik veronderstel, dat u tweeën de artisten zijn?"

„Krek geraden, spek gebraden," zei de eerste jolig en kwam de kamer in. „Nu — waar zoeken jullie eigenlijk naar?"

Per slot wilde Julian het hun liever niet vertellen, maar hij kon niet zo gauw een uitvlucht bedenken. „Wij proberen, of hier ergens ook een beweegbaar paneel te vinden is," zei hij tenslotte. „Er is er een in de hall, weet u. Het is zo'n enig leuk werk, dat speuren!"

„Kunnen wij soms een handje helpen?" zei de tweede artist,

die nu ook binnenkwam. „Hoe heten jullie? Mijn naam is Thomas en mijn vriend heet Wilton."

Beleefd bleven de kinderen een paar minuten met hen praten. Zij waren er in hun hart niets op gesteld, dat die beide heren meededen. Als er echt iets te ontdekken viel, wilden zij het zelf doen! Als grote mensen zich erin mengden en het raadsel oplosten, was alle aardigheid eraf.

Al gauw waren allen aan het kloppen en drukken op de houten panelen. Zij werden opgeschrikt door een stem, die riep: „Goeie morgen! Wel, wel, wat een ijver!"

De kinderen keerden zich om en zagen hun onderwijzer bij de deur tegen hen staan lachen. Ook de beide artisten keken om.

„Is dat een kennis van jullie?" vroeg de heer Thomas.

„Ja, onze onderwijzer en hij is heel aardig," zei Annie; naar mijnheer Roland toelopend, gaf zij hem een hand.

„Wil je mij even voorstellen, Annie?" vroeg deze met een lachje.

Annie wist wel, hoe dat hoorde. Dikwijls had zij het bijgewoond van haar moeder. „Dit is mijnheer Roland," zei ze tegen de beide heren. Daarna wendde zij zich tot de onderwijzer. „Dit is mijnheer Thomas," zei ze, en maakte een handgebaar naar hem toe, „en dit is mijnheer Wilton."

Met een hoofdknik maakten de heren tevens een lichte buiging. „Logeert u hier?" vroeg mijnheer Roland. „Een

alleraardigste boerenhofstede, nietwaar?"

Julian hoorde een klok slaan. „Het is toch zeker nog geen tijd om naar huis te gaan?" vroeg hij.

„Ja — tot mijn spijt wel," zei de heer Roland. „Ik ben later hier, dan ik had verwacht. Over een minuut of vijf moeten wij weg. Nog even zal ik jullie een handje helpen bij het avontuurlijk onderzoek naar de geheimzinnige gang."

Maar hoe iedereen ook drukte of klopte tegen de panelen in de beide vertrekken, nergens was iets bijzonders te bespeuren. Het was werkelijk een lelijke tegenvaller.

„Kom — nu moeten wij heus weg," zei mijnheer Roland. „Nog even vrouw Sanders goedendag zeggen, dan vertrekken we."

Allen keerden terug naar de warme keuken, waar de boerin iets kookte, dat allerheerlijkst rook.

„Iets voor onze lunch, vrouw Sanders?" vroeg mijnheer Wilton. „U is waarlijk een kookster van de bovenste plank!"

Vrouw Sanders lachte en vroeg aan de kinderen: „Hebben jullie gevonden, waarnaar je zocht?"

De onderwijzer antwoordde voor hen: „Neen, de geheime weg is per slot onvindbaar gebleken!"

„De Geheime Weg?" riep vrouw Sanders verbaasd uit.

„Weten jullie daarvan iets af? Ik dacht, dat er niemand meer leefde, die er iets van wist. Eerlijk gezegd heb ik jarenlang gedacht, dat er niets van aan was."

„O, vrouw Sanders — heeft u er ook iets over gehoord?" riep

Julian enthousiast uit. „Waar is hij?”

„Dat weet ik niet, beste jongen, — het geheim is allang verloren geraakt," zei het oudje. „Ik weet nog wel, dat mijn grootmoeder mij er iets van verteld heeft, toen ik nog kleiner was dan jullie nu. Maar dat soort dingen kon mij niets schelen, toen ik een kind was. Ik gaf alleen maar om koeien, schapen en kippetjes ...!"

„Och, toe, vrouw Sanders, doe eens goed uw best, het u te binnen te brengen," smeekte Dick. „Wat was dat voor een geheime weg?”

„Zie je, er werd verondersteld, dat een verborgen weg van Kirrin-hoeve ergens anders heenliep," zei de boerin. „Maar ik weet echt niet, waarheen. Die werd in vroeger tijden gebruikt, als de mensen zich wilden verschuilen voor vijanden."

Het was werkelijk een erge teleurstelling, dat het oude boerinnetje er zich zo weinig van kon herinneren. De kinderen namen afscheid van haar en gingen met hun onderwijzer weg. Zij hadden echt het gevoel, hun ochtend verspild te hebben. Toen zij in Kirrin-Cottage terugkwamen, vonden zij George thuis. Haar wangen zagen niet meer zo bleek en zij begroette de kinderen enthousiast.

„Wat hebben jullie ontdekt? Vertel mij er alles over," zei ze.

„Er valt niets te vertellen," antwoordde Dick terneergeslagen.

„Wel drie kamers keken uit op het oosten, maar slechts twee hadden houten panelen aan de wanden. Die zijn wij dus

secur gaan naspeuren. Wij maar kloppen en drukken, jongens! Maar niks hoor, geen steek te vinden."

„We hebben de twee artisten gezien," zei Annie. „De ene was lang en mager, had een lange neus en droeg een bril; die heette Wilton. De andere was jonger, met varkensoogjes en een mond als een hooischuur; hij heette Thomas."

„Ik heb hen vanmorgen gezien," zei George. „Zij moeten het vast geweest zijn. Mijnheer Roland stond met hen te praten. Zij hebben mij in het geheel niet gezien."

„Nee, hoor," zei Annie dadelijk. „Dat kunnen zij niet geweest zijn. Want meneer Roland kende hen niet. Ik moest ze aan hem voorstellen."

„Nou, zeg, ik weet eenvoudig zeker, dat ik een van beiden Wilton heb horen noemen," zei George, van haar stuk gebracht. „Hij moet hen gekend hebben."

„Dat kunnen onmogelijk die twee artisten geweest zijn," zei Annie weer. „Zij kenden meneer Roland echt niet. Mijnheer Thomas vroeg, of hij een vriend van ons was."

„Ik weet zeker, dat ik het niet mis heb," hield George koppig vol. „Als meneer Roland zei, dat hij de twee lui niet kende, dan loog hij jullie wat voor."

„Ach, jij! Altijd en eeuwig maak jij ervan, dat hij iets ergs doet!" verdedigde Annie haar geliefde meester. „Je zuigt maar wat uit je duim over hem!"

„SSSSSTTT!" deed Julian. „Daar heb je hem!"

De deur ging open en de onderwijzer trad binnen. „Nu?" zei hij. „Wel een nare tegenvaller, hè? Het zou zo enig geweest zijn, een geheimzinnige gang te ontdekken! Maar het is trouwens vrij dwaas van ons geweest, zo secuur te speuren in de pronkkamer. De betimmering daar was niet echt oud — die moet jaren en jaren na de andere aangebracht zijn."

„Ik denk er tenminste niet over, daar opnieuw te gaan zoeken, hoor," zei Julian teleurgesteld. „Ik ben er zeker van, dat in die andere kamer ook niets te vinden is. Wij hebben alles zó nauwkeurig nagegaan. Wel een tegenvaller, vind ik."

„Ja, dat is het," zei de heer Roland. „Wel, Julian, en hoe vond je de beide kunstenaars? Het deed mij genoegen, kennis met hen te maken — het leken geschikte lui en ik wil hen graag beter leren kennen."

George keek de onderwijzer strak aan. Hoe zag iemand kans, met zo'n oprecht klinkende stem leugens te vertellen? Het kleine meisje kon er geen touw aan vastknopen. Eigenlijk wist zij toch volkomen zeker, dat het de artisten waren met wie zij hem had horen en zien praten! Maar hoe kon hij dan kalmweg voorwenden, hen niet te kennen? Zij moest het tóch mis hebben! Alles bij elkaar genomen, gaf het haar een zeer onaangenaam gevoel en zij nam zich voor, haar best te doen om 'achter de waarheid te komen.

Mijneheer Roland stond met hen te praten.

Tiende Hoofdstuk - EEN SCHOK VOOR GEORGE EN TIM

De volgende morgen werden de lessen hervat en — géén Tim onder tafel! George had veel zin, te weigeren om het opgegeven werk te doen, maar wat kon zij daarmee bereiken? De grote mensen hadden alles voor het zeggen en konden naar hartelust straffen uitdelen! Het kon haar niet zoveel schelen, hoeveel straf zijzelf kreeg, maar zij kon de gedachte niet verdragen, dat Tim er ook rijkelijk zijn deel van zou krijgen.

Bleek en mistroostig zat het kleine meisje dus met de anderen aan de tafel. Annie wilde graag meedoen aan de lessen — eigenlijk zou zij met plezier het allermoeilijkste doen voor mijnheer Roland, nu hij haar de fee had gegeven, die op het topje van de Kerstboom had geprikt! Annie vond dat de mooiste pop, die zij ooit had gezien.

Met een boos gezicht had George naar de pop gekeken, toen Annie haar deze had laten zien. Ten eerste hield zij al niet van poppen en dan was ze ook nog allerminst bereid, er een

mooi te vinden, die mijnheer Roland had uitgezocht en aan Annie gegeven. Annie was er daarentegen dolblij, mee en had zich vast voorgenomen, mee te leren met de anderen en zo goed mogelijk haar best te doen.

George voerde zo weinig mogelijk uit; net genoeg om zich geen narigheden op de hals te halen. Mijnheer Roland deed zeer onverschillig jegens haar en tegenover haar werk. Hij prees de anderen en gaf zich veel moeite, om Julian iets duidelijk te maken, dat deze niet goed begreep.

Onder de les hoorden de kinderen Timmy buiten janken. Dit leidde hen erg af, want zij hielden veel van Tim en hij was voor hen een goede kameraad. Zij konden niet uitstaan, dat hij buitengesloten werd en het in zijn hok koud en ellendig had. Toen de vrije minuten aanbraken en mijnheer Roland een poosje de kamer uitging, zei Julian tegen George:

„Hoor eens, George, wij vinden het even afschuwelijk als jij om die arme, beste Tim daar in de kou te horen janken. En ik heb hem nog horen hoesten op de koop toe! Laat mij bij meneer Roland een goed woordje voor hem doen! Jij vindt het vast wel het ellendigste, dat Tim daar buiten vastzit!"

„Ik meende óók al, dat ik hem hoorde hoesten," zei George met een treurig gezichtje. „Ik hoop maar, dat hij geen kou heeft gevat! Hij begrijpt er natuurlijk totaal niets van, waarom ik hem daar moet opsluiten. Hij vindt mij vast en zeker heel onaardig."

Het kleine meisje wendde haar hoofd af, want zij was bang, tranen in haar ogen te krijgen. Altijd was zij er groots op, dat zij nooit hilde, — maar het was erg moeilijk, haar tranen tegen te houden, als zij aan Tim dacht, daar in die vreselijke kou!

Dick greep haar arm. „Hoor eens, George, — jij hebt nu eenmaal een hekel aan meneer Roland en ik denk zo, dat je daar niets tegen kunt doen. Maar wij kunnen het geen van allen uithouden, dat Tim zo in zijn eentje buiten moet blijven — en het ziet er vandaag naar uit, of we nog sneeuw krijgen ook, wat al héél erg zou wezen voor hem. Als jij nu vandaag eens allergeweldigst zoet probeerde te zijn en je antipathie even uit je hoofd zette, zodat — als je vader aan meneer Roland vraagt, hoe jij je gedragen hebt, — deze kan verklaren, dat je goed je best hebt gedaan, dan zullen wij allemaal aan meneer Roland vragen, of hij Tim alsjeblieft weer in huis terug wil laten komen. Goed?”

Wéér hoestte Tim buiten op het erf en Georges hartje kromp ineen. Stel je voor, dat hij de nare ziekte kreeg, die ze 'longontsteking' noemen — en zij hem niet kon verzorgen, omdat hij in zijn hok moest blijven? Dan zou ze geen raad weten van verdriet! Hoopvol keek zij smekend Julian en Dick aan.

„Best,” zei ze. „Wel heb ik vreselijk het land aan meneer Roland, maar van Tim houd ik méér dan ik meneer Roland

haat — dus terwille van Tim zal ik mij lief en zoet voordoen en hard werken. Daarna kunnen jullie hem vragen, of hij Tim terug wil laten komen."

„Je bent een beste meid!" riep Julian uit. „Daar komt hij aan, doe je best!"

Tot grote verbazing van de onderwijzer lachte George hem vriendelijk toe, toen hij de kamer inkwam. Dit was zoiets onverwachts, dat hij niet wist, hoe hij het had. Nog sterker verbaasde het hem, dat George de overige tijd die morgen het hardst werkte van allemaal en beleefd en opgewekt antwoordde, als hij haar iets vroeg. Hij prees haar werk: „Goed zo, George! Ik kan zien, dat je een goed stel hersens hebt!"

„Dank u," zei George en schonk hem opnieuw een glimlachje — weliswaar niet zonnig en spontaan, zoals de anderen van haar gewend waren, maar in elk geval was het toch een lachje! Gedurende het middagmaal was George heel voorkomend jegens mijnheer Roland: reikte hem het zoutvat aan, vroeg, of hij nog brood wilde, stond op om zijn glas vol te schenken, toen dat leeg was!

Vol bewondering keken de anderen haar aan. Wat was die George toch een kranige meid! Zij moest het vast wel heel moeilijk vinden, zich te gedragen, of mijnheer Roland een dikke vriend van haar was, terwijl ze hem eigenlijk niet kon uitstaan!

Mijnheer Roland leek het heel prettig te vinden en toonde zich bereid, George met gelijke munt te betalen. Hij maakte grapjes tegen haar en bood aan, haar een boek van hem te lenen, dat over een hond handelde. Georges moeder was verrukt, te zien dat haar moeilijke dochtertje haar leven had gebeterd. Alles bij elkaar genomen maakte het de stemming die dag véél beter.

„George, ga jij nu de kamer uit, eer je vader binnenkomt en aan meneer Roland vraagt, hoe jij je vandaag hebt gedragen," raadde Julian aan, toen zij alleen waren. „Als hij dan je lof zingt, vragen wij allemaal, of Tim mag terugkomen. Alles zal beter verlopen, als jij er zelf niet bij bent."

„Goed," stemde George toe. Zij verlangde er al naar, dat deze moeilijke dag om zou zijn. Voor haar, met haar oprechte natuur, was het verschrikkelijk moeilijk, vriendelijkheid voor te wenden, die zij, niet echt meende. Als het niet terwille van Tim was geweest, had zij er vast geen kans toe gezien!

Bij zessen verdween George uit de kamer, toen zij haar vader hoorde aankomen. Hij liep de kamer binnen en knikte tegen de heer Roland.

„Nu? Hebben uw leerlingen zich vandaag goed gehouden?"

„Heel goed zelfs," antwoordde de onderwijzer. „Julian is nu eindelijk op de hoogte gekomen van iets, dat hij eerst maar niet kon snappen. Dick heeft zijn Latijn goed gemaakt en Annie heeft een Franse thema ingeleverd zonder ook maar

één enkele fout!"

„En hoe is het met George gegaan?" vroeg oom Quentin.
„Dat wilde ik u juist vertellen," zei mijnheer Roland, terwijl hij rondkeek en zag, dat zij er niet was. „Georgina heeft vandaag nog beter gewerkt dan de anderen. Ik ben werkelijk zeer voldaan over haar. Zij heeft heel goed haar best gedaan — en is werkelijk vriendelijk en beleefd geweest. Ik heb het gevoel, of zij probeert, haar leven te beteren."

„Zij is vandaag weer een bovenstbeste meid geweest, oom," zei Julian enthousiast. „Zij heeft zich verbazend goed gehouden, echt waar! Juist nu zij zoveel verdriet heeft!"

„Waarover?" vroeg oom Quentin verbaasd.

„Over Tim," zei Julian. „Die zit daar in die koude kennel. En hij hoest zo akelig!"

„Toe, oom Quentin! Laat die arme Tim toch alstublieft weer in huis komen!" smeekte Annie.

„Och ja, alstublieft," vroeg ook Dick dringend. „Niet enkel terwille van George, omdat die zo erg veel van hem houdt, maar ook voor ons. Wij vinden het zó allerakeligst hem buiten te horen janken. En George verdient heus een beloning, oom; zij heeft zich zo puik gedragen vandaag!"

„Tja...," zei oom Quentin, weifelend naar de drie vurige gezichten kijkend, „tja...; ik weet haast niet, wat ik moet zeggen. Als George verstandig wil zijn, en nu het nog kouder wordt..tja ...!"

Hij keek vol verwachting mijnheer Roland aan in de hoop, dat deze iets ten gunste van Tim zou zeggen. Maar de onderwijzer zweeg. Hij trok een nors gezicht.

„Wat vindt u ervan, Roland?“ vroeg oom Quentin.

„Volgens mij dient u zich te houden aan wat u heeft bevolen en moet u nu de hond buiten laten blijven!“ zei de onderwijzer beslist. „George is verwend. Zij moet eens goed onderhanden genomen worden. Betreffende de hond moet u nu voet bij stuk houden. Er is geen enkele reden om dadelijk weer toe te geven, nu zij zich één dag behoorlijk heeft gedragen.“

Verbaasd en onthutst starden de kinderen de heer Roland aan. Geen ogenblik was bij hen de mogelijkheid opgekomen, dat hij tegen hen partij zou kiezen.

„O, meneer Roland, wat akelig van u!“ riep Annie. „O, zegt u toch alstublieft, dat u Tim wél terug wilt laten komen!“

De onderwijzer gunde Annie geen enkele blik. Met onder de dichte snor samengetrokken mond keek hij oom Quentin strak aan.

„Hm, ja ...“ zei oom Quentin. „Misschien moesten wij het liever nog maar eens aanzien...; kijken, hoe George zich een hele week houdt. Per slot is maar één dag ook niet veel.“ Ontsteld keken de kinderen hem aan. Zij vonden hem besluiteloos, zwak, onaardig. Mijnheer Roland knikte.

„Ja,“ zei hij. „Een week lijkt me beter. Als Georgina zich een

hele week behoorlijk gedraagt, valt er nog wel eens over de hond te praten. Maar voor het ogenblik moet u hém volgens mij liever buiten laten blijven."

„Afgesproken," zei oom Quentin, en liep de kamer uit. Bij de deur bleef hij even staan. „Komt u straks nog een poosje in mijn kamer?" vroeg hij. „Ik ben weer aardig opgeschoten met mijn uitwerking van de formules en heb nu een zeer interessant punt bereikt."

Zonder iets te zeggen, keken de drie kinderen elkaar aan. Wat gemeen van de onderwijzer om oom Quentin ervan te weerhouden, Tim in huis terug te nemen! Allen voelden zich in hem teleurgesteld. De onderwijzer las deze gedachten op hun gezicht.

„Het spijt me, jullie teleur te stellen," zei hij. „Maar ik denk, dat jullie er zelf evenmin happig op zouden zijn, Tim weer in huis te hebben, als je al eens door hem gebeten was en hij zo nijdig naar jullie had gehapt, nadat hij je eerst op de vloer had gegooid."

Hij ging de kamer uit. De kinderen vroegen zich af, wat zij tegen George zouden moeten vertellen. Even later kwam zij met een nieuwsgierig gezicht binnen. Maar toen zij de bedrukte gezichten zag van de drie anderen, stond zij opeens stil.

„Mag Tim niet in huis komen?" vroeg zij haastig. „Hoe is het gegaan? Vertel het me!"

Zij zeiden alles. Haar gezicht betrok en ze keek heel boos, toen zij hoorde, hoe de onderwijzer voet bij stuk had gehouden over Tim, zelfs nadat haar vader zelf had voorgesteld, de hond weer in huis te halen.

„O, wat een mispunt is het toch!" riep ze. „Wat heb ik toch een verschrikkelijke hekel aan hem! Ik zal het hem betaald zetten! Vast en zeker!"

Zij holde de kamer uit. Zij hoorden haar nog even in de hall bezig en daarna sloeg de voordeur met een smak dicht.

„Zij is in het donker naar buiten gegaan," zei Julian. „Ik wil wedden, dat zij naar Tim toe is. Die arme, beste George. Nou zal ze vast nog dwarser zijn dan ooit."

Die nacht kon George niet slapen. Zij lag zich in haar bed om en om te gooien en luisterde aldoor, of zij Timmy hoorde. Zij kon hem horen hoesten. Ook hoorde ze hem kreunen. Hij had het koud, dat wist ze zeker. Zij had veel nieuw stro in zijn hok gelegd en gezorgd, dat de koude Noordenwind er niet in kon komen, — maar hij moest wel vreselijk veel last van die erge vorst hebben, na zo lang op haar bed geslapen te hebben.

Tim hoestte zó hol, dat George het niet langer kon uithouden. Zij moest — moest eenvoudig, — naar hem toe! „Ik zal hem een poosje bij me in huis halen en zijn borst inwrijven met een beetje van het goedje, dat moeder voor zichzelf gebruikt, als zij kou heeft gevat," dacht het meisje.

„Misschien doet dat hem goed."

Vlug schoot zij wat kleren aan en sloop de trap af. Het hele huis lag in diepe rust. Zij glipte de deur uit naar het erf en maakte Tims ketting los. Hij was verrukt, haar te zien en likte dankbaar en vol liefde haar handen en gezicht.

„Kom maar een poosje in de warmte," fluisterde ze. „Ik zal je borst met een beetje olie inwrijven, die ik nog heb."

Tim trippelde achter haar het huis in. Zij nam hem mee naar de keuken — maar het vuur was uit en het was er erg koud. George ging in de andere kamers kijken.

In haar vaders studeerkamer brandde nog een heel lekker vuur. Zij en Tim gingen daar binnen. Zij knipte het licht niet aan, omdat het licht van het vuur voldoende was. Het flesje olie uit de medicijnkast in de badkamer had zij bij zich. Zij zette het bij het vuur om het een beetje warm te maken.

Daarna wreef zij de harige borst van de hond in met de olie, in de hoop, dat het hem goed zou doen. „Wil je nou oppassen, niet te hoesten, Tim?" fluisterde ze. „Als je het wel doet, zouden de anderen je kunnen horen. Ga daar lekker liggen, lieveling, dicht bij het vuur en word maar heerlijk warm. Dan zal die verkoudheid gauw over zijn."

Tim ging op het haardkleed liggen. Hij was blij, zijn kennel uit te zijn en zijn geliefde vrouwtje bij zich te hebben. Hij legde zijn kop op haar knie. Zij aaide hem en fluisterde tegen hem. Het licht van het vuur viel glinsterend op de eigenaardige

instrumenten en glazen buisjes, die op de planken rondom de wanden van de studeerkamer stonden. In het vuur viel een blok hout een eindje naar beneden en opeens sprankelden er veel vonken omhoog. Het was er warm en rustig.

Het kleine meisje viel bijna in slaap. De grote hond deed ook zijn ogen dicht en bleef zo vredig liggen rusten, blij en warm. George ging met haar hoofd op zijn hals liggen.

Zij werd pas wakker, toen de klok in de studeerkamer zes uur sloeg! Het was nu koud in de kamer en zij huiverde. Lieve deugd! Zes uur! Al gauw zou Johanna beneden komen. Zij mocht George en Tim niet in de studeerkamer vinden!

„Tim, beste hond, nou moet je wakker worden! We moeten je weer in je hok brengen!" fluisterde George. „Ik weet zeker, dat je kou beter is, want je hebt geen enkele keer gehoest, sinds je binnenshuis bent gekomen. Sta op — maak geen leven. Sst!"

Tim stond op en schudde zich eens flink. Hij likte Georges hand. Hij begreep uitstekend, dat hij zich heel stil moest houden. Beiden slopen de studeerkamer uit, gingen de hall door en de voordeur uit.

Binnen een paar minuten zat Tim weer aan de ketting in zijn hok, diep in het stro gedoken. George had daar wel bij hem willen kruipen. Zij klopte hem op zijn rug en glipte de voordeur weer in.

Slaperig en koud ging zij naar bed. Zij vergat, dat zij bijna

helemaal aangekleed was en stapte precies zoals ze was in haar bed. In een ogenblik sliep zij!

De volgende morgen was Annie hoogst verbaasd te zien, dat George haar vest, lange broek, rok en trui aan had, toen zij uit bed kwam om zich te wassen en aan te kleden.

„Zeg, hoe komt dat?“ vroeg ze. „Je bent zowat helemaal aangekleed! En ik heb gisteravond gezien, dat je je uitkleedde!“

„Hou je stil!“ zei George. „Ik ben vannacht naar beneden gegaan en heb Tim binnengelaten. We hebben voor het vuur in de studeerkamer gezeten en ik heb hem met olie ingewreven. Maar je mag er geen woord over loslaten, hoor je! Tegen niemand! Beloof het me.“

Annie beloofde het — en hield trouw haar woord. Wel, wel, en dan te denken, dat George zo maar durfde scharrelen midden in de nacht — wat was zij toch een eigenaardig meisje!

Elfde Hoofdstuk - GESTOLEN PAPIEREN

„George, gedraag je nou vandaag eens niet zo brutaal, wil je?" raadde Julian haar aan, na het ontbijt. „Dat komt zomin Timmy als jouzelf ten goede."

„Denk je soms, dat ik me goed zal gedragen, terwijl ik heel goed weet, dat mijnheer Roland nooit zal toestaan, dat ik Tim in huis haal, deze hele vakantie niet?" vroeg George.

„Zie je — ze hebben gezegd een week," zei Dick. „Kun je het niet een weekje proberen?"

„Nee! Aan het eind van die week zal meneer Roland zeggen, dat ik nóg een week mijn best moet doen," zei George. „Hij heeft bar veel hekel aan die arme Tim. En ook aan mij. Dat verwondert mij niets, omdat ik weet, dat ik — als ik mijn best doe, allernaarst te zijn, — het ook werkelijk ben. Maar hij hoort die arme Tim niet te verafschuwen."

„Och, George, — je zult nog de hele Kerstvakantie bederven, als je zo vervelend doet en jezelf maar aldoor in narigheden brengt," zei Annie.

„Nou — dan zal ik ze bederven!" zei George, en de norske trek verscheen weer op haar gezicht.

„Ik zie niet in, waarom je de vakantiedagen evengoed voor ons moet bederven als voor jezelf," zei Julian.

„Zij hoeven voor jullie niet te bederven," antwoordde George.

„Jullie kunnen het zo gezellig hebben, als je maar wilt: met je geliefde meneer Roland gaan wandelen, 's avonds spelletjes met hem doen en lachen en praten, zoveel jullie maar willen. Van mij hoeven jullie geen notitie te nemen."

„Je bent een raar kind, George," zei Julian zuchtend. „We houden veel van je en wij vinden het bar akelig, dat je zo'n verdriet hebt — dus hoe kunnen we dan schik hebben, als jij je ellendig voelt en Timmy ook?"

„Bekommer je maar niet om mij" zei George, een beetje met stokkende stem. „Ik ga naar buiten, maar Tim. Vandaag kom ik niet op de les!"

„O, George, je moet!" zeiden Dick en Julian tegelijk.

„Er komt geen moeten aan te pas," zei George. „Ik kom gewoonweg niet. Ik wil niet bij meneer Roland werken, tot hij goedvindt, dat ik Tim weer in huis haal."

„Maar je weet toch wel, dat je zulke dingen niet kunt doen, — je krijgt een pak rammel of zoiets," zei Dick.

„Ik loop weg, als het me té bar wordt," zei George met trillende stem. „Dan loop ik weg met Tim."

Zij ging de kamer uit en sloeg de deur hard dicht. De anderen staarden haar na. Wat moest je toch beginnen met zo iemand als George?

Iedereen kon haar leiden met vriendelijkheid en inzicht, maar zodra zij in opstand kwam tegen iemand, die niet van haar hield of van wie zij niet hield, steigerde zij als een verschrikt paard en schopte eveneens als een angstig paard!

Met zijn boeken in zijn hand kwam de heer Roland de huiskamer binnen; hij lachte de drie kinderen vriendelijk toe.

„Zo! Zitten jullie al klaar voor mij? Waar is George?”

Niemand gaf antwoord. Niemand was van plan, George te verraden!

„Weten jullie niet, waar ze is?” vroeg mijnheer Roland verbaasd. Hij keek Julian aan.

„Nee, meneer,” zei Julian, en dat was waar. „Ik heb geen flauw idee, waar ze is.”

„Nu — misschien komt ze over een minuut of wat,” zei mijnheer Roland. „Ik denk, dat zij die hond van haar is gaan eten geven.”

Zij gingen allen aan het werk. De tijd verstreek, maar er kwam geen George opdagen. Mijnheer Roland keek naar de klok en klakte ongeduldig met zijn tong.

„Het loopt toch werkelijk de spuigaten uit met George! Zo laat te komen! Annie, ga jij eens kijken, of je haar ook ziet.”

Annie ging haar zoeken. Zij keek in de slaapkamer, in de keuken. Daar was Johanna aan het eten klaarmaken. Zij gaf het kleine meisje een lekker heet koekje. Zij wist er evenmin iets van, waar George uithing.

Annie kon haar nergens vinden. Zij ging dit aan mijnheer Roland vertellen, die heel kwaad keek.

„Dit zal ik aan haar vader moeten meedelen," zei hij. „Ik heb nog nooit van mijn leven met zo'n opstandig kind te maken gehad. Zij schijnt wel alles te doen, wat zij maar bedenken kan om zich in moeilijkheden te brengen."

De les ging weer door. Het vrije kwartier brak aan en nog kwam George niet opdagen. Julian glipte de tuin in en zag, dat de kennel leeg was. George was dus weggegaan met Timmy! Wat zou ze een verschrikkelijk standje krijgen, als zij terugkwam!

Zodra de kinderen na het vrije kwartier weer aan hun werk gingen, hoorden zij een vreselijke opschudding in huis.

Met een ontsteld en bezorgd gezicht stoof oom Quentin de kamer binnen.

„Zijn jullie een van allen in mijn kamer geweest, kinderen?" vroeg hij.

„Nee, oom Quentin," antwoordden allen.

„U had immers gezegd, dat het niet mocht?" merkte Julian op.

„Hoezo, mijnheer? Is er soms iets gebroken?" informeerde de heer Roland.

„Ja — de reageerbuisjes, die ik gisteren voor een proef in orde had gemaakt en, wat erger is, de drie belangrijkste bladzijden van mijn boek zijn verdwenen," zei oom Quentin. „Ik kan ze

wel weer opnieuw schrijven, maar daar zit heel veel werk aan vast. Ik begrijp er niets van. Weten jullie zeker, kinderen, dat geen van jullie aan het knoeien is geweest met dingen in mijn studeerkamer?"

„Heel zeker!" antwoordden zij. Annie werd vreselijk rood. Ineens schoot haar in de gedachten, wat George haar had verteld. George had gezegd, dat zij Tim die nacht meegenomen had naar oom Quentins studeerkamer en zijn borst had ingewreven met olie! Maar George kon onmogelijk de reageerbuisjes gebroken en bladen uit haar vaders boek genomen hebben!

De heer Roland merkte, dat Annie een hevige kleur kreeg.

„Weet jij hier iets van, Annie?" vroeg hij.

„Nee, meneer Roland," zei Annie en nu werd ze tot in haar hals rood, terwijl ze heel slecht op haar gemak leek.

„Waar is George?" zei oom Quentin plotseling.

De kinderen zeiden niets en mijnheer Roland antwoordde:

„Dat weten wij niet; zij is vanmorgen niet op les gekomen."

„Niet op les gekomen? Waarom niet?" vroeg oom Quentin kwaad.

„Dat heeft zij niet gezegd," zei mijnheer Roland droogjes. „Ik veronderstel, dat zij uit haar humeur was, omdat wij niet hebben toegegeven op het punt van de hond, meneer — en nu wil zij zó laten zien, dat ze kwaad is."

„Dat ondeugende kind!" zei Georges vader nog bozer. „Ik

weet niet, wat haar de laatste tijd mankeert. Fanny! Kom eens hier! Wist jij, dat George vandaag niet op les is geweest?"

Tante Fanny kwam de kamer in. Zij zag er heel bekommerd uit. Zij had een klein flesje in haar hand. De kinderen vroegen zich af, wat daarin zat.

„Niet op les geweest?" herhaalde tante Fanny. „Wat raar! Waar is zij dan?"

„Ik denk niet, dat u zich over haar ongerust behoeft te maken," zei meneer Roland met een uitgestreken gezicht. „In een boze bui is zij er waarschijnlijk met Tim vandoor gegaan. Maar wat van veel meer belang is, meneer, is het feit, dat uw werk door de een of ander bedorven schijnt te zijn. Ik hoop maar, dat het George niet is geweest, die wraakzuchtig genoeg is om het u betaald te zetten, dat zij haar hond niet in huis mag hebben."

„Natuurlijk is het George niet geweest!" riep Dick kwaad, dat iemand ook zelfs maar zoiets zou denken van zijn nichtje.

„Nooit, nooit, zou George zoiets doen!" zei Julian.

„Nee, hoor, dat is totaal niets voor haar!" riep ook Annie, die dapper opkwam voor haar nicht, al broeide er in haar hart ook een afschuwelijke twijfel. Want eigenlijk was George 's nachts in de studeerkamer geweest!

„Quentin, ik ben ervan overtuigd, dat zoiets zelfs niet in Georges hoofd zou kunnen opkomen," zei tante Fanny. „Die bladen vind je stellig nog ergens — en wat de reageerbuisjes

betreft, die gebroken zijn, nu, misschien heeft de wind de gordijnen er tegenaan gewaaid of zo! Wanneer heb je die bladen het laatst gezien?"

„Gisterenavond," zei oom Quentin. „Ik heb ze toen nog eens overgelezen en ben de getallen nog eens nagegaan, om te kijken, of die juist waren. Die bladen bevatten het belangrijkste van mijn berekeningen! Als ze in handen van iemand anders kwamen, kon die misbruik maken van mijn geheim! Dit is voor mij iets vreselijks! Ik moet weten, wat ermee gebeurd is."

„Dit heb ik in je studeerkamer gevonden, Quentin," zei tante Fanny, terwijl zij het kleine flesje omhooghield, dat zij bij zich had. „Heb jij het daar zelf neergezet? Het stond op de haardplaat."

Oom Quentin nam het flesje van haar over en bekeek het nauwkeurig. „Kamferolie!" zei hij. „Natuurlijk heb ik het daar niet neergezet! Waarvoor zou ik zoiets doen?"

„Nu — wie heeft het dan wél gedaan?" vroeg tante Fanny verwonderd. „Geen van de kinderen heeft kougevat — en trouwens, zij zouden dan toch niet aan kamferolie denken en die meenemen naar de studeerkamer! Het is iets zeer vreemds."

Iedereen was zeer verbaasd. Hoe kon er een flesje kamferolie in de studeerkamer komen?

Slechts ééntje kon begrijpen hoe! Ineens kreeg Annie een

ingevening. George had gezegd, dat zij Tim meegenomen had naar de studeerkamer en hem daar met olie had ingewreven! Hij hoestte zo erg, daar was het om! En die olie had zij in de studeerkamer laten staan. O, lieve deugd, wat zou er nu gebeuren? Wat verschrikkelijk jammer, dat George dat flesje had vergeten!

Toen Annie naar de olie keek, werd zij opnieuw erg rood. Mijnheer Roland, wiens ogen vanmorgen verbazend scherp leken te zijn, keek het kleine meisje strak aan.

„Annie! Jij weet meer af van die olie!" zei hij plotseling streng. „Wat weet je ervan af? Heb jij die daar neergezet?"

„Nee," zei Annie beslist. „Ik ben niet in de studeerkamer geweest. Dat heb ik al gezegd."

„Weet je dan iets van die olie?" zei mijnheer Roland weer. „Je weet vast iets!"

Iedereen staarde Annie aan. Zij staarde flink terug. Het was werkelijk verschrikkelijk. Maar ze kon George niet verraden. Dat kon ze onmogelijk! George zat al diep genoeg in de moeilijkheden; dit moest er niet nog bijkomen. Zij trok haar lippen stijf op elkaar en gaf geen antwoord.

„Annie!" zei mijnheer Roland dreigend. „Geef antwoord, als je iets gevraagd wordt!"

Annie zei niets. De beide jongens keken haar strak aan; zij raadden, dat het iets met George te maken had. Zij wisten niet, dat George de vorige avond Tim naar de studeerkamer

had gebracht.

„Annie, lieve kind," zei haar tante vriendelijk, „zeg ons, of je er iets van afweet. Dat zou ons kunnen helpen om te ontdekken, wat er met oom Quentins papieren is gebeurd. Het is heel erg belangrijk!"

Nog steeds zei Annie niets. Haar ogen stonden vol tranen. Julian legde zijn hand op haar arm.

„Vallen jullie Annie niet lastig," zei hij tegen de grote mensen. „Als zij vindt, dat ze het niet kan vertellen, dan heeft ze daar een heel goede reden voor."

„Ik denk, dat ze George wil sparen," zei de heer Roland. „Is het niet zo, Annie?"

Annie barstte in tranen uit. Julian sloeg zijn arm om zijn zusje heen en zei weer tegen de grote mensen: „Vallen jullie Annie toch niet zo lastig! Zien jullie dan niet, hoe erg ze van streek is?"

„George zal zich hebben te verantwoorden, als zij het tijd vindt om thuis te komen," zei de heer Roland. „Ik ben ervan overtuigd, dat zij weet, hoe dat flesje daar gekomen is — en als zij het zelf daar heeft neergezet, moet ze in de studeerkamer geweest zijn... en zij is de enige, die er geweest is!"

Geen ogenblik konden de jongens zich voorstellen, dat George zoiets lelijks zou doen als haar vaders werk bederven. Annie was er bang voor en dat bracht haar van haar stuk. Zij stond met Julians arm om haar heen erg te snikken.

„Stuur George direct naar mij toe in de studeerkamer, als zij thuiskomt," zei oom Quentin verbolgen. „Hoe kan iemand werken, als er voortdurend onaangenaamheden voorkomen! Ik ben er altijd tegen geweest, kinderen in huis te hebben."

Groot, kwaad en mopperend ging hij met zware stappen de kamer uit. De kinderen waren blij, dat ze hem zagen verdwijnen. Mijnheer Roland sloeg met een klap de boeken op tafel dicht.

„Vanmorgen komt er niets meer van werken," zei hij. „Kleed je aan en gaan jullie tot etenstijd een wandeling maken!"

„Ja, doe dat," zei tante Fanny, die er bleek en bezorgd uitzag. „Dat is een goed idee."

Mijnheer Roland verliet met hun tante de kamer. „Ik weet niet, of meneer Roland bedoelt, dat we met hem moeten uitgaan," zei Julian zachtjes, „maar wij moeten zien, het eerst weg te komen en hem te ontglippen. Wij zullen George opzoeken en haar waarschuwen, wat er aan de hand is."

„Puik!" zei Dick. „Droog je ogen af, zusje, pak gauw je mantel en muts. We zullen de tuindeur doorgaan, eer mijnheer Roland beneden komt. Als George, zoals ik denk, haar geliefkoosde wandeling over de klippen is gaan maken, komen we haar tegen!"

Ijlings schoten de kinderen hun jassen aan en slopen stil de tuindeur uit.

Zij holden het tuinpad af en het hek uit, eer mijnheer Roland

zelfs maar wist, dat zij weg waren! Zij liepen naar het pad over de klippen en keken, of George er al aankwam.

„Daar loopt ze — en Tim is er ook bij!" riep Julian, terwijl hij haar aanwees. „George! George! Gauw, we moeten je iets vertellen!"

Met een ontsteld gezicht stooft oom Quentin binnen.

Twaalfde Hoofdstuk - GEORGE IN MOEILIKHEDEN

„Wat is er?“ vroeg George, toen de drie kinderen naar haar toe kwamen rennen. „Is er iets gebeurd?“

„Ja, George. Iemand heeft de drie belangrijkste bladen uit je vaders boek gestolen," hijgde Julian. „En de reageerbuisjes gebroken, waarmee hij bezig was, proeven te nemen. Mijnheer Roland denkt, dat jij er iets mee te maken hebt!"

„Dat mispunt!" zei George en haar blauwe ogen werden heel donker van kwaadheid. „Alsof ik zoiets doen zou! Maar hoe komt hij er eigenlijk aan, dat ik het geweest zou zijn?"

„Och, George, je hebt dat flesje bij de haard laten staan, vanmorgen," zei Annie. „Ik heb aan niemand iets verteld, van wat jij zei, dat je vannacht had gedaan ..., maar op de een of andere manier had meneer Roland het in zijn hoofd gehaald, dat jij iets met dat flesje had uit te staan."

„Heb je ook niet aan de jongens verteld, dat ik Tim in huis heb gehaald?" vroeg George. „Nou — veel is er niet te vertellen, hoor, Julian. Ik hoorde eenvoudig die arme, goeie

Tim midden in de nacht hoesten en toen kleepte ik me een beetje aan, ging naar beneden en bracht hem in de studeerkamer, waar een lekker vuur brandde. Moeder heeft in het medicijnkastje een flesje olie, waarmee zij haar borst inwrijft, als ze kougevat heeft – dus toen dacht ik, dat het ook zou helpen voor Tims verkoudheid. Ik haalde de olie en wreef hem stevig in – maar toen vielen wij allebei in slaap bij het vuur en ik werd pas om zes uur wakker. Ik was nog half in slaap, toen ik hem weer in zijn hok ging brengen en dacht daardoor niet meer om de olie. Daar heb je het hele verhaal!" „En heb je geen bladen weggenomen van het boek, dat oom Quentin aan het schrijven is en ook niets gebroken in de studeerkamer?" vroeg Annie.

„Natuurlijk niet, idioot!" zei George verontwaardigd. „Hoe kun je mij zoiets vragen? Je lijkt wel kiedewiet!"

Nooit vertelde George een leugen en de anderen geloofden haar altijd, wat ze ook zei. Zij keken haar strak aan en zij keek onbevangen terug.

„Ik ben toch erg benieuwd, wie dan wel die bladen heeft weggepakt," zei Julian. „Het kan best zijn, dat je vader ze nog vindt. Ik denk haast, dat hij ze op de een of andere veilige plek heeft weggelegd en dit daarna totaal vergeten heeft. En de reageerbuisjes kunnen licht topzwaar geworden zijn en omgekieperd. Volgens mij stonden er een stuk of wat erg wankel."

„Nou zal ik wel lelijk herrie krijgen, dat ik Tim meegenomen heb in de studeerkamer," zei George.

„En óók, omdat je niet op les gekomen bent vanmorgen," zei Dick. „Je gedraagt je toch echt als een kip zonder kop, George! Ik heb nog nooit iemand gezien, die zó in zeven sloten tegelijk probeert te lopen als jij!"

„Zou je maar niet liever nog een poosje wegblijven, tot iedereen een beetje gekalmeerd is?" zei Annie.

„Nee!" zei George flink. „Als ik een erg standje moet krijgen, dan maar meteen! Ik ben niet bang, hoor!"

Zij stapte stevig over het rotspad en Timmy danste om haar heen. De anderen kwamen achteraan. Het was geen prettig vooruitzicht, dat George zoveel narigheid te verduren zou krijgen.

Zij naderden het huis en gingen het tuinpad op. Mijnheer Roland zag hen door het raam en kwam de deur opendoen. Hij keek George aan.

„Je moet bij je vader in de studeerkamer komen," zei de onderwijzer. Daarna keerde hij zich met een boos gezicht naar de anderen.

„Waarom zijn jullie zonder mij weggegaan? Ik had met jullie willen meegaan."

„O, was dat uw bedoeling, meneer? Het spijt me," zei Julian beleefd, maar hij keek de heer Roland niet aan. „Wij zijn enkel het pad over de rotsen een eindje opgegaan."

„Georgina, ben jij vannacht in de studeerkamer geweest?" vroeg de onderwijzer, terwijl hij toekeek, hoe George haar mantel en hoed ophing.

„Ik zal antwoord geven op mijn vaders vragen, niet op de uwe," zei George.

„Je moest eens een flink pak slaag hebben," zei de heer Roland. „En dat zou ik je zeer zeker geven, als ik je vader was."

„U is mijn vader niet," antwoordde George. Zij ging naar de deur van de studeerkamer en deed deze open. Er was niemand.

„Vader is hier niet," zei George.

„Hij komt onmiddellijk," zei de onderwijzer. „Ga zitten wachten. En jullie moeten gaan lunchen, jongens! Ga eerst boven je handen wassen."

Toen de drie anderen de trap opgingen, hadden zij eigenlijk het gevoel, dat ze George in de steek lieten. Uit de tuin klonk Timmy's gejam. Hij wist, dat zijn vrouwtje vervelendheden had en wilde bij haar zijn.

George ging op een stoel naar het vuur zitten staren en dacht er aan terug, dat zij hier deze nacht met Tim had gezeten en zijn harige borst had ingewreven. Wat stom van haar, dat flesje met olie te vergeten!

Met gefronst voorhoofd en een verontwaardigd gezicht kwam haar vader binnen. Streng keek hij George aan.

„Ben jij vannacht hier in de kamer geweest, George?“ vroeg hij.

„Ja, vader," bekende George.

„Wat deed je hier?“ vroeg haar vader. „Je weet, dat het jullie, kinderen, verboden is in mijn studeerkamer te komen."

„Ja, vader," zei George weer. „Maar ziet u, Tim moest zo vreselijk hoesten en ik kon het niet langer aanhoren. Dus om ongeveer één uur ben ik naar beneden geslopen en heb hem binnengelaten. Dit was de enige kamer, die heerlijk warm was, dus ik ging hier zijn borst zitten inwrijven met de olie, die moeder ook gebruikt, als zij heeft kougevat."

„De borst van de hond met olie ingewreven!" riep haar vader verbaasd uit. „Wat krankzinnig! Alsof zoiets hem zou helpen!" „Mij leek het niet zo gek toe," zei George. „Het leek me logisch. En Tims verkoudheid is trouwens vandaag veel beter. Het spijt me, dat ik in de studeerkamer ben gegaan. Natuurlijk heb ik niets aangeraakt."

„George, er is iets heel ernstigs gebeurd," zei haar vader en keek haar streng aan. „Enige reageerbuisjes, die ik in gebruik had voor een belangrijke proefneming, zijn gebroken ... en, wat erger is, drie bladen van het manuscript van mijn boek zijn verdwenen. Zeg me op je woord van eer, dat je hiervan niets afweet."

„Ik weet nergens iets van," zei George en ze keek haar vader recht in zijn ogen. Haar eigen ogen straalden heel blauw en

klaar, toen zij naar hem opkeek. Hij voelde zich ervan overtuigd, dat George de waarheid sprak. Zij kon niets afweten van de hem aangedane schade. Waar waren dan toch die bladen?

„George, toen ik gisterenavond om elf uur naar bed ging, was alles in orde," zei hij. „Ik had die gewichtige bladzijden nog eens overgelezen en de getallen opnieuw gecontroleerd. Vanmorgen waren ze weg."

„Dan moeten ze gekaapt zijn tussen elf uur en één uur," zei George. „Ik ben van één tot zes uur hier geweest."

„Maar wie zou ze hebben kunnen wegpakken?" zei haar vader. „Voor zover ik weet, zat het raam goed dicht. En niemand anders dan ik weet, dat die drie pagina's zo belangrijk zijn. Het is allermerkwaardigst."

„Meneer Roland wist het toch zeker wel," zei George langzaam.

„Haal je geen onzin in je hoofd!" zei haar vader geërgerd.

„Zelfs al beseftte hij, dat ze van veel belang waren, dan zou hij ze niet weggenomen hebben! Het is een zeer behoorlijke kerel. En dat doet mij eraan denken ... George, waarom ben je vanmorgen niet op les gekomen?"

„Ik neem niet langer les bij meneer Roland, vader," zei George. „Ik verafschuw hem gewoon!"

„George! Ik wil niet hebben, dat je zoiets zegt!" stoof haar vader op. „Wil je me soms zover brengen, dat ik je verbied,

Tim nog langer te houden.?"

„Nee, vader," zei George met een slap gevoel in haar knieën. „En ik vind het heel onbillijk, dat u aldoor probeert, mij te dwingen om allerlei dingen te doen door me te dreigen, dat ik Tim zal moeten missen. Als ... als u ... zo ... iets doet, dan ... dan ... loop ... ik nog weg of zoiets ..."

Er stonden geen tranen in Georges ogen. Zij zat kaarsrecht op haar stoel en keek haar vader uitdagend aan. Wat was zij toch moeilijk! Haar vader zuchtte en herinnerde zich, dat ook hij, toen hij nog een kind was, altijd voor 'moeilijk' uitgemaakt was. Misschien leek George op hem. Zij kon toch zo goed en lief zijn ... en nu was ze deze vakantie gewoonweg totaal onhandelbaar!

Haar vader wist niet, wat hij met George moest beginnen. Het leek hem toe, dat hij maar liever eens met zijn vrouw moest gaan praten. Hij stond op en liep naar de deur.

„Blijf hier! Ik ben direct terug. Ik moet iets met je moeder bespreken."

„Wilt u niet met meneer Roland over me praten?" vroeg George, die er zeker van was, dat de onderwijzer er op zou staan, dat Tim en zij de strengste straffen kregen, die hij maar kon bedenken. „O, vader, als Tim deze nacht maar in huis was geweest en in mijn kamer had geslapen zoals altijd, dan zou hij het minste geluid gehoord hebben en stellig de man, die uw geheim heeft gestolen — dan zou hij gebluft hebben en

het hele huis op stelten gezet hebben."

Haar vader zei niets, maar hij wist, dat het waar was, wat George had gezegd. Tim zou nooit iemand in de studeerkamer hebben laten komen. Het was eigenaardig, dat hij niet gebluft had vannacht, dus allicht was niet iemand het huis binnengedrongen van buitenaf. Maar ja, zijn hok stond aan de andere kant van het huis... Het kon wel zijn, dat hij dan tóch niets had gehoord.

De deur ging dicht. Stil bleef George op haar stoel zitten staren naar de betimmerde wand; zij telde de panelen. Het waren er acht. Hé, wat was er ook weer met acht panelen? Och ja, die geheime weg! Zij stonden op dat linnen lapje. Wat jammer, dat er geen acht panelen te vinden waren geweest in de betimmering in Kirrin-hoeve!

George keek uit het raam en vroeg zich af, of dat op het oosten uitzag. Zij keek, waar de zon stond — deze scheen de kamer niet in — maar ja, 's morgens wel! De kamer moest dus op het oosten liggen. Stel je voor — hier hadden ze een kamer, die op het oosten lag en ook acht houten panelen had. Zij was benieuwd, of er ook een stenen vloer zou zijn.

Op de vloer lag een groot, dik tapijt. George stond op en ging naar de muur. Daar trok zij een hoek van het kleed weg — en zag, dat de vloer eronder van grote tegels gemaakt was. Dus de studeerkamer had nog een stenen vloer ook!

Ze ging weer zitten en staarde naar de houten panelen; zij

deed haar best zich te herinneren, welk paneel op het linnen lapje gemerkt was met een kruisje. Maar het kon natuurlijk geen kamer in Kirrin-Cottage zijn — die moest op Kirrinhoeve wezen, waar de Geheime Weg begon!

Maar neem nu eens even aan, dat Kirrin-Cottage was bedoeld! De aanwijzingen waren wel opgeborgen in Kirrin-hoeve maar daarmee was nog niet gezegd, dat de Geheime Weg er ook moest beginnen, al leek vrouw Sanders te denken van wel.

George's hart begon harder te kloppen. „Ik zal op elk van die acht panelen kloppen, om te proberen, of ik dat, waarop een kruisje stond, kan ontdekken," dacht ze. „Misschien schuift het weg of zo en dan zie ik opeens de opening voor de ingang!"

Zij stond op om een proef te nemen, maar juist op dat ogenblik ging de deur weer open en kwam haar vader binnen. Hij keek heel ernstig.

„Ik heb het met je moeder besproken," zei hij. „Zij is het met me eens, dat je heel ongehoorzaam, brutaal en weerspannig bent geweest. Zo'n gedrag kunnen wij niet ongestraft laten, George. Je moet ervoor boeten."

Bezorgd keek George haar vader aan. Als haar straf maar niet te, maken had met Timmy! Maar dat was natuurlijk wél zo.

„Je moet vandaag de hele dag in bed blijven verder en mag in drie dagen Timmy niet zien," zei haar vader. „Ik zal Julian opdragen, hem eten te geven en hem uit te laten. Als je zo

opstandig blijft, moet Timmy helemaal weg. Het lijkt wel vreemd, maar toch ben ik bang, dat de hond een verkeerde invloed op je heeft."

„Dat is niet zo, dat is niet zo!" riep George. „O, wat zal hij het ellendig vinden, om me drie hele dagen niet te zien!"

„Verder wordt er niet meer over gesproken," zei haar vader.

„Jij gaat dadelijk naar bed om eens na te denken over alles, wat ik je gezegd heb, George. Je gedrag in deze Kerstvakantie heeft mij erg teleurgesteld. Ik dacht werkelijk, dat de omgang met je nichtje en neefs een gewoon, verstandig meisje van je had gemaakt. Nu is het nog erger met je gesteld dan ooit tevoren."

Hij hield de deur voor haar open en met haar hoofd omhoog stapte George over de drempel. Zij hoorde de anderen aan de eettafel zitten praten. Zij ging regelrecht naar boven en kleepte zich uit, stapte in haar bed en lag er heel verdrietig over te denken, dat zij Tim nu in drie dagen niet zou zien. Zij kon het vast niet uithouden! Onmogelijk kon iemand zich voorstellen, hoeveel zij van Timmy hield!

Johanna kwam een blad brengen met haar lunch. „Zeg, George, wat jammer, dat je nou in bed moest," zei ze opgewekt. „Gedraag je nou verder als een verstandig meisje en wees gehoorzaam, dan mag je weer gauw beneden komen."

George nam haast niets van haar eten. Zij had totaal geen trek.

Op haar rug lag zij naar de zoldering te staren en dacht over Tim en de acht panelen in de betimmering. Zouden die het zijn op het linnen lapje met de aanwijzingen voor de Geheime Weg? Diep in gedachten draaide zij zich naar het raam en ging naar buiten liggen kijken.

„Grote Griet! Wat sneeuwt het!" zei ze opeens en ging overeind zitten. „Dat dacht ik al, toen ik vanmorgen die grauwgrijze lucht zag! Het sneeuwt hard. Vannacht zal het wel heel dik worden — o, die arme Tim! Ik hoop maar, dat Julian de kennel vrij zal houden van inwaaiende sneeuw."

Terwijl ze in bed lag, had George volop tijd om over van alles na te denken. Johanna kwam het blad terughalen. Niemand anders kwam bij haar kijken. George wist zeker, dat de andere kinderen de pen op hun neus hadden gekregen, niet naar haar toe te gaan. Zij voelde zich eenzaam en verlaten.

Zij dacht na over die bladen van haar vaders boek. Zou die nare Roland ze gestolen hebben? Hij had wel erg veel aandacht voor haar vaders werk getoond en leek er alles van af te weten. De dief moest iemand zijn, die precies wist, op welke bladen het vooral aan kwam. Tim zou stellig geblaft hebben, als de dief van buitenaf was gekomen, al lag de studeerkamer dan ook aan de andere kant van het huis. Tim had zulke scherpe oren!

„Volgens mijn idee moet het iemand binnenin het huis zijn geweest," zei George bij zichzelf. „Wij, kinderen, geen van

allen natuurlijk. Evenmin moeder of Johanna. Alleen de onderwijzer blijft over. En hij was in de studeerkamer die nacht, toen Tim me wakker maakte door zijn gegrom."

Opeens ging zij rechtop in haar bed zitten. „Ik geloof, dat meneer Roland Tim buitenshuis heeft laten vastzetten, omdat hij weer in de studeerkamer wilde gaan rondsnuffelen en bang was, dat Tim zou gaan blaffen!" dacht zij. „Hij drong er zo sterk op aan, dat Tim buitenshuis gehouden moest worden, — zelfs toen alle anderen voor mij vroegen, hem weer in huis te laten komen. Ik geloof het vast en vast! Die Roland moet de dief zijn!"

Het kleine meisje was erg opgewonden. Kon het heus de onderwijzer zijn, die de buisjes had gebroken en de bladen had gestolen? O, — kwamen de anderen maar bij haar kijken — dan kon zij alles met hen bespreken!

Dertiende Hoofdstuk - JULIAN IS HOOGST VERBAASD!

De drie kinderen beneden hadden erg met George te doen. Oom Quentin had hun verboden, naar boven te gaan om bij haar te gaan kijken.

„Het kan wel heel goed zijn voor George om eens een poosje over alles te liggen nadenken," zei hij.

„Die arme, beste George," zei Julian. „Wat een nare wanbof voor haar, hè? Zeg — kijk het eens sneeuwen!"

De sneeuw viel buitengewoon dicht. Julian ging voor het raam staan kijken. „Ik ga naar Tim om te kijken, of zijn hok niet volsneeuwt," zei hij. „Die arme drommel mag geen narigheid hebben! Ik denk, dat hij erover zit te piekeren, wat sneeuw eigenlijk is!"

Inderdaad was Tim verbazend onder de indruk van dat zachte, witte goedje, waaronder alles schuilging. Hij zat in zijn hok naar de neerdwarrelende vlokken te kijken; zijn grote bruine ogen bewogen mee, terwijl zij van boven naar beneden kwamen. Hij was verbaasd en voelde zich verdrietig.

Waarom kwam George niet bij hem? Waarom moest hij maar in zijn eentje in de kou blijven zitten? Hield zij niet meer van hem? De grote hond was erg ongelukkig, even ongelukkig als George!

Hij was verrukt, toen hij Julian zag. Hij sprong tegen de jongen op en likte zijn gezicht. „Beste, ouwe Tim,” zei Julian. „Maak je het goed? Ik zal die sneeuw wegvegen en zorgen, dat ze niet in je hok kan komen, hoor! Ziezo — nou is het beter. Nee — we gaan niet uit, ouwe jongen, — straks, hoor!”

De jongen klopte de hond op zijn rug en vertroetelde hem een beetje, daarna ging hij weer naar binnen. De anderen kwamen hem bij de deur van de zitkamer tegemoet.

„Zeg, Julian, meneer Roland gaat in zijn eentje wandelen. Tante Fanny ligt te rusten en oom Quentin is in zijn studeerkamer. Zullen we stil naar George gaan?”

„We mogen niet,” zei Julian.

„Dat weet ik ook wel,” zei Dick, „maar ik wil best de kans op straf lopen om George dat pleziertje te doen. Ze vind het natuurlijk afschuwelijk, daar helemaal alleen te moeten liggen en te weten, dat ze drie dagen Tim niet te zien krijgt.”

„Nou — laat mij dan maar naar boven gaan,” zei Julian. „Ik ben de oudste. Blijven jullie tweeën hier in de woonkamer zitten praten. Dan denkt oom Quentin, dat we er allemaal zijn. Ik sluip de trap op om een minuut of wat met George te praten.”

„Prima!" zei Dick. „Doe haar onze groeten en zeg, dat we goed op Timmy zullen passen."

Stil glipte Julian de trap op. Hij deed Georges deur open en sloop naar binnen. Hij deed de deur zacht dicht en zag George rechtop in haar bed zitten. Verrukt keek zij hem aan.

„Sssttt!" deed Julian. „Niemand weet, dat ik hier ben."

„O, Julian," zei George blij. „Wat aardig van je, dat je komt! Ik voel me zo alleen. Kom aan deze kant van het bed; als er dan opeens iemand komt, kun je dadelijk wegduiken."

Julian ging naar de raamkant van het bed. George begon dadelijk snel alles aan hem te vertellen, wat zij had liggen overdenken.

„Ik geloof, dat meneer Roland de dief is; ik geloof het heus, zei ze. „Dat zeg ik niet, omdat ik zo'n erge hekel aan hem heb, Julian, werkelijk niet. Per slot heb ik hem toch op een middag in de studeerkamer zien rondsnuffelen — en toen weer midden in de nacht. Hij kan wel iets over mijn vaders werk gehoord hebben en gekomen zijn om te kijken, of hij het kon wegkapen. Hij trof het net goed, dat wij een onderwijzer nodig hadden. Hij was toch immers ook zo op het nippertje? Ik weet vast en zeker, dat hij die bladen heeft gestolen en even zeker weet ik, dat hij Tim het huis uit wilde hebben om ze te kunnen gappen, zonder dat Tim het hoorde en ging grommen."

„Och, George," zei Julian, die werkelijk het denkbeeld niet

goed kon vinden om de onderwijzer van zoiets te verdenken. „Ik geloof het echt niet. Het lijkt me zo vergezocht en ongelofelijk toe."

„Er gebeuren hopen ongelofelijke dingen," zei George. „Massa's! En dit is er één van."

„Nou — als meneer Roland die bladen heeft gestolen, dan moeten ze nog ergens hier in huis zijn," zei Julian. „Hij is de hele dag de deur niet uit geweest. Ze moeten ergens in zijn slaapkamer liggen."

„Natuurlijk!" riep George opgewonden. „Ik wou maar, dat hij uitging. Dan zou ik zijn kamer nazoeken."

„George! Zoiets mag je eenvoudig niet doen!" zei Julian geschrokken.

„Jij weet helemaal niet, wat ik voor dingen kan doen, als ik dat met alle geweld wil," zei George en trok haar mond samen tot een dunne lijn. „O, — wat is dat voor een lawaai?"

Een deur was hard dichtgeslagen. Behoedzaam ging Julian naar het raam en keek naar buiten. Het sneeuwde niet meer. Meneer Roland benutte dat poosje om de deur uit te gaan.

„Meneer Roland deed het; hij gaat wandelen," zei Julian.

„Fijn! Dan kan ik nu zijn kamer doorzoeken, als jij bij het raam blijft kijken, om het me te zeggen, als hij terugkomt," zei George en gooide haar dek al van zich af.

„Nee, George, dat mag je heus niet doen," zei Julian. „Eerlijk gezegd vind ik het vreselijk min om iemands kamer zo te

doorzoeken. En trouwens — ik wil wedden, dat hij die bladen bij zich heeft. Hij kan ze wel juist aan iemand anders gaan overhandigen!"

„Daaraan heb ik geen ogenblik gedacht," zei George en keek Julian met grote ogen aan. „Dat zou toch een strop zijn! Natuurlijk kan dat heel goed. Hij kent die artisten in Kirrin-hoeve goed, bijvoorbeeld. Die kunnen best ook in het complot zitten."

„Toe, George, zeg nou niet zoiets geks," zei Julian. „Je maakt van een mug een olifant met dat gepraat over complotten en de hemel weet wat! Je zou gaan denken, dat we midden in een groot avontuur zitten."

„Nou — en dat denk ik ook juist!" zei George onverwacht met een heel plechtig gezicht. „Dat voel ik helemaal aan alle kanten — een Groot Avontuur!"

Nadenkend keek Julian zijn nichtje aan. Zou er misschien heus wat van aan zijn?

„Julian, wil jij iets voor mij doen?" vroeg George.

„Natuurlijk," zei de jongen dadelijk.

„Gij jij meneer Roland achterna," zei George. „Laat hij jou niet zien. In de kast in de hall hangt een witte regenjas. Doe die aan; dan loop je in de sneeuw niet zo in het oog. Ga hem na en kijk, of hij een afspraak met iemand heeft en die iets geeft, dat er uitziet als de bladen van mijn vaders boek..., je weet wel, die grote vellen, waarop hij schrijft. Ze zijn groter

dan gewone bladen."

„Puik," zei Julian. „Maar je moet me één ding beloven; als ik weg ben, moet je niet in zijn kamer gaan rondsnuffelen. Zoiets is niet goed, George."

„Ik vind van wel in dit geval," zei George, „maar als jij het niet wilt hebben, zal ik het niet doen. Ga hem alleen maar na! Ik weet zeker, dat hij die gestolen dingen zal overgeven aan anderen, die ook in het complot betrokken zijn! En ik wil wedden, dat die anderen de beide artisten zullen wezen uit Kirrin-hoeve, van wie hij zei, dat hij ze niet kende!"

„Je zult wel merken, dat je het aan het verkeerde eind hebt," zei Julian, terwijl hij naar de deur liep. „Ik weet eigenlijk wel zeker, dat ik meneer Roland niet meer zal kunnen vinden; hij is nou al wel vijf minuten weg."

„Och, je vindt hem vast, domoor! Je ziet toch immers zijn voetsporen in de sneeuw?" zei George. „En — o, Julian — ik heb nog helemaal vergeten, je iets anders heel opwindends te vertellen! Maar ja, nou heb ik er geen tijd meer voor. Ik zal het je wel vertellen, als je terugbent en je gelegenheid hebt om weer boven te komen. Het is over de Geheime Weg."

„Heus?" vroeg Julian verrukt. Het was een grote teleurstelling voor hem geweest, dat al hun speuren en snuffelen op niets uitgelopen was. „Prima! Ik zie straks wel weer bij je te komen! Als ik niet kom, weet je, dat ik niet kan en dat je tot bedtijd moet wachten."

Hij verdween en deed heel zachtjes de deur achter zich dicht. Hij ging doodstil de trap af, stak zijn hoofd door de deur van de woonkamer en fluisterde de anderen toe, dat hij de onderwijzer achterna ging.

„Later horen jullie wel, waarvoor," voegde hij erbij. Hij sloeg de witte regenjas om en liep de tuin in. Het begon juist weer te sneeuwen, maar niet zo dicht, of hij kon de diepe voetsporen van meneer Roland nog wel onderscheiden. Deze had spekrubber zolen onder zijn sneeuwlaarzen en de voetstappen waren goed te zien in de sneeuw, die wel vijftien centimeter dik lag.

Met moeite hardlopend, ging de jongen het spoor na. De gehele streek zag er nu verbazend winters uit. De lucht hing laag en zag loodgraauw; hij kon zien, dat er nog veel meer sneeuw zou komen. Hij liep zo snel mogelijk, maar er was niets van hem te bekennen.

Het paadje af en langs de weg, die de velden doorsneed, liep de rij dubbele voetsporen. Julian strompelde zo snel mogelijk verder met zijn ogen strak gericht op de sporen. Plotseling hoorde hij stemmen; hij stond stil. Rechts van hem was een bosje bremstruiken en uit die richting kwamen de stemmen. De jongen ging wat dichterbij naar het bosje toe. Hij hoorde zijn onderwijzer zacht praten. Van wat hij zei, kon hij geen woord verstaan.

„Tegen wie zou hij het hebben?" dacht hij. Hij sloop dichterbij

naar het bosje toe. Er binnenin was een open ruimte. Julian dacht, dat hij daar wel in kon kruipen, — al zou het erg stekelig zijn — en naar de andere kant gluren. Behoedzaam boog de jongen de takken uiteen en sloop in de stekelige opening, waar de takken naakt en bruin waren.

Hij schoof langzaam en zo stil mogelijk de takken wat verder uit elkaar — en zag tot zijn grote verbazing meneer Roland met die beide artisten van Kirrin-hoeve praten: mijnheer Thomas en mijnheer Wilton! George had dus gelijk! De onderwijzer had vast een afspraak met hen gemaakt — en terwijl Julian hen. gadesloeg, overhandigde mijnheer Roland mijnheer Thomas een rolletje papieren.

„Net de breedte van de bladen, die oom Quentin gebruikt voor zijn boek," zei Julian bij zichzelf. „Nou zeg — het is me wat moois! Het ziet er toch echt naar uit dat het een complot is! En de hoofddader is meneer Roland!"

De heer Thomas stak de papieren in de zak van zijn winterjas. De drie mannen mompelden nog wat, dat zelfs Julians scherpe oren niet konden verstaan en gingen toen uiteen. De artisten liepen de kant van Kirrin-hoeve op en meneer Roland nam dezelfde weg terug over de velden. Julian hurkte in het brembosje neer en hoopte maar, dat de onderwijzer zich niet zou omkeren en hem zien.

Gelukkig gebeurde dit niet. Hij liep regelrecht door en verdween achter het gordijn van sneeuw, want nu viel die weer

heel dicht. Het begon een beetje donker te worden en Julian, die nu het pad niet duidelijk meer kon zien, holde achter mijnheer Roland aan, een beetje bang, dat hij in de sneeuwstorm zou verdwalen.

Mijnheer Roland was er evenmin erg op gesteld, langer buiten te blijven dan hoognodig was. Hij rende bijna naar Kirrin- Cottage terug. Tenslotte bereikte hij het hek en Julian zag hem het huis binnengaan. Hij liet hem een poosje tijd om zijn jas uit te doen en toen ging hijzelf, na Tim in het voorbijgaan nog even geaaid te hebben, de achterdeur in. Hij deed de regenjas uit, trok andere schoenen aan en glipte juist de zitkamer binnen, eer mijnheer Roland boven uit zijn kamer kwam.

„Wat is er gebeurd?“ vroegen Dick en Annie, die zagen, dat Julian erg opgewonden was. Maar hij kon hun niets vertellen, want Johanna kwam binnen, om te dekken voor de thee.

Tot Julians grote teleurstelling kon hij die hele avond geen woord aan de anderen vertellen, omdat er steeds een van de grote mensen in de kamer was. Evenmin kon hij naar George's kamer toe. Hij kon zijn nieuws haast niet voor zich houden, maar er was niets aan te doen — het moest.

„Sneeuwt het nog, tante Fanny?“ vroeg Annie.

Haar tante ging naar de voordeur om eens te kijken. De sneeuw lag hoog tegen de stoep op!

„Ja,“ zei ze, toen ze terugkwam, „het sneeuwt hard en dicht.

Als het zo doorgaat, zullen we volkomen insneeuwen, evenals twee jaar geleden. Toen konden wij vijf dagen het huis niet uit. De melkboer en de bakker konden ons niet bereiken. Gelukkig hadden we volop gecondenseerde melk in huis en ik reken er altijd op, zelf brood te moeten bakken. Arme kinderen, nu kunnen jullie morgen niet de deur uit — er zal al te dik sneeuw liggen."

„Sneeuwt Kirrin-hoeve dan ook in?" vroeg mijnheer Roland.

„O ja, nog véél erger dan wij!" zei tante Fanny. „Maar voor hen hindert het niet zo erg. Zij hebben daar voedsel in overvloed. Alleen zitten zij net zo gevangen als wij of nog erger!"

Julian vroeg zich af, waarvoor mijnheer Roland dat had gevraagd. Was hij bang, dat zijn vrienden de papieren niet per post zouden kunnen verzenden — of ze per bus of auto ergens heenbrengen? De jongen was overtuigd, dat dit de aanleiding was geweest tot die vraag. Hij hunkerde ernaar, alles met de anderen te bespreken.

„Ik ben doodmoe!" zei hij om ongeveer acht uur. „Laten we maar naar bed gaan."

In stomme verbazing staarden Dick en Annie hem aan. Daar hij de oudste was, ging hij meestal het allerlaatst slapen. En vanavond vroeg hij er nota bene om, naar bed te mogen! Gauw knipoogde Julian tegen hen en direct vielen zij hem bij. Dick gaapte geweldig en Annie ook. Hun tante legde haar

naaiwerk neer. „Jullie kijken inderdaad heel slaperig!" zei ze. „Mij dunkt, dat jullie maar liever allemaal naar bed moesten gaan."

„Mag ik nog even gaan kijken, of Timmy het goed maakt?" vroeg Julian. Zijn tante knikte. Hij deed rubberlaarzen aan en zijn winterjas en ging door de achterdeur naar het erf. Het erf lag onder de opgewaaide sneeuw, dus hij kon er haast niet door. Tims kennel was half bedolven. Voor de ingang van zijn hok had de hond een plekje platgetrapt en daar stond hij naar Julian uit te kijken, toen die het huis uitkwam.

„Arme, ouwe jongen, ben je hier zo in je eentje in die koude sneeuw!" zei Julian. Hij aaide de hond en Timmy jankte. Hij vroeg, of hij met de jongen mee in huis mocht.

„Ik wou wel, dat ik je mee in huis mocht nemen," zei Julian. „Hou je maar taai, Timmy, morgen kom ik weer bij je kijken." Hij ging het huis weer in. De kinderen wensten de grote mensen welterusten en gingen naar boven.

„Heel gauw uitkleden, kamerjassen aandoen en in George's kamer bij elkaar komen," fluisterde Julian tegen de anderen.

„Laat niet het minste geluid horen, anders komt tante Fanny kijken. Gauw nou!"

In minder dan geen tijd waren de kinderen uitgekleeft en zaten op George's bed. Zij was erg blij, hen te zien. Annie glipte bij haar tussen de lakens, omdat zij koude voeten had.

„Julian, heb je meneer Roland goed kunnen volgen?"

fluisterde George.

Julian vertelde hun alles zo vlug als hij maar kon — alles wat George al had vermoed — en hoe hij de onderwijzer was nagelopen — en wat hij had gezien. Toen George hoorde, dat Julian hem een rolletje papier aan de beide artisten had zien geven, fonkelden haar ogen diep verontwaardigd.

„Die dief! Dat moeten de vermiste bladen geweest zijn! En dan te denken, dat mijn vader hem zo vriendelijk behandeld heeft. O, wat kunnen we toch doen? Die lui zullen de papieren zo gauw mogelijk uit de buurt zien te krijgen en dan kan het geheim, waaraan vader eeuwiglang bezig is geweest om het uit te cijferen, door iemand anders misbruikt worden — waarschijnlijk voor een ander land!”

„Zij kunnen de papieren niet weggrijpen,” zei Julian. „Je kunt je eenvoudig niet voorstellen, George, hoe dik de sneeuw nou al ligt. Als het zo doorsneeuwt, zitten we hier gevangen en de mensen in Kirrin-hoeve evenzo. Als zij die papieren willen verstoppen, zullen zij ze in de boerderij moeten wegbergen! Konden we daar maar komen om er overal naar te zoeken!”

„Nou ja,” zei Dick, „het gaat niet en daarmee uit. We zitten al tot aan onze hals in de sneeuw!”

Somber keken de kinderen elkaar aan. Dick en Annie konden bijna niet geloven, dat de gezellige mijnheer Roland een dief was, — misschien wel een spion, die een kostbaar geheim poogde te stelen van een bevriend geleerde. En zij

konden er geen stokje voor steken!

„Als wij het eens aan je vader vertelden?“ stelde Julian eindelijk voor.

„Nee!“ zei Annie. „Hij zou het niet geloven, is het wel, George?“

„Hij zou ons uitlachen en regelrecht naar meneer Roland lopen om het hem als iets heel gek te vertellen,“ zei George.

„Die zou dan gewaarschuwd zijn; en dat mag juist niet. Hij mag niet weten, dat wij erachter zijn gekomen.“

„SSSTT!“ deed Dick opeens. „Daar komt tante Fanny aan!“ De jongens slopen snel naar hun eigen kamer en in bed. Annie sprong in haar eigen kleine bedje. Alles was rustig en stil, toen Georges moeder de slaapkamer binnenkwam.

Zij wenste hen goedenacht en stopte ze warm in. Zodra zij weer naar beneden was, kwamen de vier kinderen weer bij elkaar in Georges kamer.

„George, vertel mij nou, wat je nog had willen zeggen over de Geheime Weg,“ zei Julian.

„O ja, dat is waar ook,“ zei George. „Nou — ik kan het wel helemaal mishebben — maar in de studeerkamer zijn acht houten panelen in de betimmering boven de schoorsteen — en de vloer is van tegels — en de kamer kijkt uit op het oosten! Een beetje vreemd, hé? Precies zoals in de aanwijzingen stond.“

„Is er ook een muurkast?“ vroeg Julian.

„Nee. Maar wel al het andere," zei George. „En ik was opeens benieuwd, of misschien de ingang naar de Geheime Weg hier in huis zou zijn inplaats van in Kirrin-hoeve. Per slot behoren beide huizen aan onze familie, weet je? De mensen, die jaren geleden in de boerderij woonden, moeten alles afgeweten hebben van dit huis."

„Grote Griet! George! Stel je voor, dat de ingang eens hier was!" zei Dick. „Dat zou toch immers denderend zijn! Laten we dadelijk naar beneden gaan om het te proberen."

„Zeg niet zoiets stoms!" zei Julian. „Naar beneden gaan in de studeerkamer, terwijl oom Quentin daar zit? Ik kom liever tegenover twintig leeuwen te staan dan dat ik oom Quentin op de kast jaag. Vooral na wat er gebeurd is."

„Nou — we moeten in elk geval proberen, of George het bij het rechte eind heeft; het moet gewoon," zei Dick, die opeens vergat te fluisteren.

„Hou je wafel, idioot!" zei Julian en gaf hem een stomp. „Wil je het hele huishouden naar boven hebben?"

„Neem me niet kwalijk," zei Dick, „maar o, jongens, dat zou toch immers daverend zijn! Weer een echt spannend avontuur!"

„Precies, wat ik al zei," merkte George levendig op. „Hoor eens, als we wachten tot het twaalf uur is, kunnen we mooi als iedereen slaapt naar de studeerkamer gaan. Zullen we dan eens proberen, of het lukt? Het kan wel op niks uitlopen,

maar dat moeten we dan nou eens gaan onderzoeken. Ik geloof niet, dat ik zal kunnen slapen, zolang ik die panelen niet beklopt heb om te zien, of er iets gebeurt."

„Ik zal evenmin een oog dicht kunnen doen," viel Dick haar bij. „Luister eens! Komt er iemand de trap op? Laten we maar gauw weggaan. Kom, Julian! Te middernacht samenkomst in George's kamer — dan sluipen we allemaal naar beneden om George's idee te onderzoeken."

De beide jongens gingen naar hun eigen kamer. Geen van beiden kon in slaap komen. George evenmin. Terwijl zij wakker lag, ging zij in haar gedachten alles nog eens na, wat er in de vakantie was gebeurd.

„Het lijkt wel een legpuzzle," dacht ze. „Eerst begreep ik een heleboel dingen totaal niet, maar nou past alles in elkaar en wordt het een schilderij."

Annie lag vast te slapen. Toen de klok twaalf uur had geslagen, moest ze wakker geschud worden. „Kom, Annie!" fluisterde Julian en schudde haar heen en weer. „Je wilt toch ook graag meedoen aan het avontuur?"

Veertiende Hoofdstuk - EINDELIJK DE GEHEIME WEG!

In de donkere, stille nacht slopen de vier kinderen naar beneden. Niemand maakte ook maar enig geluid. Zij gingen tastend naar de studeerkamer. George deed zachtjes de deur dicht en knipte toen het licht aan.

De kinderen staarden naar de acht panelen boven de haard. Ja — er waren er precies acht; vier in de ene rij en vier in de andere. Julian spreidde het linnen lapje plat op tafel uit en de kinderen bogen zich er overheen.

„Het kruis staat in het midden van het tweede paneel van de bovenste rij," zei Julian heel zachtjes. „Ik zal er eens op drukken. Kijk nou goed, allemaal!"

Hij ging naar de schoorsteen. Met kloppende harten volgden de anderen hem. Julian ging op zijn tenen staan en begon hard tegen het middengedeelte van het tweede paneel te drukken. Er gebeurde niets.

„Harder drukken! Erop kloppen!" zei Dick.

„Ik wil niet teveel levenmaken," legde Julian uit en bevoelde

het hele paneel om te proberen, of ergens een ruw plekje te vinden was, dat op een verborgen veer of hefboom wees.

Opeens gleed onder zijn handen het paneel onhoorbaar weg, juist zoals dat paneel in Kirrin-hoeve in de hall had gedaan! Opgewonden tuurden de kinderen naar de ruimte erachter.

„De opening is niet groot genoeg om erdoor te kunnen,” merkte George op. „Het kan onmogelijk de ingang zijn van de Geheime Weg.”

Julian haalde zijn zaklantaarn uit de zak van zijn kamerjas. Hij hield hem in het gat en gaf een korte schreeuw.

„Hier zit een soort handvat. Er zit sterk ijzerdraad of zoiets aan. Ik zal er eens aan trekken om te zien, wat er gebeurt.”

Hij trok, maar was niet sterk genoeg om er beweging in te krijgen. Het handvat was iets dieper in de muur bevestigd. Dick stak zijn hand in de holte en toen trokken de jongens beiden zo hard mogelijk.

„Het. beweegt! 't Geeft een beetje mee!” hijgde Julian. „Trekken, Dick, goed hard, jô!”

Opeens schoot het handvat naar voren; daarachter kwam roestig, oud, dik ijzerdraad te zien. Tegelijkertijd klonk onder het kleed vóór de haard een eigenaardig, knersend geluid en Annie viel bijna om.

Onmogelijk kon het handvat er nóg verder uitgetrokken worden. De jongens lieten het los en keken naar de grond. Rechts van de schoorsteen had zich onder het kleed iets

bewogen. Daaraan viel niet te twijfelen. Inplaats van plat en recht lag het kleed daar ingezakt.

„Er is iets met een vloertegel gebeurd," zei Julian met van opwinding trillende stem. „Dat handvat trekt een hefboom om, die aan dit ijzerdraad vastzit. Gauw — trek het kleed weg en schuif het tapijt opzij!"

Met bevende handen trokken de kinderen haardkleed en tapijt weg — en stonden met verbaasde gezichten te staren naar iets heel vreemds! Een grote tegel, die in de vloer had gelegen, was naar beneden gezakt, op de een of andere manier weggetrokken door het ijzerdraad, dat aan het handvat achter het paneel vastzat. Waar de steen had gelegen, was nu een donker gat.

„Kijk daar eens," zei George met trillende fluisterstem. „De ingang van de Geheime Weg!"

„Dus die is wel degelijk hier!" mompelde Julian.

„Laten we naar beneden gaan," stelde Dick voor.

„Nee, hoor!" zei Annie, die al huiverde bij de gedachte, in dat duistere gat te verdwijnen.

Julian liet zijn licht in de donkere holte schijnen. De steen was eerst omlaag gezakt en daarna opzij geschoven. Daaronder was een opening, waar precies een bukkende man doorkon.

„Ik denk, dat er een gang of zoiets van hier onder het huis doorloopt en zo verder onder de grond door," zei Julian.

„Zeg, jongens, waar zou die naar toe lopen?"

„Dat moeten we gewoon onderzoeken," zei George.

„Nou niet," zei Dick. „Het is koud en donker. Ik heb totaal geen lust midden in de nacht die Geheime Weg door te sluipen. Het kan me niet schelen er even in te springen om te kijken, hoe het eruit ziet, — maar laten we niet door de een of andere gang gaan vóór morgen."

„Morgen zit oom Quentin hier te werken," zei Julian.

„Hij heeft gezegd, dat hij morgenochtend de sneeuw voor de deur zou wegruimen," zei George. „Dan konden we mooi de studeerkamer ingaan. Het is dan zaterdag, allicht geen lessen."

„Goed dan," zei Julian, die veel liever op stel en sprong alles onderzocht zou hebben. „Maar laten we nou alsjeblieft even een kijkje gaan nemen om te zien, of er werkelijk een gang is daar beneden. Nou kunnen we alleen nog maar een gat zien."

„Ik zal je naar omlaag helpen," zei Dick. Hij gaf zijn broer een hand en de jongen liet zich met zijn lantaarn in zijn hand lenig in de donkere ruimte glijden. Van beneden klonk een luide kreet. „Het is inderdaad de ingang tot de Geheime Weg! Van hier af loopt een gang onder het huis door — vreselijk nauw en laag, maar ik kan zien, dat het een gang is! Ik ben benieuwd, waar die naar toe gaat."

Hij rilde. Het was daar koud en vochtig. „Geef me een hand, Dick," zei hij. Al gauw was hij weer uit het gat terug in de warme studeerkamer.

Opgetogen en enthousiast keken de kinderen elkaar aan. Dit

was een Avontuur, een echt AVONTUUR! Wat jammer, dat zij er nu niet aan konden doorgaan.

„Wij zullen morgen gaan proberen en dan Timmy meenemen," zei George, die in haar vreugde vergat, dat zij Timmy in drie dagen niet mocht zien. „Maar, zeg — hoe krijgen we nu die ingang weer dicht?"

„Dat kleedje en het karpet kunnen we niet zo hobbelig achterlaten," zei Dick. „Het gat en het paneel moeten allebei weer dicht."

„Eerst kijken, of we de tegel weer op zijn plaats kunnen krijgen," zei Julian. Hij ging op zijn tenen staan en tastte aan de binnenkant achter het paneel, of hij het handvat te pakken kon krijgen. Maar hij vond een andere knop, waaraan hij kon trekken. Daaraan trok hij en dadelijk gleed de hefboom terug, aangetrokken door het ijzerdraad. Tegelijkertijd gleed de gezakte tegel weer op zijn plaats, waarbij een licht knersend geluid weerklonk.

„Het lijkt wel tovenarij," zei Dick. „Dat is het ook eigenlijk. Denk eens aan! Na zoveel jaren niet gewerkt te hebben, functionneert het mechanisme nog even feilloos. Ik heb nog nooit zoiets interessants gezien!"

In de slaapkamer boven hen klonk enig geluid. De kinderen bleven stil staan luisteren.

„Dat is meneer Roland," fluisterde Dick. „Hij heeft ons gehoord. Gauw, glip naar boven, eer hij benedenkomt."

Zij knipten het licht uit en deden zacht de deur van de studeerkamer open. Zo onhoorbaar als Indianen vluchtten zij de trap op, maar hun hart bonsde zó luid, dat het leek, of iedereen in huis dat kloppen wel moest horen!

De meisjes bereikten veilig haar kamer, maar hoewel Dick net bijtijds verdween, werd Julian nog juist gezien door de heer Roland, toen die met een staaflantaarn in zijn hand zijn slaapkamer uitkwam.

„Wat doe je hier, Julian?" vroeg de onderwijzer verbaasd.

„Hoorde jij beneden leven? Ik meende ook zoiets te horen."

"Ja — ik heb beneden veel leven gehoord," zei Julian — en dat was echt waar! „Misschien valt er sneeuw van het dak en komt met een plomp op de grond neer, mijnheer. Denkt u, dat het zoiets is geweest?"

„Hm — dat weet ik niet..." zei de onderwijzer weifelend.

„Laten we beneden eens gaan kijken."

Zij gingen de trap af, maar natuurlijk was nergens iets te zien. Julian was blij, dat zij het paneel weer in orde hadden gemaakt en de tegel weer op zijn plaats hadden getrokken. Mijnheer Roland was wel de allerlaatste, die hij in vertrouwen wilde nemen.

Zij gingen naar boven en Julian ging zijn kamer in. „Alles in orde?" fluisterde Dick.

„Ja," zei Julian, „maar laten we niet praten. Mijnheer Roland is wakker en ik wil niet hebben, dat hij achterdocht krijgt."

De jongens vielen in slaap. Toen. zij 's morgens wakker werden, was er buiten een geheel witte wereld. Alles was diep bedekt met sneeuw. Tims hok was niet te zien! Er stonden wel voetsporen omheen.

George gaf een schreeuw, toen zij zag, hoe dik de sneeuw lag. „Arme Tim! Ik ga" hem naar binnen halen! Het kan me niets schelen, wat ze ervan zeggen. Ik laat hem niet doodgaan onder de sneeuw!"

Zij kleepte zich vliegensvlug aan en holde naar beneden. Tot haar knieën door de sneeuw wadend, ging zij naar de kennel. Maar daar was Tim niet!

Een luid geblaf uit de keuken verschrikte haar! Johanna tikte tegen het keukenraam. „In orde hoor! Ik kon het niet uithouden, dat arme beest zo'n kou te laten lijden met al die sneeuw; ik heb hem binnengehaald, dat arme dier. Je moeder zegt, dat hij wel bij mij in de keuken mag zijn, maar dat jij niet bij hem mag komen."

„Hè — gelukkig, dat Timmy in de warmte is!" zei George blij. Hard gilte ze tegen Johanna: „Dank je heel hartelijk, hoor! Echt lief van je!"

Ze ging het huis in en vertelde het tegen de anderen. „En ik heb goed nieuws voor jou!" zei Dick. „Mijnheer Roland ligt in bed; hij heeft zware kou gehad; in geen geval les vandaag. Hoera!"

„Is me dat even goed nieuws!" zei George opgetogen.

„Timmy in de warme keuken en meneer Roland bedarrest! Ik ben zo blij als blik!"

„Nou kunnen we veilig de Geheime Weg onderzoeken," zei Julian. „Vanmorgen heeft tante Fanny van alles in de keuken te doen met Johanna en oom gaat de sneeuw te lijf. Laten wij zeggen, dat we in de zitkamer gaan zitten werken en als de kust veilig is, maken wij een speurtocht door de Geheime Weg!"

„Maar waarom moeten wij dan zogenaamd gaan zitten werken?" vroeg George onwillig.

„Omdat we anders je vader moeten helpen sneeuwruimen, slimmerd!" zei Julian.

Tot grote verrassing van zijn oom stelde Julian dus voor, dat zij met hun vieren in de woonkamer zouden gaan leren.

„En ik dacht nog wel, dat jullie het een verzetje zouden vinden mee te helpen met sneeuwruimen — of dat jullie misschien een sneeuwpop zouden willen maken!" zei oom Quentin. „Maar natuurlijk is het véél beter, dat jullie gaan werken!"

Als lieve, zoete kinderen gingen zij met hun leerboeken vóór zich in de woonkamer zitten. Zij hoorden hun onderwijzer in zijn slaapkamer hoesten, hun tante de keuken ingaan en daar met Johanna praten, Timmy aan de keukendeur krabben ... en tenslotte het getrippel van poten door de gang!

Er kwam een vragende, dikke snoet om de hoek van de deur

kijken en... daar was die beste Timmy! Bezorgd keek hij uit naar zijn geliefde vrouwtje.

„Timmy!" riep George dolblij uit en rende naar hem toe. Met haar armen om zijn hals drukte zij hem stijf tegen zich aan.

„Je doet net, of je Tim in geen eeuwen hebt gezien" merkte Julian op.

„Het lijkt ook heus wel een jaar," zei George. „Kijk, jongen mijn vader gaat de sneeuw te lijf, of het de dief van zijn papieren is! Zouden wij nou als hazen naar de studeerkamer piepen? Allicht blijven we een goed tijdje gedekt."

Op slag slopen zij naar de studeerkamer en direct was Julian aan het sjoeren achter het paneel. Intussen legde George het haardkleed opzij en schoof het tapijt terug. De tegel gleed naar omlaag en vervolgens opzij. De Geheime Weg lag open!

„Kom!" riep Julian. „Voortmaken!"

Hij sprong in het gat. Dick volgde hem. Toen kwamen George en Annie met Tim. Julian duwde hen allen de nauwe, lage gang in. Daarna keek hij naar boven. Misschien kon hij beter eerst even het vloerkleed en het haardkleedje weer over de opening heentrekken voor het geval, dat iemand de kamer inkwam en er rondkeek. Binnen enkele seconden was dat gebeurd. Vervolgens ging hij bukkend de anderen achterna de gang in. Zij waren op hun speurtocht door de Geheime Weg!

„Ik zal je naar omlaag helpen,” zei Dick.

Vijftiende Hoofdstuk - EEN OPWINDENDE TOCHT EN DIEVENJACHT

Toen George omlaag was gesprongen, was Tim haar gevolgd. Nu holde hij voor de kinderen uit en begreep er niets van, hoe zij op het idee waren gekomen, zo'n koude duistere plaats te gaan onderzoeken. Julian en Dick hadden beiden zaklantaarns, die hun lange lichtstralen vóór hen uitzonden.

Er was heel weinig te zien. Onder het huis door was de Geheime Weg nauw en laag, zodat de kinderen in ganzenpas moesten lopen en zich bijna dubbel hadden te buigen. Het was een ware opluchting voor hen, toen de gang wat breder werd en de bovenkant wat hoger. Het was heel vermoeiend aldoor zo diep gebukt te lopen.

„Heb jij enig idee, waar de Geheime Weg heenloopt?“ vroeg Dick aan Julian. „Ik bedoel — gaat hij naar de zee of er juist vandaan?“

„O, in geen geval naar de zeekant,“ zei Julian, die een heel goed oriëntatievermogen had. „Voor zover ik kan uitmaken, loopt de gang naar de meent. Kijk de wanden eens — hier en

daar zijn die zanderig en we weten immers, dat de meent zandgrond is? Ik hoop maar, dat de weg nergens ingestort is." Zij liepen maar door. De Geheime Weg liep zeer recht, behalve hier en daar, waar hij een bocht maakte om een rotsachtig gedeelte heen.

„Vinden jullie het hier ook zo koud en donker?" vroeg Annie huiverend. „Ik wou maar, dat ik een mantel had aangetrokken. Hoeveel kilometer denk jij, dat we al gelopen hebben, Julian?"

' „Nog niet eens één, slimmerdje!" zei Julian. „Vervelend, zeg, hier is de weg een beetje in gevallen."

Zij lieten de beide lantaarns voor zich uit schijnen en de kinderen zagen, dat de zanderige zoldering ingestort was. Julian schopte met zijn voet tegen de hoop zand.

„Het hindert niets," zei hij. „We kunnen er toch best door. Het is maar een gedeeltelijke instorting en hoofdzakelijk los zand. Ik zal het flink aanstampen."

De kinderen schoven een gedeelte opzij, traptten een ander gedeelte plat en zo was de weg weer ver genoeg vrij. De kinderen klommen over de rest heen en bukten zich nog wat dieper om hun hoofd niet tegen de bovenkant te stoten. Julian richtte zijn lantaarn weer naar de verdere gang en zag, dat die overigens goed was.

„Hiér is de gang juist heel breed," zei hij opeens en liet zijn licht in de rondte schijnen om het de anderen te laten zien.

„Hier is hij verbreed tot een soort kamertje," zei George. „Kijk, achterin is een soort bank van rotsgesteente. Ik denk, dat het een plek is om uit te rusten."

Zo was het. Het was inderdaad verbazend vermoeiend, zo lang achter elkaar door die nauwe gang te kruipen. Dat kamertje met de rotsbank vormde een heel goede rustplaats. De vier vermoeide kinderen, verkleumd maar vol enthousiasme, gingen dicht bij elkaar op de bank zitten en namen het er een poosje van. Timmy legde zijn kop op Georges knie. Hij was verrukt, haar weer bij zich te hebben.

„En nu, doorlopen!" commandeerde Julian een paar minuten daarna. „Ik word hier afschuwelijk koud. Ik ben benieuwd, waar deze gang uitkomt."

„Julian, zou hij misschien op Kirrin-hoeve kunnen uitkomen?" vroeg George opeens. „Je weet toch, wat vrouw Sanders heeft gezegd: dat er een geheime gang van de boerderij af ergens anders heenliep? Nou — dit kan die gang wel zijn — en die leidt naar Kirrin-Cottage!"

„Ja, George, ik geloof vast, dat je gelijk hebt!" zei Julian. „Juist die beide huizen hebben al jaren en jaren aan jouw familie toebehoord. En in vroeger tijden verbonden dikwijls geheime gangen verschillende huizen; het ligt volkomen voor de hand, dat deze gang juist die twee huizen verbindt. Hoe is het mogelijk, dat ik niet eerder op het idee gekomen ben!"

„O, zeg!" riep Annie met een opgewonden, hoge stem. „Zeg,

ik heb ook een idee!"

„Wat dan?" vroegen allen tegelijk.

„Nou — als die beide artisten oom Quentins papieren hebben, dan kunnen we ze misschien wel afpakken, eer die lui gelegenheid hebben, ze per post te verzenden of zelf mee te nemen!" piepte Annie, zó opgewonden over haar snuggere idee, dat ze haast niet gauw genoeg kon praten. „Zij zitten opgesloten in Kirrin-hoeve, net als wij in Kirrin-Cottage gevangen zitten door de sneeuw."

„Annie! Je hebt gelijk!" riep Julian verrukt.

„Knap meisje!" zei Dick goedkeurend.

„O, zeg, wat zou het méér dan heerlijk zijn, als wij die papieren weer te pakken konden krijgen!" riep George. Timmy droeg zijn aandeel bij tot de algemene opwinding door vrolijk te gaan springen. Er was iets, dat de kinderen plezier' deed, dus hij had óók plezier!

„Doorlopen!" zei Julian en greep Annie bij de hand. „Het is verbazend spannend. Als George gelijk heeft en deze gang inderdaad uitkomt in Kirrin-hoeve, kunnen wij misschien de kamers van die lui doorzoeken en de gestolen bladen vinden."

„En je zei, dat het schandalig was om de kamers van andere mensen te doorzoeken!" zei George.

„Ja — maar toen wist ik nog niet alles, wat ik nou weet!" zei Julian. „Wij doen dit voor je vader en wellicht ook voor ons

land, als zijn geheime uitvinding veel waarde heeft. Nou is het ons er om te doen, zo goed mogelijk te bedenken, hoe we gevaarlijke vijanden onschadelijk kunnen maken."

„Denk je werkelijk, dat zij gevaarlijk zijn?" vroeg Annie een beetje bang.

„Volgens mij zijn ze dat zeer zeker," zei Julian. „Maar je hoeft er niet over in te zitten, Annie. Je hebt altijd mij en Dick nog, om je te beschermen."

„Ik kan haar óók beschermen," zei George verontwaardigd. „Ik ben evenveel waard als een jongen, als het op beschermen aankomt."

„Dat ben je zeker," erkende Dick. „Eigenlijk ben je nog driester dan een jongen."

„Vlug een beetje," zei Julian ongeduldig. „Ik zal blij wezen, als we deze gang uit zijn."

Allen liepen weer door. Annie kwam achter Julian aan en Dick achter George. Tim liep maar heen en weer langs hen allen, drong hen opzij, als er haast geen plaats was. Hij vond het een zeer eigenaardige manier om de ochtend door te brengen.

Nadat zij een heel eind gelopen hadden, bleef Julian opeens staan. „Wat is er aan de hand?" vroeg Dick. „Ik hoop, toch niet opnieuw een instorting?"

„Nee — maar ik geloof, dat wij aan het einde van de gang zijn gekomen!" zei Julian, heel opgewonden. De anderen kwamen

zo dicht bij hem, als zij maar enigszins konden. Vóór hen zagen zij een rotswand en daarin waren ijzeren voetsteunen aangebracht. Die liepen omhoog en toen Julian zijn lantaarn naar de hoogte hield, zagen de kinderen boven zich in de zoldering een vierkant gat.

„Nou moeten we tegen deze rotswand op," zei Julian, „dat donkere gat in — nog verder klimmen — en wie weer, waar we zullen uitkomen! Ik ga vooruit. Wachten jullie allemaal hier tot ik terugkom, om je te vertellen wat ik heb gezien."

De jongen nam zijn lantaarn tussen zijn tanden en trok zich toen op aan de ijzeren enorme krammen, die voor voetsteunen in de muur zaten. Zijn voeten zette hij er beurtelings steeds hoger op en ging daarna door het vierkante, donkere gat.

Voor zijn gevoel moest hij heel hoog klimmen; hij vond, dat het leek, of hij in een schoorsteen omhoog ging. Het was vochtig en kil en de lucht was bedompt.

Opeens kwam hij aan een uitstekende rand en daarop zette hij zijn voeten. Hij haalde zijn lantaarn tussen zijn tanden uit en liet deze om zich heen schijnen.

Achter hem, opzij van hem en boven hem was alles steen. De zwarte opening, waardoor hij omhoog was geklommen, gaapte onder hem. Julian hield zijn lantaarn voor zich uit en opeens ging er een schok van verbazing door hem heen.

Vóór hem was geen stenen wand, maar een grote, houten

deur; het leek donker eikenhout. Ongeveer op borsthoogte zat een handvat; met trillende vingers draaide Julian dat om. Wat zou hij zien?

De deur ging naar buiten open, — over de stenen rand heen — en het was moeilijk, er omheen te komen, zonder in de donkere schacht te vallen. Julian kreeg het gedaan, de deur wijd open te doen; zonder het houvast onder zijn voeten kwijt te raken, schoof hij erlangs en deed een stap verder, in de verwachting een kamer binnen te komen.

Maar zijn hand voelde nog meer hout vóór zich! Hij liet zijn licht om zich heen schijnen en bemerkte, dat hij tegen iets aan stond, dat er uitzag als nog een andere deur. Deze schoof onder zijn tastende vingers opeens zijwaarts en gleed onhoorbaar weg!

En toen wist Julian, waar hij was! „Ik ben in de kast in Kirrinhoeve," dacht hij, „die met het loze achterschot! Daarachter eindigt de Geheime Gang. Wat knap bedacht! Toen wij in deze kast scharrelden, hebben we niet kunnen denken, dat de achterwand, die opzij kon, de ingang afsloot naar de Geheime Weg en deze voor ons verborgen hield!"

De kast hing nu vol kleren van de artisten. Julian bleef staan luisteren. Er was totaal niets te horen. Zou hij eens even gauw de kamer rondkijken om te zien, of de zoekgeraakte papieren gewoon ergens lagen?

Maar toen dacht hij aan de anderen, die beneden in de kou

geduldig op hem stonden te wachten. Hij moest hun liever eerst gaan vertellen, wat hij had ontdekt. Dan konden zij hem allemaal komen helpen zoeken.

Hij stapte behoedzaam op de rand achter de schuifdeur. Deze gleed weer op zijn plaats en nu stond hij op de smalle rand met de eiken deur wijd open aan zijn ene kant. Hij deed geen poging om die weer te sluiten. Met zijn voet zocht hij tastend de voetsteunen en met handen en voeten werkend en zijn lantaarn weer in zijn mond kwam hij naar beneden.

„O, Julian! Wat ben je lang weggebleven! Gauw zeg, vertel alles!" riep George.

„Het is verschrikkelijk interessant," zei Julian. „Absoluut super-avontuurlijk! Waarheen denk je, dat deze hele gang leidt? Naar de hangkast in Kirrin-hoeve! Die met het loze achterschot."

„Grote Griet!" riep Dick uit.

„O, zeg!" zei George en kon verder geen woord uit haar keel krijgen.

„Ben je de kamer binnengegaan?" vroeg Annie.

„Ik ben zo hoog geklommen als ik kon en kwam toen aan een eiken deur," zei Julian. „Aan deze kant zit een knop. Daarmee kreeg ik hem open. Toen zag ik wéér een houten deur voor me — ik zag die tenminste aan voor een deur, want ik wist niet, dat het 't loze achterschot was van die kast.

Het schoof bijna vanzelf weg en ik stapte verder naar binnen

— toen stond ik plotseling tussen alle kleren in die kast! Maar ik ben teruggegaan, om het jullie eerst te vertellen."

„O, Julian!" riep George. „Nou kunnen we naar die papieren gaan speuren! Was er iemand in de kamer?"

„Ik hoorde er niemand," zei Julian. „Nou stel ik voor, met zijn allen naar boven te klimmen en de beide kamers grondig te doorzoeken. Zij hebben namelijk de kamer naast die met de kast ook in gebruik."

„Puik!" zei Dick, happig op het spannend avontuur. „Meteen gaan, jongens! Jij vooraan, Ju! Achter jou Annie, dan George en ik kom achteraan."

„En Tim?" vroeg George.

„Die kan toch immers niet klimmen, slimmerd!" zei Julian. „Het is een allerwonderbaarlijkste hond, maar klauteren kan hij toch niet, George. Hem moeten we beneden laten."

„Dat zal hij akelig vinden," zei George.

„Nou — we kunnen hem er niet tegenop dragen," zei Dick. „Je zult het niet erg vinden, hier een poosje te blijven, is het wel, Tim, ouwe jongen?"

Tim kwispelde met zijn staart. Maar toen hij hen alle vier in de geheimzinnige opening zag verdwijnen, trok hij opeens zijn staart tussen zijn poten. Wat was dat? Gingen ze zonder hem? Hoe kregen ze dat in hun hoofd!

Hij sprong tegen de muur op, maar viel terug. Weer sprong hij jankend zo hoog mogelijk. George riep hem van bovenaf

zacht troostwoordjes toe.

„Koest, Tim! We komen direct terug."

Tim hield op met janken en ging met gespitste oren onder aan de muur liggen. Het werd een steeds raarder avontuur!

Al gauw stonden de kinderen op de stenen rand. De eiken deur stond nog wijd open. Julian liet zijn lantaarn om zich heen schijnen en de anderen zagen nu ook het loze schot in de kleerkast. Julian legde zijn handen ertegen en onhoorbaar schoof het opzij. Daarna beschenen de lantaarns jassen en kamerjassen!

Doodstil stonden de kinderen te luisteren. Er klonk in de kamer geen enkel geluid. „Ik zal de kastdeur opendoen en de kamer rondkijken," fluisterde Julian. „Maak geen enkel geluidje!"

Met zijn hand de kleren opzij schuivend, voelde de jongen naar de knop van de kastdeur. Hij draaide die zacht om en duwde de deur open. Een straal daglicht scheen de kast binnen. Behoedzaam gluurde hij de kamer in.

Er was niemand. Mooi zo! „Kom maar," fluisterde hij tegen de anderen. „De kamer is leeg."

Eén voor één kropen de kinderen tussen de kleren uit de kamer in. Er stonden een groot bed, een wastafel, een ladenkast, een klein tafeltje en twee stoelen. Niets anders. De hele kamer zou gemakkelijk te doorzoeken zijn.

„Kijk, Julian, daar is de deur naar de andere kamer," zei

George opeens. „Twee van ons kunnen daar gaan speuren en twee hier; dan doen we de deuren naar de overloop op slot, zodat niemand ons kan betrappen en vastpakken!"

„Prima idee!" zei Julian, die bang was, dat er elk ogenblik iemand kon binnenkomen en hen betrappen bij hun onderzoek. „Annie en ik zullen naar de andere kamer gaan, terwijl jij en Dick deze moeten nakijken. Doe jij deze deur naar de overloop op slot, Dick! Ik draai de sleutel om van de andere. De tussendeur laten we open, zodat we tegen elkaar kunnen fluisteren."

Onhoorbaar sloop de jongen de tussendeur door naar de tweede kamer, die er bijna evenzo uitzag als de andere. Daar was ook niemand. Julian deed de deur naar de gang op slot. Hij hoorde Dick hetzelfde doen in de andere kamer en gaf een zucht van verlichting. Nu voelde hij zich veilig!

„Annie, licht jij alle kleedjes op om te kijken, of de papieren eronder liggen," zei hij. „Kijk dan onder de stoelkussens en in het bed, of er iets onder de matras verborgen ligt."

Annie ging met spoed aan het werk en ook Julian begon te speuren. Hij begon bij de ladenkast, die hem een bar goede plek leek om iets in weg te stoppen. Hun handen beefden, terwijl zij overal voelden en keken naar de vermiste papieren. Het was vreselijk opwindend!

Zij waren benieuwd, waar de beide mannen zaten. Misschien beneden in de warme keuken. Hier in de slaapkamers was

het koud en zij zochten natuurlijk gezelligheid en warmte. Uitgaan konden zij niet, nu de sneeuw hoog opgetast om Kirrin-hoeve heen lag.

Dick en George zochten koortsachtig gejaagd in de andere kamer, keken in elke lade, lichtten de matras op, haalden kledjes en het karpet opzij. Zij voelden zelfs met hun handen in de grote schouw!

„Julian? Heb jij iets gevonden?" vroeg Dick zachtjes en kwam in de tussendeur staan.

„Niks," zei Julian somber. „Zij hebben de papieren uitstekend weggestopt! Ik hoop maar, dat ze die bladen niet in hun zakken hebben of zo..."

Verschrikt keek Dick hem aan. Die mogelijkheid was nog niet bij hem opgekomen. „Dat zou toch een strop zijn!" zei hij.

„Ga jij nog eens overal zoeken, gewoonweg overall" commandeerde Julian. „Sla op de kussens om te voelen, of daar iets in zit!"

Dick verdween. Uit de andere kamer kwam vrij veel leven. Hij leek flink te kloppen!

Ook Annie en Julian bleven speuren. Er was letterlijk geen plekje, waar zij niet keken. Zij keerden zelfs de schilderijen om, of daar wellicht iets achterop was geplakt. Maar alles vergeefs! Het was een erge teleurstelling.

„We kunnen niet weggaan, zonder de bladen gevonden te hebben," zei Julian wanhopig. „Het was zo'n bof, hier terecht

te komen door de Geheime Weg! Precies in die slaapkamers!
We moeten eenvoudig die papieren vinden."

„Zeg, jongens!" zei Dick, die weer in de deur verscheen. „Ik hoor stemmen! Luister eens!"

Alle vier luisterden zij. Ja — vlak bij de slaapkamers klonken mannenstemmen!

Zestiende Hoofdstuk - DE KINDEREN WORDEN BETRAPT

„Wat moeten we beginnen?“ fluisterde George. Zij gingen allemaal op hun tenen naar de eerste kamer en bleven daar staan luisteren.

„Laten we weer door de Geheime Weg vluchten," zei Julian.

„O, nee, wij..." begon George, maar opeens zagen ze de knop van de deur bewegen. Wie de kamer in probeerde te komen, kon de deur niet openkrijgen. Er klonk een boze uitroep en daarna hoorden de kinderen de stem van mijnheer Wilton.

„Thomas! Mijn deur lijkt wel te klemmen. Ik krijg hem niet open. Mag ik door jouw slaapkamer gaan om te kijken, wat er aan de hand is met die knop of met de deur zelf?"

„Ga je gang," klonk de stem van mijnheer Thomas. Zij hoorden voetstappen naar de deur van de tweede kamer gaan; daarna het geluid van een knop, waaraan iemand draaide en rammelde.

„Hoe zit dat?" riep mijnheer Wilton nijdig. „Deze gaat net zo min open! Kan het zijn, dat de deuren op slot zitten?"

„Het ziet er wel naar uit," zei mijnheer Thomas.

Even bleef het stil. Toen hoorden de kinderen duidelijk een paar met zachte stem gemompelde woorden. „Zijn de papieren in veiligheid? Zit er iemand achteraan?"

„Ze zijn in jouw kamer, is het niet?" zei mijnheer Thomas. Weer bleef het stil. De kinderen keken elkaar aan. Die mannen hadden dus heus de papieren — en wat er nog bijkwam: ze waren in die kamer! Dezelfde kamer, waarin de kinderen stonden! Vol spanning keken zij rond en pijnigden hun hersens, waar zij ze moesten opsporen. Het leek hun toe, of zij alle plekken al hadden nagespeurd.

„Vlug!" fluisterde Julian. „Terwijl we nog even tijd hebben, moeten we overal kijken. Geen geluid geven."

Op hun tenen begonnen de kinderen opnieuw secuur te zoeken. Wat een werk! Zij sloegen zelfs bladen om van de boeken op tafel in de gedachte, dat de papieren daartussen gelegd konden zijn. Maar zij vonden niets ...

„Zeg, vrouw Sanders, hebt u soms die beide deuren op slot gedaan? Wij kunnen er niet in!" klonk de stem van mijnheer Wilton.

„Lieve deugd," zei vrouw Sanders' stem beneden. „Ik zal wel eens komen kijken. Ik heb geen enkele deur op slot gedaan!" Opnieuw werden de knoppen omgedraaid, maar de deuren gingen niet open. De beide heren werden verbazend ongeduldig.

„Zou er iemand in onze kamers kunnen zijn?“ vroeg de heer Wilton aan vrouw Sanders.

„Och, meneer, wie zou er nou in uw kamers kunnen komen? Alleen Sanders en ik zijn thuis en u weet evengoed als ik, dat van buitenaf niemand erin kan komen, want we zijn totaal ingesneeuwd. Ik begrijp er niets van — de deursloten moeten teruggesprongen zijn.“

Annie lichtte juist het wasstel op om te kijken, of er iets onder lag. Het was zwaarder dan zij dacht en ze moest het opeens weer laten schieten. Met een slag kwam het tegen de wastafel terecht en aan alle kanten vloog er water uit!

Buiten de deur hoorden allen het leven. Mijnheer Wilton bonsde op de deur en rammelde aan de deurknop.

„Wie is daar? Laat Ons erin, of het zal je niet glad zitten! Wat doe je daar?“

„Hè, idioot," zei Dick tegen Annie. „Nou breken ze natuurlijk die deur open!“

En dat waren de beide mannen precies van plan! Bang, dat er iemand in hun kamer was, die probeerde de gestolen papieren terug te vinden, werden ze helemaal razend en begonnen hun schouders tegen de deur te drukken en hard te duwen. De deur schudde en kraakte,

„Past u op, wat u doet!" klonk de verontwaardigde stem van vrouw Sanders. De mannen namen er geen notitie van. Er klonk gekraak, toen zij met vereende krachten de deur

probeerden te forceren.

„Gauw! We moeten vluchten!" zei Julian. „Die lui mogen niet weten, hoe we hier gekomen zijn, anders kunnen we niet op een andere keer terugkomen om nog eens te speuren. Annie, George, Dick, — als de wind naar de kast!"

De kinderen vlogen naar de kast. „Ik ga wel eerst en help jullie naar beneden," zei Julian. Hij ging op de smalle rand staan en tastte met zijn voeten naar de ijzeren steunen. Zoals gewoonlijk met zijn lantaarn tussen zijn tanden ging hij naar beneden.

„Annie, nou jij!" riep hij zacht. „Dick, jij bent de derde, help Annie een handje, als zij dat graag heeft. George kan goed klimmen; die redt zich best."

Annie had veel tijd nodig om beneden te komen. Doordat zij zo opgewonden was en bang, beefde zij en dat maakte haar bevreesd, dat zij zou vallen. Zij durfde zelfs haast niet naar de voetsteunen te voelen bij het omlaaggaan.

„Haast je, Annie!" fluisterde Dick boven haar. „Die lui hebben de deur al bijna ingetrapt!"

Achter de slaapkamerdeur klonk een ontzaglijk lawaai. Elk ogenblik kon de deur nu openbarsten en dan zouden die mannen komen binnenrennen. Dick was dankbaar, toen hij maar vast kon gaan dalen! Als ze er allemaal uit waren, kon George de eikenhouten deur dichtdoen; dan waren ze veilig. George stond tussen de kleren in de kast verborgen op haar

beurt te wachten, om naar beneden te gaan. Terwijl ze daar nog vergeefs stond na te gaan, waar die lui de papieren verstopt konden hebben, voelden haar handen iets ritselen in de zak van een jas, waar zij tegenaan stond. Het was een regenjas met grote zakken. Opeens klopte haar hart onstuimig.

Stel je voor, dat die papieren nog in de jas zaten, waarin hij ze gestoken had, de jas, waar zij bij stond! Dit was de enige plek, die de kinderen niet doorzocht hadden — de zakken der jassen in de hangkast. Met trillende vingers voelde het meisje in de zak, waarin zij iets had horen ritselen.

Zij trok er een rolletje papier uit! Het was duister in de kast en ze kon niet zien, of het de papieren waren, waarnaar zij zochten, of niet — maar innig hoopte zij van wel! Zij stopte ze van voren onder haar trui, want zij had geen grote zak, en fluisterde tegen Dick: „Kan ik nou naar beneden?”

Krak! Met een verbazend gedreun viel de deur op de grond en de beide mannen stoven de kamer binnen. Zij keken om zich heen. Er was niemand! Maar de wastafel en de vloer daarvóór lagen vol water. Er moest iemand geweest zijn! En die was er misschien nóg wel!

„Kijk in de kast!” schreeuwde mijnheer Thomas.

George sloop tussen de kleren uit naar de smalle stenen rand achter de plek, waar het loze schot had gezeten. Dat zat nog opzij geschoven. Het meisje ging een paar stappen het gat in

en deed toen de eikenhouten deur dicht, die ze boven haar hoofd kon bereiken. Zij was niet sterk genoeg om hem goed dicht te krijgen, maar hoopte nu toch veilig te zijn!

De mannen gingen de kast in en voelden tussen de kleren, of er misschien iemand verscholen zat. Wilton gaf een harde schreeuw.

„De papieren zijn verdwenen! Zij zaten in deze zak! Geen spoor van te ontdekken! Gauw, Thomas, we moeten de dief zien te vangen en proberen, ze terug te krijgen.”

De mannen merkten niet op, dat de kast nu dieper scheen te zijn dan anders. Nu ze ervan overtuigd waren, dat er niemand in verscholen zat, gingen zij de kast uit en doorzochten alle hoeken en gaten van de kamers.

Nu waren intussen alle kinderen behalve George onder in de Geheime Gang; ongeduldig stonden zij op George te wachten. Maar die arme George was met haar jurk aan een der enorme krammen blijven haken en stond nu in een zeer gevaarlijke houding te proberen, hem weer los te krijgen.

„Maak om 's hemelswil voort, George!” zei Julian.

Tim sprong tegen de rotswand op. Hij voelde de angst en opwinding van de wachtende kinderen en dit maakte hem van streek. Hij wilde George weer bij zich hebben. Waarom kwam zij niet? Waarom bleef ze in dat donkere gat? Tim maakte zich erg ongerust over haar.

Hij wierp zijn kop achterover en jankte zó hard en droevig,

dat alle kinderen woedend opvlogen.

„Koest, Tim!" gebod Julian.

Wéér jankte Tim en het griezellige geluid werd op een beangstigende manier weerkaatst door de hele gang. Annie kreeg de schrik te pakken en zette het op een schreien. Tim hilde telkens weer. Als hij het eenmaal op een janken zette, was hij bijna niet stil te krijgen.

De mannen hoorden dat vreemdsoortige geluid daar boven in de slaapkamer en bleven uiterst verbaasd staan.

„Wat kan dat zijn?" vroeg de een.

„Het lijkt wel, of er diep onder de grond een hond huult," zei de ander.

„Wat gek!" zei mijnheer Wilton. „Het lijkt wel uit die hangkast te komen."

Hij ging erheen en deed de deur open. Tim verkoos precies op datzelfde ogenblik een speciaal beklagenswaardig gejaank te laten horen en mijnheer Wilton schrok. Hij ging de kast in en betastte de achterkant. De eiken deur ging onder zijn handen open en hij tastte in het ledige.

„Thomas! Hier is iets raars!" riep mijnheer Wilton. „Geef me even mijn zaklantaarn; hij ligt op tafel!"

Wéér hilde Tim en mijnheer Wilton rilde ervan! Tim kon allergriezeligst janken. Het gehuil kwam door het gat naar boven en leek wel sterker te worden in de kast. Mijnheer Thomas pakte de lantaarn. Zij deden het licht tegen de

achterwand van de kast vallen en lieten een verbaasde kreet horen.

„Kijk daar eens! Daar zit een deur! Waar leidt die naar toe?”

Vrouw Sanders, die verwonderd en boos alles had staan aanzien, kwaad, dat haar deur kapotgemaakt was, kwam naar de kast toe.

„Wel — heb je ooit!” zei ze verbluft. „Ik wist wel, dat er een loos achterschot in die kast was — maar niet, dat er ook nog een andere deur zat. Dit moet dus de ingang van de Geheime Weg geweest zijn, die de mensen vroeger in tijden van gevaar gebruikten.”

„Waar kom je door die deur?” snauwde meneer Wilton.

„Dat mag de hemel weten,” zei vrouw Sanders. „Mij kon dat soort dingen nooit veel schelen.”

„Kom mee, Thomas, we moeten naar beneden,” zei Wilton, die zijn zaklantaarn naar omlaag had gehouden en gezien had, dat er ijzeren voetsteunen in de rotswand zaten. „De dief is deze kant uitgegaan. Hij kan nog niet ver weg zijn. We gaan hem na. Die papieren moeten we terughebben.”

Het duurde maar eventjes, of de beide mannen hadden zich over de stenen rand laten zakken en gingen met behulp van de voetsteunen naar beneden. Steeds lager gingen ze en vroegen zich af, waar zij zouden belanden. Onder hen hoorden ze niets. De dief was er blijkbaar al vandoor.

George was eindelijk beneden gekomen. In zijn blijdschap

gooide Tim haar bijna omver. Zij legde haar hand op zijn kop. „Jij, ouwe, rare," zei ze. „Ik geloof vast, dat je ons hebt verraden! Gauw, Ju, we moeten zien weg te komen; over een minuut of wat zitten die mannen ons na. Zij moeten Tims gehuil wel gehoord hebben!"

Julian greep Annie's hand. „Voortmaken, Annie!" zei hij. „Zo hard lopen, als je maar kunt. Hollen! Dick, zorg dat je George bijhoudt!"

Alle vier renden de donkere, enge gang door. Wat hadden zij nog een heel eind voor de boeg, eer zij thuis waren! Als die weg maar niet zo bar lang was! Het hart van de kinderen klopte pijnlijk, toen zij zo vreselijk lang moesten draven, en aldoor struikelden zij.

Julian liet het licht maar steeds voor zich uit schijnen en Dick hield ook het zijne vooruit. Annie half meetrekkend, haastte Julian zich verder. Achter hen hoorden zij geschreeuw.

„Kijk! Daar straalt licht voor ons uit! Dat is de dief! Kom, we hebben hem dadelijk!"

Zeventiende Hoofdstuk - DIE BESTE, OUWE TIM!

„Annie, maak toch voort!" schreeuwde Dick, die achter haar aan kwam.

Die arme Annie vond het heel moeilijk vlug vooruit te komen. Julian trok haar mee en Dick duwde haar op; tweemaal viel zij bijna. Zij hijgde naar adem en had een gevoel, of ze zou barsten.

„Laat me even uitrusten," hijgde zij. Maar daarvoor hadden zij geen tijd, met die twee lui achter hen aan! Eindelijk kwamen zij aan het gedeelte, waar de rustplaats was gemaakt met de rotsbank en verlangend keek Annie daarnaar. Maar de jongens drongen haar verder.

Opeens bleef het kleine meisje met haar voet achter een uitstekend stuk steen haken en zwaar viel ze neer; bijna trok zij Julian nog mee in haar val. Zij deed haar best, weer gauw op te staan, maar het ging niet en zij begon te huilen: „Ik heb mijn voet bezeerd! Ik heb hem verzwikt! O, Julian, nou kan ik niet meer lopen!"

„Ja, maar je moet nou eenmaal verder, zusjelief," zei Julian, die medelijden met haar had, en toch wist, dat zij allemaal

gepakt zouden worden, als hij niet flink volhield. „Maak zo vlug voort, als je maar kunt!"

Maar nu kon Annie onmogelijk hard lopen. Zij hilde van pijn, zó zeer deed haar voet en sukkelde zo langzaam vooruit, dat Dick bijna over haar heenviel. Dick keek achter zich en zag het schijnsel van de zaklantaarns van die mannen hoe langer hoe dichter bij hen komen. Wat moesten zij beginnen?

„Ik zal hier blijven staan met Tim en hen tegenhouden," zei George opeens. „Hier, Dick, pak jij die papieren aan. Ik geloof stellig, dat het de bladen zijn, die we zochten, maar zeker kan ik het niet weten, eer we beter licht hebben om ze bij te bekijken. Ik heb ze in de zak gevonden van een der jassen in de hangkast."

"Jeminee-jooosje!" riep Dick verbaasd. Hij nam het rolletje aan en stak het onder zijn wollen vest, juist zoals George ze in haar trui had gestopt. Het was te dik om het in zijn broekzak te steken. „Ik blijf bij jou, George. Laat de beide anderen maar doorlopen."

„Nee! Ik wil juist de papieren in veiligheid stellen, voor het geval, dat het werkelijk die van mijn vader zijn," zei George.

„Loop door, Dick! Ik kan me hier best verdedigen met Tim. Ik blijf hier staan, precies bij de bocht om de rots heen. Ik zal zorgen, dat Tim reusachtig kwaad gaat blaffen."

„En als die lui revolvers bij zich hebben?" zei Dick weifelend.

„Dan konden zij hem wel eens doodschieten."

„Ik wil wedden, dat ze ongewapend zijn," zei George. „Toe, Dick, haast je nou wat! Die lui zijn er al zowat. Daar komt het licht al van hun lantaarns."

Dick haastte zich naar de strompelende Annie. Hij vertelde Julian, wat George had voorgesteld. „Wat is dat toch een reuzenmeid!" zei Julian verrukt. „Wonderbaarlijk, nergens bang voor! Zij zal die mensen wel tegenhouden, tot ik die arme Annie voortgeholpen heb."

Achter het stuk rots zat George op haar hurken, met haar hand om Tims halsband te wachten. „Nou, Tim," fluisterde zij. „Blaf maar zo hard je kunt."

Tot nu toe had Tim alleen maar gegromd, doch op George's bevel sperde hij zijn grote bek wagenwijd open en ging aan het blaffen. En hoe!

Hij kon een geweldige keel opzetten; zijn geblaf weergalmde luid door de gehele nauwe, duistere gang. De hollende mannen, die nu bijna de bocht bereikt hadden, stonden stil.

„Als jullie de bocht omgaan, hits ik hem op je aan!" schreeuwde George.

„Het is maar een kind, dat daar schreeuwt," zei de ene man tegen de andere. „Niets dan een klein kind. Kom mee!"

Wéér blafte Tim enorm hard en trok aan zijn halsband. Hij hunkerde ernaar, de mannen aan te vliegen. Hun licht scheen om de bocht heen. George liet Tim los en opgetogen sprong

de hond de bocht om, zijn vijanden tegemoet.

Zij zagen hem plotseling bij het schijnsel van hun lantaarns en het was een afschrikwekkend gezicht! Om te beginnen was het al een flinke grote hond en nu door zijn woede al zijn nekharen overeind stonden, leek hij nog veel groter! Hij liet zijn tanden zien, die in het lantaarnlicht vals glinsterden.

De mannen kwamen onder de indruk van zijn woest voorkomen. „Als jullie ook maar één stap dichterbij durven komen, hits ik hem op je aan!" schreeuwde George. „Wacht, Tim, wacht! Stilstaan, tot ik je zeg, hen te bijten!"

Zwaar grommend bleef de hond in het schijnsel der lantaarns staan. Hij zag eruit als een vreselijk woest beest. Slecht op hun gemak keken de mannen naar hem. De ene deed een stap vooruit en George hoorde dat. Dadelijk riep ze tegen Tim: „Val hem aan, Tim, val hem aan!"

Tim sprong op en hapte naar de keel van de man. Hij verraste hem volkomen en met een bons viel de kerel op de grond, terwijl hij zijn best deed, de hond van zich af te slaan. De andere man hielp hem.

„Roep je hond bij je of we slaan hem dood!" riep de tweede man.

„Er is meer kans, dat hij jullie doodbijt," zei George, die nu achter de rots vandaan kwam en genoot van hun angst. „Tim, hier!"

Tim kwam bij haar en keek zijn vrouwtje aan, alsof hij vroeg:

„En ik vond het zo heerlijk! Waarom gooide je roet in het eten?“

„Wie ben je?“ vroeg de man, die op de grond lag.

„Ik geef geen antwoord op ook maar één vraag,” zei George.

„Ga naar Kirrin-hoeve terug, raad ik jullie. Als jullie deze gang nog eens door durven te komen, stuur ik mijn hond wéér op jullie af..., en de volgende keer zal ik hem wat meer kwaad laten doen!”

De mannen keerden terug naar de boerderij. Geen van beiden wilden ze hun voornemen doorzetten en het met Tim aan de stok krijgen. George bleef wachten, tot zij het schijnsel van hun lantaarns niet langer zag; toen aaide zij Tim.

„Dappere, beste hond!” zei ze. „Je bent mijn lieve Tim, hoor, en je weet niet, hoe trots ik op je ben. Kom — nou gaan we gauw de anderen achterna! Die lui zullen vanavond of vannacht de gang wel komen doorzoeken en wat zullen ze schrikken, als zij zien, waar hij heenloopt, en wie hen daar zit op te wachten!”

Met Tim huppelend naast haar rende George de rest van de lange gang door. Zij had nu Dicks lantaarn en behoefde niet lang te lopen, of ze had de anderen al ingehaald. Hijgend vertelde zij hun, wat er gebeurd was en zelfs die arme Annie lachte vergenoegd, toen zij hoorde, dat Tim mijnheer Wilton op de grond had gegoooid.

„Ziezo, we zijn er,” zei Julian opgelucht, toen zij onder de

opening in de studeerkamer terug waren. „Hela! Zeg, wat zullen we nou hebben?”

Door de opening viel helder licht; het kleedje en het vloerkleed, die zij zo zorgvuldig over het gat hadden getrokken, waren nu weer weggeschoven. Verbaasd keken de kinderen omhoog.

Daar waren oom Quentin en tante Fanny. Toen zij de gezichten der kinderen uit de diepe holte naar hen zagen opkijken, waren zij zó verbaasd, dat zij haast óók in het gat vielen!

„Julian! Annie! Wat doen jullie daar in 's hemelsnaam!” riep oom Quentin. Hij stak hun een hand toe en trok hen op; tenslotte waren de vier kinderen goed en wel met Tim weer in de warme studeerkamer. Wat heerlijk, weer eens warm te worden! Zij kropen zo dicht bij het vuur, als zij maar konden.

„Maar kinderen, wat heeft dit allemaal te betekenen?” vroeg tante Fanny. Zij zag er bleek en van streek uit. „Ik kwam de studeerkamer binnen om er stof af te nemen en toen ik op het haardkleedje stond, leek het beneden mij weg te zakken. Toen ik het wegtrok en het karpet verschoof, zag ik dat gat — en ook de opening in de betimmering! En daarna bemerkte ik, dat jullie allemaal verdwenen waren en ging je oom halen. Wat is er gebeurd — en waar loopt dat gat naar toe?”

Dick haalde het rolletje papier onder zijn wollen vest uit en gaf het aan George. Zij pakte het aan en reikte het aan haar

vader over. „Zijn dit de vermiste bladen?" vroeg zij.

Haar vader viel erop aan, alsof ze meer dan honderdmaal hun gewicht in goud waard waren. „Ja, ja! Het zijn ze alle drie! Goddank, dat ze gevonden zijn! Drie jaar heb ik nodig gehad om ze volkomen goed te krijgen; het allerbelangrijkste van mijn vinding staat erin. George, waar heb je ze te pakken gekregen?"

„Dat is een heel lang verhaal," zei George. „Vertel jij alles maar, Julian, ik ben zó moe!"

Julian begon zijn verhaal. Hij liet er niets uit. Hij vertelde, dat George mijnheer Roland de studeerkamer had zien rondsnuffelen — dat zij overtuigd was geweest als reden voor de houding van de man tegenover Timmy te moeten aannemen, dat hij kwade bedoelingen had en daarom niet kon hebben, dat Tim door te grommen waarschuwde voor zijn nachtelijke speurtochten in huis — en tenslotte hem had zien praten met de beide artsen, terwijl hij had gezegd, dat hij hen niet kende. Terwijl hij voortging met zijn verhaal, keken oom Quentin en tante Fanny hoe langer hoe verbaasder. Zij konden alles eenvoudig niet geloven.

Maar ondertussen waren dan toch de gestolen papieren maar weer terug! Dat was wonderbaarlijk! Oom Quentin drukte de papieren tegen zich aan, of het een baby was. Geen ogenblik wilde hij ze uit zijn handen leggen.

George vertelde het gedeelte over haar eigen ontmoeting met

de mannen, terwijl Timmy hen wegjoeg, om de anderen gelegenheid te geven, zich uit de voeten te maken. „Zo ziet u nu eens, al stuurde u die arme Timmy het huis uit in de ellendige kou buiten, ver van mij weg, heeft hij ons in werkelijkheid allemaal gered en uw papieren ook!" zei ze tegen haar vader en keek hem met haar stralende blauwe ogen strak aan.

Haar vader was heel slecht op zijn gemak. Hij had een erg schuldig gevoel, dat hij George en Tim had gestraft, terwijl juist zij gelijk hadden gehad met meneer Roland te wantrouwen en hij het mis had.

„Arme George," zei hij, „en arme Tim ook. Het spijt mij heel erg."

Nooit droeg George iemand een kwaad hart toe, als die zich maar eenmaal verontschuldigd had. Zij lachte haar vader toe.

„Het hindert niet, hoor," zei ze. „Maar vindt u niet, dat meneer Roland nu zijn gerechte straf moeten hebben, nadat ik onbillijk gestraft ben? Hij verdient het!"

„Ja zeker, dat zal gebeuren," beloofde haar vader. „Zoals je weet, ligt hij nu met een zware verkoudheid te bed. Ik hoop maar, dat hij hiervan niets te weten komt, anders probeert hij nog te ontsnappen."

„Dat kan hij niet," zei George. „We zijn ingesneeuwd. U zoudt de politie kunnen opbellen en met hen afspreken, dat zij hierkomen, zodra zij maar kunnen; dat zal dus wel zijn, als

de sneeuw weg is. En ik denk wel, dat die beide anderen, zodra zij. er kans toe zien, de Geheime Weg zullen doorgaan om de papieren terug te krijgen. Zouden wij hen kunnen pakken, als ze hier aankomen, denkt u?"

„Vast wel," zei oom Quentin, hoewel tante Fanny een gezicht zette, alsof zij maar liever geen opwindende avonturen meer wilde beleven. „Maar kom, jullie zullen wel honger hebben, want het is hoog tijd om te gaan eten en allemaal zien jullie er even verkleumd uit. Ga in de eetkamer maar dicht bij het vuur zitten, dan brengt Johanna ons een heerlijke, warme lunch. Daarna zullen wij bespreken, hoe we alles zullen aanpakken."

Natuurlijk bekommerde niemand zich om meneer Roland, die in bed lag en van tijd tot tijd hoestte. George was naar boven gegaan en had zijn deur op slot gedaan. Zij had liever niet, dat hij uit zijn kamer kwam en alles aflluisterde!

De warme lunch smaakte allen heerlijk; zij werden weer warm en voelden zich behaaglijk. Het was gezellig samen aan tafel te zitten praten over hun avontuur en plannen te maken.

„Natuurlijk bel ik de politie op," zei oom Quentin. „En vannacht zetten we Timmy in de studeerkamer om de beide artisten hartelijk welkom te heten, als zij durven komen!"

Die avond was meneer Roland heel kwaad, dat zijn deur op slot zat, toen hij het in zijn hoofd haalde, zich te willen aankleden en naar beneden te gaan. Verontwaardigd stond hij

erop te bonzen. Grinnikend ging George naar boven. Zij had tegen de anderen gezegd, dat zij de deur op slot had gedaan.

„Is er iets, meneer Roland?" vroeg zij beleefd.

„Zo, ben jij dat, George?" zei de onderwijzer. „Kijk eens, hoe dat zit met mijn deur, wil je? Ik kan hem niet openkrijgen."

Toen George de deur op slot had gedaan, had zij meteen de sleutel in haar zak gestoken. Opgewekt antwoordde zij: „O, meneer, er zit geen sleutel in uw deur, dus ik kan hem niet opendoen. Ik zal eens gaan kijken, of ik hem kan vinden."

Mijnheer Roland was boos en ongerust. Hij begreep niet, waarvoor zijn deur op slot was en de sleutel verdwenen. De mogelijkheid kwam niet bij hem op, dat iedereen nu alles van hem afwist. Oom Quentin had gelachen, toen George naar beneden ging en het hem vertelde van die afgesloten deur.

„Het is eigenlijk wel goed, dat hij maar gevangen gehouden wordt," zei hij. „Dan is er geen kans op, dat hij ontvlucht."

Iedereen ging die avond vroeg naar bed en Timmy werd in de studeerkamer gelaten om daar de wacht te houden. Mijnheer Roland was steeds bozer geworden en langzamerhand ook steeds ongeruster door die afgesloten deur. Hij had om oom Quentin geroepen, maar enkel George was verschenen. Hij begreep er niets van, George had natuurlijk schik in het geval. Zij liet Timmy voor zijn deur blaffen en ook dit vond hij vreemd, want hij wist, dat George Timmy drie dagen lang niet mocht zien. Wilde gedachten

joegen hem door het hoofd. Had dat ondeugende, onhandelbare kind haar vader, moeder en ook Johanna opgesloten, net als hemzelf? Hij kon zich niet voorstellen, wat er gebeurd was.

Midden in de nacht maakte Tim iedereen wakker door als een razende te blaffen. Oom Quentin en de kinderen holden naar beneden, even later gevolgd door tante Fanny en Johanna; de laatste was verbazend verwonderd. Zij zagen iets heel moois:

Doodsbenauwd voor Timmy, die uit alle macht blafte, zaten achter de sofa in de studeerkamer de heer Wilton en zijn vriend Thomas op hun hurken. Tim stond bij het gat in de vloer, zodat de beide mannen niet daar doorheen konden wegvlugten. Die slimme Timmy! Stil had hij gewacht, tot beiden uit de opening de studeerkamer ingekropen waren en deze begonnen te doorzoeken, terwijl zij zich verbaasd afvroegen, waar ze beland waren, toen de hond opeens naar het gat was gesprongen om dit te bewaken en zo de mannen alle ontvluchttingspogingen te beletten.

„Goedenavond, mijnheer Wilton; goedenavond, mijnheer Thomas,” zei George beleefd. „Komt u onze onderwijzer, de heer Roland een bezoek brengen?”

„Hier is hij dus in huis!” riep meneer Wilton uit. „Ben jij dat geweest, vanmorgen in die gang?”

„Om u te dienen! En mijn beide neven en nichtje ook,” zei

George. „Is u gekomen om de papieren nog eens te stelen, die meneer Roland al eerder had gekaapt?"

De beide mannen zwegen. Zij wisten, dat zij gesnapt waren. Even daarna zei de heer Wilton: „Waar is Roland?"

„Zullen wij de heren meenemen naar mijnheer Roland, oom?" vroeg Julian met een knipoogje naar George. „Al is het middernacht, toch zal hij stellig blij zijn, hen te zien."

„Ja," stemde zijn oom toe, die direct begreep, wat hij daarmee voorhad. „Neem de heren mee naar boven. Tim, ga jij ook maar mee!"

De beide mannen volgden Julian de trap op met Timmy dicht op hun hielen. Grinnikend kwam George hen achterna. Zij reikte Julian de sleutel over. Hij deed de deur open en de mannen gingen de kamer in, juist toen Julian het licht aanknipte. Mijnheer Roland was wakker en liet een uitroep van de grootste verbazing horen, toen hij zijn complotgenoten zag.

Eer zij tijd hadden om ook maar één wóórd te zeggen, deed Julian de deur weer op slot en gaf George de sleutel.

„Een aardig stelletje boeven," zei hij. „We laten Tim buiten de deur op wacht liggen. Zij kunnen onmogelijk het raam uit en trouwens — we zitten te diep ingesneeuwd, dan dat zij zouden kunnen weggkomen."

Iedereen ging weer naar bed, maar de kinderen konden na zo'n dag vol avonturen bijna niet in slaap komen. Annie en

George lagen samen te fluisteren en Julian en Dick eveneens. Er was zó bar veel om over te praten!

De volgende dag was iedereen verrast, doordat de politie" tóch kwam aanzetten! De sneeuw was voor hen geen beletsel, want zij hadden ergens ski's kunnen lenen en waren dapper naar de gevangenen komen kijken. Allen waren er hoogst opgewonden over.

„Wij kunnen die mensen niet meenemen, mijnheer, eer de sneeuw weg is," zei de Inspecteur. „Wel zullen wij hun handboeien aandoen, zodat zij geen aardigheidjes kunnen uithalen. Laat u die deur maar op slot en de hond daarvóór. Zij zitten daar een dag of wat veilig en wel. Wij hebben genoeg eten voor hen meegebracht, dus ze kunnen het wel even uitzingen. Als ze iets tekort komen, is dat hun verdiende loon!"

Twee dagen daarna begon de sneeuw te smelten en nam de politie meneer Roland en de anderen mee. De kinderen zagen hen weggaan.

„In deze vakantie geen lessen meer!" zei Annie opgetogen.

„En Timmy niet meer in de kou!" voegde George erbij.

„Jij had gelijk, George, en wij ongelijk," zei Julian. „Maar je was wel bar ondeugend, zeg — hoewel... het is toch maar goed geweest, dat je zo stout was!"

„Zij is erg gauw woest, vind je niet?" zei Dick en omhelsde haar opeens. „Maar ik mag haar graag, al is ze zo, en jij,

Julian? O, George, wat beleven we toch een schitterende avonturen met jou! Ik ben benieuwd, of er nog meer zullen volgen."

Dat zullen ze vast en zeker, geloof dat maar!

In 'De Vijf'-serie zijn verschenen:

Witte Reeks :

1. De Vijf en het gestrande goudschip
2. De Vijf en de geheime doorgang
3. De Vijf gaan er vandoor
4. De Vijf op de smokkelaarsrots
5. De Vijf in een kampeerwagen
6. De Vijf weer op Kirrin-eiland
7. De Vijf en de spooktrein
8. De Vijf in de knel
9. De Vijf op avontuur
10. De Vijf op trektocht
11. De Vijf en het geheim van de zigeuners
12. De Vijf en het geheimzinnige spoor
13. De Vijf en de verdwenen piloot
14. De Vijf en de schat in de bergen
15. De Vijf als detectives
16. De Vijf en de verdwenen geleerden
17. De Vijf en de schat van de strandjutter
18. De Vijf op de oude boerderij
19. De Vijf en het geheim van de oude toren
20. De Vijf en de schat op het Fluistereiland
21. De Vijf en het circusmysterie

Rode Reeks :

22. De Vijf en het smaragden halssnoer

- 23. De Vijf en het spionage-mysterie
- 24. De Vijf en het raadsel van de oude schatkist
- 25. De Vijf en de kasteeldieven
- 26. De Vijf op de Duivelrotsen
- 27. De Vijf en de luchtpiraten
- 28. De Vijf en de verdwenen filmsterren
- 29. De Vijf en de verborgen stad
- 30. De Vijf en het sprekende beeld
- 31. De Vijf en het zwarte masker
- 32. De Vijf en de schat op de zeebodem
- 33. De Vijf en de parelsmokkelaars
- 34. De Vijf en de geheimzinnige straal
- 35. De Vijf en de schat van Bellafinny
- 36. De Vijf en de raadselachtige Turk
- 37. De Vijf en het vreemde testament